

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๐

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเซ็ทเป็นหนึ่ง
One for All All for One

ประชาธิปไตยที่ดีที่สุด
ต้อง

โลกุตระ

© รัฐศาสตร์ชั้นเทพนี้ “โลกุตระ”
ใหญ่ “กฏมณฑลเชียร” ประ- สิทธิสร้าง
กับใหญ่ปั๊บก้าวกระ- โดดปั๊บ ลัดเลข
จะ “เพื่อประชา” อ่าง หลอกแท้ธรรมเทียม

ขาดทุก... คือ
ก้าวไร...

สงวนลิขสิทธิ์
๒๕๖๐

เงาฟ้าที่ท่อน้ำ

สมณะโพธิรักษ์

รวมบทเพลงทวนกระแส
สื่อภาษาศิลป์ชี้ถึงโลกุตระ
ประกอบด้วย..

เพลงชีวิต

เพลงจอมโจรบั้งทิต

เพลงอาริยะ

เพลงไท

เพลงความซ้าซาก

โดย สมณะโพธิรักษ์ แห่งสันตติโศก

หนังสือขนาด 148.5 มม. × 210 มม.

หนา 176 หน้า ราคา 55 บาท

ติดต่อ ธรรมทัศน์สมาคม

67/7-8 ถนนนวมินทร์ แขวง คลองกุ่ม

เขต บึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์: 02 375 4506

นัยปก

พระราชพิธีโดยดีสุด ต้องโลกุตระ

(๑) ดีสุดของระบอบแท้
เป็น“ประชาธิปไตย”
ซึ่งประกอบเงื่อนไข
ต้องไม่ต่ำกว่า“ห้า”

(๒) สำคัญยิ่ง“หนึ่ง”นั้น
“สอง”ประมุขคู่รัฐ
“สาม”พระจริยวัตร
“สี่”ทศพิธราชธรรมเกื้อ

(๓) สองขา..รัฐศาสตร์พร้อม
“ห้า”ขาดขาหนึ่งใด
“ประชาราชสมาศัย”
ครบ“เลือด,วิญญาณ”แล้ว

(๔) เพื่อประชาธิปไตยแท้(แค่)
โดย“เลือก”ประธานา-
เป็นใหญ่ปู้ขึ้นมา
แล้วใหญ่ในรัฐไซร์

(๕) ไม่เจียมเลยนั้นแค่
ไซร์“กฏมณฑลเทียรบาล”
“ทศพิธราชธรรม”ขาน
สร้างรักปกปักอ้าง

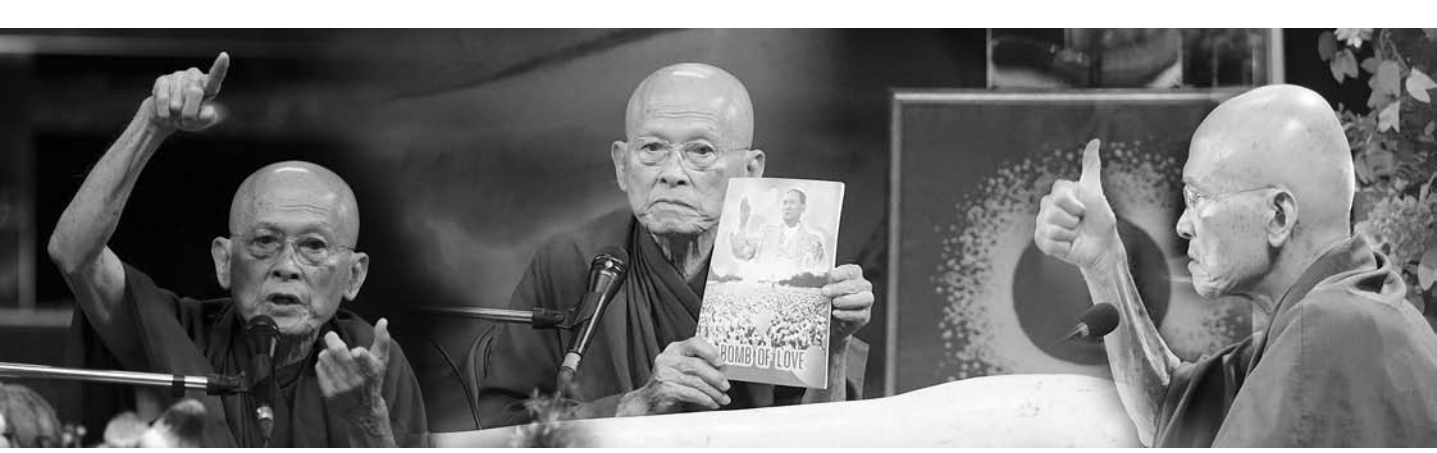
(๖) “สองขา”คือทั้ง“เลือด-
กอกษัตริย์ขึ้นบริหาร
ต่างจากท่านประธาน
ใหญ่“ปู้”แต่ล้วนไร่

(๗) รัฐศาสตร์ขั้นเทพนี้
ใหญ่“กฏมณฑลเทียร”ประ-
กับใหญ่“ปู้”ก้าวกระ-
ไม่..“เพื่อประชา”อ้าง

คือใด
เลิศล้ำ
หลายหลัก
นั่นแลจริงจัง
มีกษัตริย์
ชาติเชื้อ
สืบสันต-ติววงศ์แฮ
ราษฎร์พันภัยพอง
อธิปไตย
วินแท้
นาม-รูป “หก”เฮย
จึงถ่วงการเมือง
หนึ่งขา
ธิบัติได้
คัดสุ่ม เอาเลย
ยิ่งผู้ใดเทียม
“วิธีการ”
สืบสร้าง
กี่ป่ ได้..ฮา
ราษฎร์เอื้อมีฤ
วิญญาณ”
ทวิไท้
อธิปติ มากแล
ชาติเชื้อ“กรรมพันธุ์”
“โลกุตระ”
สิทธิ์สร้าง
โดดปู้บ ลัดเลย
เท็จแท้ปลอมจริง

“สไมย์ จำปาแพง”

๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

ประชาธิปไตยดีสุดต้องโลกุตระ

ขณะนี้あたมาว่าในประเทศไทยเป็นระบอบประชาธิปไตย คือ มีพฤติกรรมของความเป็นประชาธิปไตยที่ดีที่สุดแล้ว ดึกว่าทุกยุคสมัยที่เคยเป็นมา ๘๕ ปี รัฐบาลชุดนี้เป็นประชาธิปไตยดีที่สุด โดยเนื้อหาไม่ใช่โดยรูปแบบ นี่คือนิยามประชาธิปไตยที่ดีที่สุด ให้อิสระต่อทุกคน มีมาตรา ๔๔ แต่ไม่ได้ใช้กดขี่ข่มเหงประชาชน แต่เอาไว้รับใช้ ทำเพื่อประชาชน

ประชาธิปไตยในความหมายของอาตมาคือ ๑.เพื่อประชาชนอย่างแท้จริง ๒.ไม่เห็นแก่ตัวอย่างเป็นจริง

จะเป็นเผด็จการหรือสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ก็ได้ ตั้งแต่พ่อขุนรามคำแหงก็เป็นประชาธิปไตยที่เลี้ยงดูประชาชนเหมือนลูกหลาน อยู่อย่างสงบเรียบร้อยท่านถึงได้รับการยกย่อง เป็นแต่อยู่ในคราบราชาธิปไตย แต่พฤติกรรมของท่านนั้นเป็นประชาธิปไตย แม้ระบอบคอมมิวนิสต์คือกลุ่มเผด็จการ ที่ปกครองโดยใช้อำนาจของคณะ แต่ถ้าคณะนี้บริหารไม่เห็นแก่ตัว ทำเพื่อประชาชนจริงๆ นั่นก็คือประชาธิปไตย ถึงจะอยู่ในชื่อคอมมิวนิสต์ก็ตาม แต่ถ้าใจจริงทำเพื่อประชาชนไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่พวกพ้องอย่างแท้จริงก็คือประชาธิปไตยในคราบคอมมิวนิสต์

ประชาธิปไตยนั้นโดยต้องเกิดจากจิตวิญญาณจริง ที่เห็นความจริงว่า คนคนนี้ทำเพื่อประชาชนจริงๆ เราจึงพากันยกย่องนับถือ ด้วยปัญญาของเราเอง ไม่มีกฎเกณฑ์อะไรมาบังคับให้เราต้องกระทำประเทศไทยในยุคของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ผู้ทรงทศพิธราชธรรมจึงเป็นประชาธิปไตยมาตลอดเลย ยิ่งกว่าประเทศใดๆ แต่คนไม่เข้าใจ ท่านทรงงานมากกว่า ๖๐ ปี จนประชาชนปฏิเสธไม่ได้ ไม่ต้องหาเสียงเลย ท่านทรงพระจริยวัตรของท่านเอง ท่านเป็นนักประชาธิปไตย

ที่มีธรรมะเป็นโลกุตระ โลกุตระคือไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง แต่ทำเพื่อส่วนรวม เพื่อมวลประชาชนอย่างแท้จริง

ท่านให้ประชาชนมีประชาธิปไตยในตน จะได้เป็นอำนาจของตน แล้วจะได้แสดงอำนาจที่จะช่วยประเทศชาติ ด้วยราชประชาสมาลัย เพราะเป็นประชาธิปไตยสองขา มีพระเจ้าอยู่หัวกับประชาชน ร่วมกันทำงานอย่างลูกกับพ่อ อย่างที่ในหลวงท่านทรงทำแล้ว ทำให้เกิดราชประชาสมาลัย ในประเทศไทยอย่างที่เราเห็น ๆ จนเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลก

พลกนิกรของในหลวงต่างอิสระเสรี ไม่ได้บังคับ ไม่มีพรรค การบังคับให้สังกัดพรรค ต้องหาเสียงนั้นไม่ใช่ประชาธิปไตย เมืองไทยตอนนี้มีความสงบสุขกว่าอเมริกา อเมริกาเป็นประชาธิปไตยขาเดียว ทั้งที่แยกมาจากอังกฤษ ประชาธิปไตยขาเดียวมีแต่กาย ไม่มีจิตวิญญาณ ของไทยมีการสืบสาน เป็นกฎมณเฑียรบาล เป็นเรื่องของวัฒนธรรมประเพณี แต่ระบบเลือกตั้งอย่างอเมริกา เป็นสมบัติผลิตกันขม ผลิตกันใช้อำนาจบาตรใหญ่ ไปไม่รอดหรอก

จึงขออ้าว่า ประเทศไทยจะอยู่รอด ต้องเจริญตามคำสอนพ่อ อย่าทิ้ง เอาให้จริง สืบสานไปเกิดอย่าให้พลังงานต้นทุนที่ในหลวงท่านนี้เสื่อมหรือคงที่จงเต็ม ๆ ๆ อย่างน้อยชาวอโศกเชื่อที่อาตมาบอกก็จะรับช่วงช่วยเสริมสาน ตั้งแต่ในหลวงยังไม่สวรรคต ถึงในหลวงสวรรคตก็ต้องทำเพิ่ม จึงจะเกิดสังคมที่เจริญด้วยพทุชนิตายะ (เพื่อหมู่มวลมหาชนเป็นอันมาก) พทุชนสุขายะ (เพื่อความสุขของหมู่มวลมหาชนเป็นอันมาก) โลกานุกัมปายะ (รับใช้โลก ช่วยโลก) ซึ่งเป็นสุดยอดสังคมประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ (เรียบเรียงจากทัศนะเรื่องประชาธิปไตย ในวาระต่างๆ ของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์) ๓

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๔ เดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวยการบริหาร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎยวดี

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินทน รักพงษ์โชค
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕,
๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
กัลั่นแก่น ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๗๓๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัลั่นแก่น
๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕
หรือ farinkwan@gmail.com
line - id baiyanang2514

1 นัยปก : ประชาธิปไตยดีสุดต้องโลกตระ

สไมย์ จำปาแพง

จริงจัง ตามพ่อ

4 จากผู้อ่าน

บรรณาธิการ

6 ชีวิตจำลอง

จำลอง ศรีเมือง

10 คุณนิตคิดน้อย

บรรณาธิการ

11 เปิดยุคบุญนิยม

เก่าสมัย ใหม่เสมอ

16 สีสันชีวิต (เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว

โดย แมนเฟรด คราเมส)

ทีม สมอ.

23 จากใจถึงใจ

กัลั่นแก่น

24 คิดคนละขั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

30 การ์ตูน

วิสูตร

32 ตามหยั่งฟ้าทะเลลูติน

ดังนั้น วิมุตตินิยม

36 ซาดกทันยุค

ฉวมพุทธ

39 เวทีความคิด

นายหนูดี

40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด

สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์

42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สมณะโพธิรักษ์

52 บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน)

พิมพ์วิทย์ ชูโต

56 เชื้ออย่างพุทธ

ฉวมพุทธ

58 เรื่องสั้น (จากมหาภาร)

เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

62 แค่คิดก็หนาว...วี

นายชิง วินเทอร์

64 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

68 ลูกโศกชะงักดูโลกกว้าง

ฟ้าสาธ

71 คาบข่ามาจับขาน

พิราบท

72 ผุ่นฟ้าฝากฝัน

ฟอด เทพสุรินทร์

74 ชีวิตไร้สารพิษ

ล้อเกวียน

77 กติกาเมือง

ประคอง เตกฉัตร

80 ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

16

สีสันชีวิต “เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว” โดยโปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมส เดือนสิงหาคมไทยให้ตระหนักถึงอันตรายถ้าจะเทิดทูนในหลวงแบบคลั่งไคล้ จนทำให้พระองค์เป็นเพียงวัตถุแห่งการบูชา ยิ่งบูชามากขึ้นเท่าใด คนไทยก็ยังไม่ทำอะไร แต่กลับคาดหวังความอัศจรรย์และพรานัน้ประการจากพระองค์ โดยไม่สนใจเรียนรู้ว่าพระองค์ท่านสอนและปฏิบัติอย่างไร ท่านเองเดียวกับที่กราบไหว้บูชาพระพุทธเจ้าแต่ไม่ใส่ใจปฏิบัติตามคำสอน

จดหมายจากทาส

ห้องสมุดทหาร กองร้อย สนับสนุน กองพัน
ทหารอากาศโยธิน กองบิน ๒๑ อุบลราชธานี

เมื่อวานได้รับหนังสือแล้วด้วยความขอบ
พระคุณครับ ร่วมกันสร้างแสงสว่างในกำลังพล
ของกองทัพครับ

● จากร้อยเอกเก่ง โพนสุวรรณ

✍ ยินดีมากครับที่เรามีส่วนร่วมงานกับกอง
หลัง “รั้วของแผ่นดิน” ถึงแม้ว่า “เราคิดอะไร”
จะไม่ได้ออกสนามด้วย ก็ยังดีที่มีโอกาสเสริมสร้าง
“พลังภายใน” ขอบพระคุณครับที่ให้โอกาสร่วม
งานเพื่อชาติของเรา

ทำไมต้องเปิดหน้าสู

หนังสือเราคิดอะไร ฉบับที่ ๑๒๑ เม.ย.๖๐
ได้เขียนคำกลอน “ทำไมต้องปิดหน้า” ...ผมพอ
ทราบคำตอบบ้าง จึงขอตอบคำถามของท่านว่า
แม้แต่ผู้ปฏิบัติธรรมชาวอโศก ดีเอสไอ ตำรวจ
ทหาร ทำหน้าที่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ยังคิดไม่ดีกับ
คณะวัตรธรรมกาย แล้วจะให้คณะสงฆ์และคณะวัตร
ธรรมกายไว้วางใจ แสดงตัวเปิดหน้ากับคนคิดไม่ดี
จริงใจกับคณะวัตรพระวัตรธรรมกายไว้วางใจ ทำไม
เพื่ออะไร นี่คือคำตอบที่ท่านถามไว้ครับ... คณะ
วัตรพระธรรมกายก็เช่นเดียวกัน ซึ่งบวชมาแบบ
อุทิศชีวิตให้แก่พระพุทธศาสนา ใครจะรู้ดีรู้ชั่ว
จิตใจของคณะวัตรพระธรรมกายเท่ากับคณะวัตรพระ
ธรรมกายเองนั้นก็ไม่มีเช่นเดียวกันครับ.....

● ดร.จำลอง ทั้งสุข

✍ ท่าน ดร.จำลอง ทั้งสุข ขอรับ ผมได้รับ
จดหมายแล้วด้วยความยินดีที่กรุณาท้วงติงมายัง
ผู้น้อยด้อยปัญญา อันตัวผมนี้ทั้งทางโลกทางธรรม
นับว่าต่ำต้อยด้อยกว่าท่านหลายขุมหนัก ทางโลก
ก็แค่ปริญญาตรี ทางธรรมก็ไม่มีโอกาสครองผ้า

กาสาฬหพัศตร์ ทั้งไม่มีเปรียญธรรมประเทืองสติ
ปัญญาอีกด้วย ก็เคยแค่เป็นเด็กวัดบ้านนอกและ
ในบางกอก อาศัยกินข้าวกันบาตรพระสมัยเรียน
หนังสือ สมัยเรียนบพิตรพิมุข เคยอยู่บ้านเดียว
กับท่านเจ้าอาวาสวัตรธรรมกายในยุคที่เป็นนักเรียน
มีโอกาสอยู่ด้วยกัน ๓ เดือนที่บ้านของท่านในสวน
ย่านบางพลัด ท่านเป็นคนมีอัธยาศัยดีกับเพื่อนบ้าน
ข้างเคียง นอกจากนี้ ญาติผู้ใหญ่ก็เคยพาผมไป
ปฏิบัติธรรมที่วัตรธรรมกาย ๓ ครั้ง นั่งอยู่แถว
หน้าๆ ท่านยังจำผมได้และทักทายผม เดี่ยวนี้ญาติ
ผู้ใหญ่หลายคนของผมนักยังมั่นคงอยู่ที่วัดนี้ เป็น
ครูบาอาจารย์ นายพลทหารก็มี ผมก็ยังไปมาหาสู่
ญาติผู้ใหญ่ตามปกติ แต่ก็ไม่คุยกันถึงเรื่องนี้ ก่อน
ที่ผมจะมาพบ “อโศก” ผมก็ผ่านวัดชลประทานฯ
สวนโมกข์ และอื่นๆ มาหลายวัด พร้อมทั้งเปิดหูเปิด
ตาศึกษาตามประสาผู้น้อยด้อยเปรียญธรรม แต่
ไฝธรรม แต่เพราะประสบการณ์ชีวิตในราชการ
ตำรวจ ๒๐ ปี ย้าย ๑๐ โรงพัก ทั้งงานสืบสวน
สอบสวน ป้องกันปราบปราม วิสามัญฆาตกรรม
ประดามีอปีนโจรฉกฉวยทรัพย์ ฝึกหลักสูตรการรบ
ในป่าเขาต่อสู้ผู้ก่อการร้าย หลักสูตรหัวหน้าหน่วย
ปฏิบัติการพิเศษ ซึ่งเรียนรู้การใช้อาวุธสงคราม
ภาคสนามทุกชนิด เดินป่ากินนอนอยู่ในป่าเป็น
เดือน ไม่เสียชาติเกิดเป็น “ลูกผู้ชาย” แต่พอ
อายุ ๔๕ ปีอีกชั้นเดียวเต็ม พ.ต.ท.เหตุที่ย้ายบ่อย
เพราะกะโหลกแข็ง ไม่ยอมศิโรราบต่อความไม่ถูกต้อง
เคยเป็น สารวัตรใหญ่ ๓ โรงพัก ทุกแห่งที่ผม
อยู่ ไปสืบเสาะได้ว่ามีวัดวาอารามเดือดร้อนลำเค็ญ
เพราะตำรวจหรือไม่ ผมลาออกทั้งๆ ยังเหลืออายุ
ราชการอีก ๑๕ ปี เพราะเห็นธรรมและต้องการ
วางปืนจากงานวิสามัญฆาตกรรม ทั้งๆ ที่เป็นงาน
ชอบธรรมตามหน้าที่และได้เงินเดือนขึ้นพิเศษ
อาชีพก้าวหน้าอีกด้วย! โอกาสเป็นนายพลเร็วขึ้น

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ละวาง ยศ ตำแหน่ง พร้อมอาวุธปืนส่วนตัว ๔ กระบอก ติดตัวอยู่แต่มีมือเปล่าและวิชาลูกผู้ชาย เพื่อต่อสู้ป้องกันตัวและคุ้มครองผู้อ่อนแอ

คำชะโนด

การได้มาเยือนคำชะโนด ได้พบความเชื่อ ความเลื่อมของศาสนาพุทธให้ได้คิดว่าเกิดจาก พุทธศาสนิกชนหรือเปล่าที่ว่า “ช่วงช่วงชีวิตช่วงสงฆ์” หลังจากบวงสรวงเสร็จพระคุณเจ้าก็เดินดูเลขหา ชื่อสลากกินแบ่งรัฐบาลซึ่งวัดก็ได้จัดที่จำหน่ายให้ พ่อค้าแม่ค้ามาขายสลากกินแบ่งรัฐบาลกันหลายสิบเจ้า ดูจะเป็นวัดที่สร้างความร่ำรวยให้หลายคนเลยทีเดียว เถรสมาคมและสำนักพุทธศาสนา เคยเข้ามาดูหรือไม่ หรือดูแล้วรู้สึกอย่างไรไม่รู้ แต่ส่วนตัวรู้สึกเศร้าใจพุทธมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร

● Fb กิ่งแก้ว ฉัตรมณีวัฒนา

☞ ต้องหวนกลับไปดูการบวชในวาระเข้าพรรษาประจำปีในยุคนี้อัน สังคมไทยยึดถือเป็นประเพณีและจัดงานกันเอิกเกริกตามสถานะสังคมของเจ้าของงานและนาคน-ผู้บวช ตลอดพรรษาที่อยู่ในเพศบรรพชิต บางวัดก็ให้ศึกษาธรรมด้วย บางวัดก็เพียงได้สวดมนต์ทำวัตร ออกพรรษา ลาลึกขาบ้างก็มีจัดงานเฉลิมฉลองอีก บ้างที่เคยละเล็กละเอยมูขไปแล้วเมื่อครองผ้ากาสาวพัสตร์ แทนที่จะถือโอกาสละเลิกเด็ดขาด ก็หวนกลับมาสั่งเสฟอีก มีหน้าซำยังหนักกว่าเดิมเพราะอดงดมานาน เพราะฉะนั้นการบวชแบบนี้จึงประเมินได้ว่าเป็นไปตามประเพณี “ถึงเพียงรูป แต่มีถึงธรรม” แม้จะบวชนานได้ตำแหน่ง สมณศักดิ์ พัดยศ ก็แค่ชื่อ “สงฆ์” แต่มีไซ้ “พระผู้ประเสริฐที่สุดด้วยศีล” ที่เห็นและแจกแจงมานั้นยังน้อยไป หากสังคมไทยยังไม่ตื่นตัว เพราะหลงตัวว่ารู้วิชาการรอบรู้โลกก็เลยปล่อยวางให้คนหลงผิดเตลิดเตลิตเข้ารกเข้า

พงลึกยิ่งขึ้นเพราะการอุ้มชูของพุทธศาสนิกชนที่มันศรัทธาแต่ด้วยวิจรรย์ญาณ ด้วยเหตุนี้การพัฒนาชาติจำเป็นอย่างยิ่งต้องมุ่งเน้นที่ระบบการศึกษา ให้ได้พ่อพิมพ์แม่พิมพ์ที่ครบพร้อมที่จะหล่อหลอมจิตวิญญาณและสมองเจริญเติบโตไปโดยชอบด้วยประการทั้งปวง

ผลไม้ไทยจะไปไกล

ฟังข่าวรัฐมนตรีช่วยฯ พาณิชย์ ตั้งเป้าให้ไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตและการค้าผลไม้เมืองร้อนของโลก และเป็นมหาอำนาจในการกำหนดทิศทางราคาของผลไม้เมืองร้อน เบื้องต้นจะผลักดันผลไม้เมืองร้อนที่มีศักยภาพก่อนจำนวน ๑๐ ชนิด เช่นทุเรียน เงาะ ลองกอง มังคุด ลำไย ฯลฯ

ก็เอาใจช่วยว่าจะทำได้ไปไกลโชติช่วงแสบปีทุกฝ่าย แต่ปัญหาที่ได้ยินมา... ว่ากันว่าพ่อค้าผลไม้ส่งออกชาวไทยบ่นกันพึมพำ ลู้ทุนใหญ่จากจีนไม่ได้ เตี้ยวนี้พ่อค้าชาวจีนเข้ามาทำธุรกิจรับซื้อส่งออก มีคนไทยเป็นนอมินี ส่งทุเรียน ลำไย ฯลฯ ไปตลาดจีน ฝ่ายชาวสวนก็บอกว่าพ่อค้าคนกลางไทยกดราคามาก ลู้ชายให้ล้งจีนไม่ได้ แล้วคนจีนประชากรเท่าไรล่ะ ส่งเท่าไรๆ ก็ขายหมดที่นี้พ่อค้าแม่ค้าไทยไม่ค่อยมีผลไม้ไทยขาย เพราะล้งจีนเหมาเป็นสวนๆ ส่งออกเกือบหมด คนไทยจึงต้องซื้อผลไม้ไทยในราคาแพง...แม่แต่กล้วย

● ม่วง เมืองจันทร์

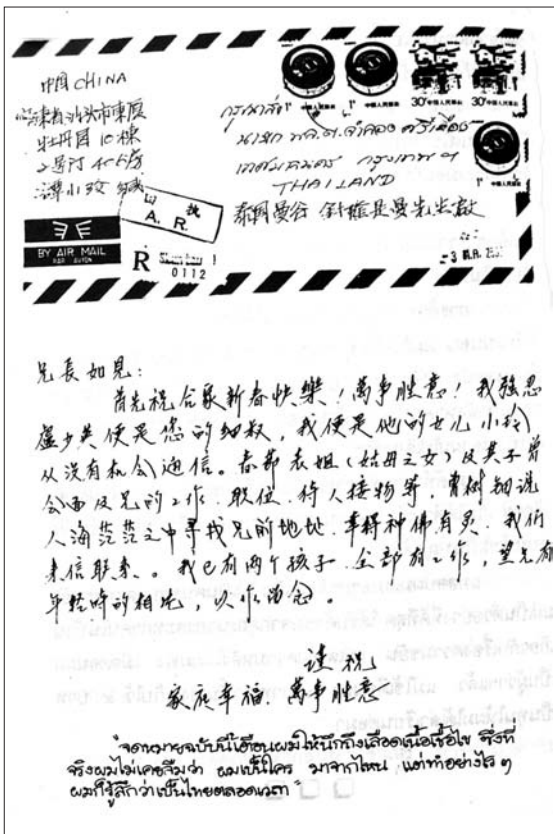
☞ นักวิชาการการตลาด และนักวิชาการเกษตรไทย มีอยู่เต็มเมือง เชื่อว่าคงไม่เกินสติปัญญาที่จะแก้ไขปัญหา และกำลังจะเข้าสู่ยุคการเมืองใหม่ จะได้ทดสอบฝีมือนักการเมืองว่ามี “น้ำยา” แก้ปัญหาเรื่องนี้ไหม?

ประสาชาวบ้านอย่างเรายังมองเห็นทางออกนะจะบอกให้

๓ USSณาธิการ

“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันนี้หาอ่านยากมาก กอง บ.ก. “เราคิดอะไร” จึงขอแนะนำ “ชีวิตจำลอง” เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า “อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นลัทธิธรรมในตัวคุณจำลอง เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐที่ต้องเคารพนับถือ”

๕. พ่อค้าปลาสด

๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๒

คารวะพี่ชายใหญ่ที่เคารพ

สวัสดิ์ปีใหม่ ขอให้พี่มีความเจริญรุ่งเรือง ในหน้าที่การงาน ดิฉันได้มีโอกาสเขียนจดหมาย มาหาพี่ คุณพ่อของดิฉันชื่อ “ไหลวเขี้ยวเอ็ง” เป็น น้องชายของคุณพ่อที่ ดิฉันเป็นลูกสาวของท่านชื่อ “เสี้ยวหลิง” ด้วยเราอยู่ห่างไกลกันมาก การส่งข่าว คราวจึงไม่ค่อยสะดวก ตอนตรุษจีนลูกสาวของป้า ได้เดินทางมาบ้านพี่ ได้เล่าถึงญาติพี่น้อง หน้าที่ การงานและมารยาทวัฒนธรรมของเมืองไทย เธอ ชื่อ “เจิ้งซู” ได้ให้ที่อยู่ของพี่ไว้ไม่ละเอียดนัก แต่ ด้วยบุญที่ได้ทำไว้ ทำให้หลังคักดีลัทธิดลบันดาลให้ ได้พบ เราจึงได้มีวาสนาได้ติดต่อกัน

“จดหมายฉบับนี้เขียนมาให้ถึงเลื้อยเนื้อเรื่อง ซึ่งที่จริงผมไม่เคยคิดว่า ผมมีมิตร มาจากไหน แต่ ทำอย่างไร ผมก็รู้สึกว่ามีไทยตลอดเวลา”

ขอให้พี่ระลึกถึงความเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข
เขียนจดหมายมาติดต่อกันบ้าง ดิฉันมีลูกชาย
สองคน มึ่งงานทำแล้วทั้งคู่ หวังว่าพี่คงจะมาเยี่ยม
พี่น้องของเราบ้าง พร้อมนี้ได้ส่งรูปของพ่อตอนเป็น
หนุ่มมาให้ดูเป็นที่ระลึก

พวกเราทุกคนสบายดี หวังว่าพี่คงมีความสุข
เช่นกัน

เสี่ยวหลิง
(น้องสาวของพี่)

จดหมายนี้เป็นอักษรภาษาจีน ส่งมาที่ศาลา
ว่าการกรุงเทพมหานคร ผู้ช่วยเลขานุการของผม
อ่านไม่ออก จึงให้อ่านให้ผู้รู้แปลให้ ผมอ่านแล้ว
จับต้นชนปลายไม่ถูก ผมมีน้องสาวอยู่ที่เมืองจีนด้วย
หรือไม่

เป๊ะหรือฉวีวรรณ ลูกสาวของอา ชี้แจงให้
ฟังว่า เตี่ยของเสี่ยวหลิง ที่ชื่อโหลวเซี่ยวเอ็งนั้น
เป็นอาผมจริง ๆ เป็นน้องแท้ ๆ ของเตี่ยผม

เตี่ยของเสี่ยวหลิงเสียชีวิตมานานแล้ว ผมเพิ่งจะ
มารู้ว่ามีอาอยู่ที่เมืองจีนก็ตอนที่ได้รับจดหมาย
ฉบับนี้ ในเมืองไทย แซ่โล้ว เป็นตระกูลเล็ก ๆ
ตระกูลหนึ่ง ไม่ใหญ่เหมือน แซ่ตั้ง แซ่ลิ้ม แซ่ฉั่ว
แต่ผมก็ญาติเยอะจนจำไม่ได้ว่ามีใคร และอยู่ที่ไหน
กันบ้าง “เจิ้งซู” ที่เสี่ยวหลิงเอ่ยถึงในจดหมายนั้น
ผมก็ไม่รู้จัก คงจะเป็นญาติผมอีกเช่นกัน

จดหมายฉบับนี้เตือนผมให้นึกถึงเลือดเนื้อเชื้อไข
ซึ่งที่จริงผมไม่เคยลืมว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน
แต่ทำอะไร ๆ ผมก็รู้สึกว่าเป็นไทยตลอดเวลา
เพราะเตี่ยผมตายตั้งแต่ผมเพิ่งเริ่มคลานได้เท่านั้น
ยังจำความอะไรไม่ได้เลย ผมตามถามญาติคนนั้น
คนนี้ เพิ่งจะมาทราบเอาเมื่อผมอายุย่างเข้า ๕๕
ว่า กังผมชื่อฮักไต้ อาม้าผมชื่อ เพ็กเลียง แซ่ฉั่ว

แม่แม้จะเป็นลูกจีน แต่ก็พูดไทยชัด แต่งตัว
และมีความเป็นอยู่แบบไทย ๆ แม่กินหมากมา
ตั้งแต่เด็ก ๆ ชอบดูลิเก จำโคลงกลอนต่าง ๆ แม่น
น้องสาวผมอีกสองคน แม่ร้องเพลงกล่อมด้วย

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง
แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้
ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้บันทึกเรื่องราวบางแง่
บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลาย ๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน
ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กจน ๆ คนหนึ่ง
ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็ก ๆ เป็นเด็กรับใช้ของ
ผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้น รับผิดชอบทั้งกรุงเทพฯ
ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเงินซื้อหา และสละ
เวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดย
นักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พ.ศ. ๒๕๓๑

๗ มกราคม ๒๕๓๑

เพลงชุดเดียวกับที่เคยกล่อมผม แม้ไม่ได้สอนภาษา
จีนให้ผมเลย ราวกับจะรู้ว่าโตขึ้นผมคงไม่ได้เป็น
พ่อค้าเหมือนพ่อเหมือนแม่ พ่อบังเกิดเกล้าผมชื่อ
ฮะเสี้ยว แซ่โล้ว หรือชื่อเป็นภาษาไทยว่า สมนึก ชุนรัตน์
เกิดที่เมืองจีน หอบเสื่อผืนหมอนใบมาเสี้ยงโชค
ในเมืองไทย เตี่ยขายปลาสดอยู่ที่เจริญพาศน์ ฝั่งธนบุรี
แม่ผมชื่อ บุญเรือน เตี่ยของแม่ชื่อ กุกกุ แซ่ฉิว และแม่
ชื่อ กิมท้วน ผมมีพี่ชายคนเดียว ซึ่งเมื่อตอนเล็ก ๆ แม่
เรียกว่า “หัวโต” ชื่อจริงชื่ออะไรไม่รู้ พ่ออายุ ๔ ขวบ
เตี่ยก็พาพี่หัวโตไปอยู่กับอาม้าที่เมืองจีน และเสียชีวิต
ที่นั่นเมื่อเกิดสงครามในเมืองจีน โดยไม่มีโอกาสกลับ
มาเมืองไทยอีกเลย

ตอนผมเกิด แม่อาศัยอยู่กับยาย “ยายท้อ”
เป็นน้าสาวของแม่ เป็นหมอตาแต่มีชื่อ ใคร ๆ แถว
ลำห่อ บุคคโล บางน้ำชน จะคลอดลูกก็ต้องไปตาม
ยายผม ส่วนตา ลามีของยาย ผมเรียกท่านเป็น
ภาษาจีนว่า “เล่าเตี่ยว” ซึ่งแปลว่า “ตา” ชื่อจริง ๆ
ของท่านผมไม่รู้ และไม่ลำบากใจ เพราะเรียก
“เล่าเตี่ยว” ที่ไร ท่านรู้ทุกทีว่า ผมหมายถึงท่าน

เล่าเที่ยวเช้าที่ทำสวนพลูอยู่ตรงบริเวณที่เป็นโรงพยาบาลพระปิ่นเกล้าเดี๋ยวนี้ บ้านมีดินธรรมดาๆ เป็นพื้น หลังคามุงด้วยจาก ฝาขัดแตะด้วยไม้ไผ่ หน้าร้อนเย็นสบายโดยไม่ต้องมีพัดลมเหมือนเดี๋ยวนี้ ตอนหลังเมื่อโตขึ้น ผมไปเยี่ยมบ้านเกิดของผมเสมอๆ จนกระทั่งถูกรื้อเพื่อสร้างโรงพยาบาลทหารเรือ

เดี๋ยวมีน้องหลายคน ส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพฯ อยู่แถวคลองเตยบ้าง บ้านขมิ้นบ้าง ผมสนิทอยู่กับคนเดียว คืออาผู้หญิงที่ผมเรียกว่า “อาโก” ตั้งร้านขายของอยู่ที่อำเภอโมรณัม จังหวัดชัยนาท มีลูกสาวชื่อเป๊ะหรือฉวีวรรณ ที่เล่าเรื่องเสียหหลังให้ผมฟัง

“อาโก” ไว้ผมมวยนุ่งกางเกงเหมือนผู้หญิงจีนทั่วๆ ไป พูดไทยไม่ชัด แต่สนใจติดตามข่าวคราวความเป็นไปของสังคม รู้จักคนมาก ชอบช่วยเหลือคนอื่น ถึงเวลาเลือกตั้งผู้แทน บางครั้งก็เป็นหัวคะแนนให้เขาโดยไม่เอาอะไรเลย ผู้ที่อาเป็นหัวคะแนนให้มักจะได้เป็น ส.ส.เสมอ เป็นที่ภาคภูมิใจของอา

อาโกเสียชีวิตที่มโนรณัมเมื่อต้นปี ๓๒ นี้เอง เคยมาเยี่ยมผมปีละครั้งสองครั้ง มาครั้งใดก็มักจะเล่าความหลังให้ผมฟัง อาจำแม่น เหมือนเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้น

บางครั้งอา รู้สึกจะน้อยใจที่ผมไม่มีความเป็นจีนเอาเสียเลย พูดภาษาจีนไม่ได้ ฟังก็ไม่ออก อาคุยไปๆ บางทีติด นึกคำไทยไม่ออก ผมก็ได้แต่นั่งหัวเราะ ท่านคุยเก่งและคุยสนุก รักผมเหมือนลูก อาโกรักและเคารพतीयผมมาก เพราะชอบหัวกันมาจากเมืองจีน สามเษกของอาโกมีฐานะดี เป็นเสมียนโรงสีที่ดีตั้งวัน ซึ่งอยู่ในเขตคลองสานริมแม่น้ำเจ้าพระยา

ผมเกิดได้ไม่นาน เดียวก็พาผมและแม่ไปอาศัยอยู่กับอาโก และครอบครัว ต่อมาโชคร้าย โรงสีต้องเลิกกิจการ เพราะพระยาโชติกเจ้าของถึงแก่กรรม เราต้องพลัดกันไปคนละทิศละทาง อาอพยพไปทำมาค้าขายที่มโนรณัม ส่วนครอบครัวเราคงอยู่ที่กรุงเทพฯ เพราะญาติพี่น้องของแม่อยู่กรุงเทพฯ ทั้งนั้น เดียวเดินทางไปๆ มาๆ ระหว่างกรุงเทพฯ กับชัยนาทเพราะรักน้องสาวมาก ไปเยี่ยมเยียนมิได้ขาด

เดี๋ยวเป็นคนรูปหล่อ รู้จักคนมาก ชอบเข้าสังคม

และรักการพนัน เดียวมีความกตัญญูอย่างยิ่ง ส่งเงินไปให้อาม่าที่เมืองจีนเสมอๆ และเดินทางไปเยี่ยมเป็นครั้งคราว ตั้งใจจะรับอาม่าและพี่หัวโตกลับเมืองไทย แต่เดี๋ยวก็ตายเสียก่อน

ผมเปลี่ยนนามสกุลจาก **ขุนรัตน** มาเป็น **ศรีเมือง** ตอนที่แม่แต่งงานกับพ่อโชตน์ ซึ่งจดทะเบียนรับผมเป็นบุตรบุญธรรม ผมมีน้องสาวสองคน คือ กัญญา และภาณี ศรีเมือง เดียวนี้เรามีด้วยกัน ๖ คนเท่านั้น ที่ใช้นามสกุลศรีเมือง คือ พ่อ แม่ น้องๆ ผม และคุณศิริลักษณ์ “ศรีเมือง” คนอื่น ๆ นั้น ไม่ได้เป็นพี่น้องกันเลย แต่นามสกุลนี้ซ้ากันอยู่หลายจังหวัด ทั้งภาคกลาง อีสาน และภาคใต้

จึงปรากฏว่ามีคนนามสกุลศรีเมือง มาพบผมเสมอๆ เพราะคิดว่าเป็นพี่น้องกัน ผมก็ได้แต่บอกว่า นามสกุลเหมือนกัน ก็เหมือนเป็นญาติกัน ดีแล้ว ต้องช่วยกันทำความดี เพื่อศักดิ์ศรีของ “**ศรีเมือง**”

ท่านที่นับถือบางท่านเห็นใจว่า นามสกุลผมซ้ากันมาก อาจมีการแอบอ้างกันง่าย ๆ ทำให้ผมเสียหาย จึงแนะนำให้ผมเติม “ไทย” เข้าไปอีกคำหนึ่ง เป็น “ศรีเมืองไทย” ผมก็ได้แต่รับฟัง เพราะเหลือเวลาอีกไม่กี่ปี ผมก็ไม่ได้ชื่นชมกับนามสกุลผมแล้ว และผมก็ไม่มียุคที่จะสืบสกุล อะไรๆ เราก็ยืมโลกมาใช้ทั้งนั้น ยืมช่วงเวลาเดี๋ยวเดียว แล้วก็คืนเขาไป แม้กระทั่งร่างกาย ชื่อ สกุล ก็เช่นกัน

พ่อโชตน์เป็นคนดำเนินสะดวก ราชบุรี ตอนบวชเป็นพระสอบได้นักธรรมเอก แล้วเข้ามาสมัครเป็นบวชไปรษณีย์ เดินส่งจดหมายตามตรอกซอกซอยต่างๆ พ่อเป็นคนขยันและประหยัด ตอนที่แต่งงานกับแม่ พ่อโชคดี ย้ายไปอยู่ไปรษณีย์รถด่วน ได้เบี้ยเลี้ยงเพิ่ม และได้กำไรจากการซื้อของเล็กๆ น้อยๆ ขาย เท่าที่การรถไฟอนุญาตให้ซื้อติดไปบนรถไฟได้

ตอนนั้นผมอยู่มัธยมต้น พ่ออยู่รถด่วนสายเหนือ ชื่อไม้กวาด ชื่อชะลอมมาให้ผมขาย ผมเดินหาบบ้านที่สำเหร่ไปขายถึงตลาดพลู ลินค้าของ

เราคุณภาพดีและถูกกว่าท้องตลาด จึงขายได้ไม่ยากนัก พอถึงหน้าลำไย ผมก็กลายเป็นพ่อค้าลำไย พอจะซื้อจากเชียงใหม่มาเที่ยวละแข่งสองแข่ง ลำไยขายดีอีกเช่นกันเพราะเราเอากำไรน้อย พอเป็นค่าข้าว ค่าขนมเท่านั้นเอง

พ่อย้ายไปอยู่รถไฟสายไหน ลินค้าของผมก็เปลี่ยนไปด้วย

ที่ขายสนุกก็คือ ของเล่น ตุ๊กตายางเป่าลม มีทั้งกวาง กระต่ายและสัตว์อื่น ๆ ซึ่งพ่อซื้อมาจากปักชไต ของมาไกล ในกรุงเทพฯ ใครมีขาย พ่อเริ่มเปิดร้านก็มักจะมีเด็กมายืนมองดูทันที บางครั้งยังจัดร้านไม่เสร็จ ลูกค้าก็เริ่มซื้อกันแล้ว ขายไปสนุกไป ได้กำไรไปให้แม่ซื้อกับข้าว

แม่หยุดเป็นแม่ค้าหยาบเร่มานานแล้ว เพราะต้องเลี้ยงน้องและทำงานบ้าน ผมจึงต้องหยาบเร่แทนแม่ ผิดกับแม่ตรงที่แม่เป็นแม่ค้าหยาบเร่จริงจัง ๆ ส่วนผมเอาสินค้าใส่ลังแบกไป ถึงตรงไหนเหมาะ ๆ คนมาก ๆ ก็เอาพลาสติกปู เอาของออกมาวางขาย

เราไม่ได้ซื้อของจากต่างจังหวัดมาขายเท่านั้น ยังซื้อของจากกรุงเทพฯ ให้พ่อขนขึ้นรถไฟกลับไปขายในต่างจังหวัดด้วย

เนื้อเค็มขายดี ผมขึ้นรถเมลล์ไปซื้อมาจากสี่แยกมหานาคทีละมาก ๆ เนื้อเค็มหนักน้ำหนักเอามาตากแดดที่ลานบ้านเพื่อให้หนอนที่ติดอยู่มีจำนวนน้อยลง แล้วจับใส่ถุงเอาเชือกมัด ขนไปส่งให้พ่อที่สถานีรถไฟหัวลำโพง

ไม่ใช่เฉพาะเนื้อสัตว์เท่านั้น บุหรี่และเหล้าผมก็ยังขายอีก ซึ่งล้วนแต่เป็นสินค้าต้องห้ามในศาสนาพุทธทั้งสิ้น ผมขนบุหรี่ที่พ่อซื้อจากทางใต้ ขึ้นรถราง ไปเที่ยวขายตามแผงบุหรี่แถวเจริญกรุงเยาวราช ผมเที่ยวแถวนั้นเสียจนปรุ ฐึตรอกชอกชอยหมด แม้จะเป็นเด็กฝั่งธนก็ตาม

เหล้าได้กำไรดีเหมือนกัน ซื้อส่งให้พ่อไปขายครั้งละห้าหกขวด อยู่มาวันหนึ่งขึ้นรถเมลล์ไม่มีที่นั่งว่างเลย ผมต้องยืนโหนไป มีคนขึ้นพอลวม ๆ ผมเอาเหล้าบุหรี่ที่ผูกมัดกันเป็นพวงวางไว้ข้างเท้า ถึงวงเวียนเล็ก รถเมลล์หักเลี้ยวอย่างหวาดเสียว ขวด

เหล้าล้มลงแตกไม่เหลือสักขวด น้ำที่ซัปรดเมลล์แทนที่จะเห็นใจ กลับหันมาดูผมอีกว่าผมไม่รู้จักระวังให้ดี ทำให้รถสปรก เพราะน้ำเหล้าไหลนองพื้นรถ ผู้ใหญ่ใจร้ายมีให้ผมเห็นเสมอ ๆ ตั้งใจไว้ว่าโตขึ้นผมจะไม่เป็นอย่างนำคนนั้น

จบเป็นนายทหารใหม่ ๆ พ่อก็ยังทำงานไปรษณีย์รถด่วน มีอยู่คราวหนึ่ง ผมไปราชการต่างจังหวัด ขึ้นรถขบวนเดียวกับพ่อ เดินแวะไปเยี่ยมท่าน ได้เห็นกับตาว่าบุรุษไปรษณีย์รถด่วนทำงานหนักทั้งกลางวันและกลางคืน ขนถุงเมลล์ขึ้นลงเมื่อรถจอดสถานี เวลานอนก็นอนทับบนถุงเมลล์ที่วางกองซ้อนกันสูง ๆ ต่ำ ๆ เป็นผมนอนไม่หลับแน่ ผมได้เห็นความอดสาหัสของพ่อ เพื่อหาเงินมาเลี้ยงแม่ ผม และน้องอีกสองคน พ่ออุตส่าห์ทำงานหนักอย่างนั้นติดต่อกันมาหลายปี จนฐานะของเราดีขึ้นบ้าง ไม่จวนเจียนจะอดตายเหมือนเมื่อก่อน

พ่ออยู่ที่ไหน ทั้งนายและเพื่อนร่วมงานรักทั้งนั้นเพราะพ่อขยัน เอาจริงเอาจังกับหน้าที่การงาน เมื่อใกล้อายุ ๖๐ พ่อทำต่อไปไม่ไหว จึงขอลงจากรถด่วน ตอนนั้นผมเรียนจบแล้ว และน้อง ๆ ก็โตแล้ว เราจึงไม่เดือดร้อนอะไรนัก

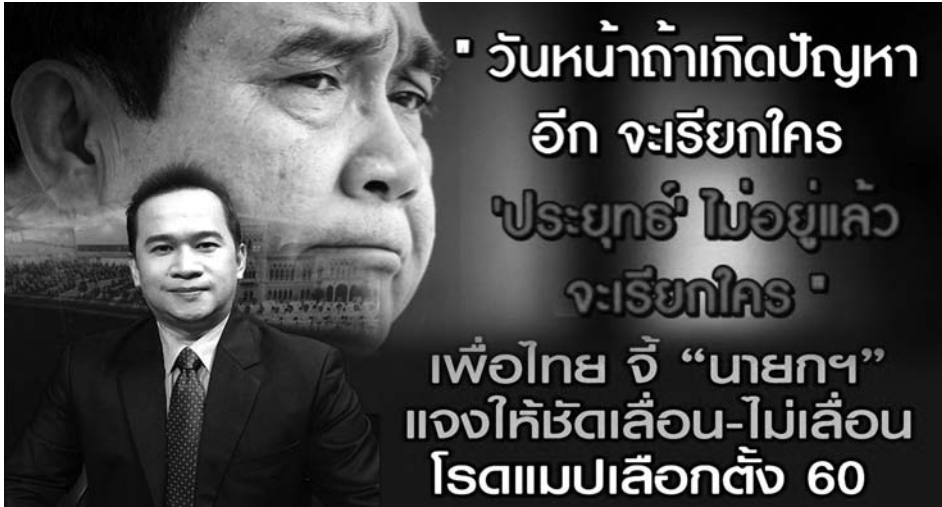
พ่อเป็นคนกระหมัดกระหม่อม นึกถึงอนาคตของลูก ๆ ทราบมาว่า บริษัทนครหลวงประกันชีวิต เขามีทุนการศึกษาให้กับลูกของสมาชิกประกันชีวิตที่เป็นเด็กเรียนเก่ง พ่อพยายามเก็บหอมรอมริบเอาเงินส่งเบี้ยประกันอยู่หลายปี ยื่นขอทุนการศึกษาให้ผมก็ไม่ได้ทุนสักที มีหน้าซ้ำส่งเบี้ยประกันเกือบครบกำหนดแล้ว บริษัทล้มละลายเอาดี ๆ ผู้เอาประกันรวมตัวกันฟ้อง ได้เงินคืนคนละนิดหน่อย ผมและน้อง ๆ เสียตายมาก เราพอจะมีเงินบ้าง เขาก็โกงไปหมด เมืองไทยเมื่อไรจะหมดคนโกง เราไม่ได้โกงเขา ทำไมเขาถึงโกงเรา

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

หากนักการเมืองอยู่เย็นเป็นสุขถ้วนหน้า แต่ทวยประชาทุกข์เข็ญทุกหย่อมย่าน “รั้วของชาติ” จึงจำต้องก่อการละเมิดกติกา “ประชาธิปไตย” ยึดอำนาจการปกครองแผ่นดินขัดจังหวะชั่วคราว ซึ่งก็ได้รับการ “รองรับ” จากสังคมตลอดมาจนบัดนี้

การเมือง-นักการเมือง-รั้วของชาติ

ยามการเมือง...นักการเมืองมีอาจสมัครสมานพลังและสติ ภูมิปัญญาขับเคลื่อน “ประชาธิปไตย” เอื้ออำนวยประโยชน์ สุขสันติแก่ทวยประชาได้ตามอุดมการณ์ เนื่องจากความขัดแย้งทางกระบวนการเมืองต่างค่ายต่างพรรค

ในสถานการณ์เช่นนี้ ข้าราชการผู้ปฏิบัติหน้าที่บริการประชาชนย่อมอยู่ในสถานะที่วางตัววางใจได้ยากที่สุด ด้วยว่าวันใดจะพบผู้สั่งการหรือผู้รับบริการฝ่ายใด ทำนองเดียวกับนักการเมือง พรรคที่สังกัดจะนำไปในแนวทางใด ยังยึดมั่นอุดมการณ์ และนโยบายของพรรคมั่นคงอยู่หรือไม่ พรรครัฐบาลและพรรคฝ่ายค้านยังคงคานอำนาจกันตามหลักการหรือไม่ หรือแอบแฝงสมานประโยชน์กันในสภา

หากนักการเมืองอยู่เย็นเป็นสุขถ้วนหน้า แต่ทวยประชาทุกข์เข็ญทุกหย่อมย่าน “รั้วของชาติ” จึงจำต้องก่อการละเมิดกติกา “ประชาธิปไตย” ยึดอำนาจการปกครองแผ่นดิน ขัดจังหวะชั่วคราว ซึ่ง

ก็ได้รับการ “รองรับ” จากสังคมตลอดมาจนบัดนี้ ครั้นถึงวาระอันควรแล้ว เสร็จสิ้นภารกิจ มีรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ซึ่งจะมีการจัดการเลือกตั้งตามกฎหมายในระบอบประชาธิปไตยต่อไป “รั้วของชาติ” ก็วางมือจากภารกิจชั่วคราว หากคิดจะหวนกลับมาสู่ “ยุทธจักรการเมือง” อีก ก็ได้เรียนรู้และรับประสบการณ์ พร้อมด้วยสมาชิกไปมากทีเดียวครับ

ในสถานะประชาชนคนหนึ่ง ที่เคยมีประสบการณ์ชีวิตการเมือง คลุกคลีกับนักการเมืองรุ่นเก่า หลากหลาย ผ่านชีวิตราชการตำรวจ ชีวิตในป่า ฝึกการใช้อาวุธสงครามหลายหลักสูตร ผ่านประสบการณ์ชีวิตลำเค็ญมาพอควร

ขอติดตาม “การเมืองยุคใหม่” ในรัฐบาลหน้า จะยังทะเลาะกันเพื่อพรรคต่อไป หรือจะสมัครสมานกันเพื่อพรรค และปล่อยให้ประชาชนพึงพาระบบราชการไปตามปกติเหมือนเดิมไปพลางๆ ก่อน จนกว่าการเมืองจะลงตัว. ๒

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สภากายบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระยาวิทยาลัยด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

เราคิดอะไร ฉบับ ๓๒๓ ที่แล้ว เราได้พูดกันถึงความเป็น“ภพ”กันอย่างละเอียดลึกช้าเอากการ ว่า ผู้ยัง“อวิชชา”ยังเรียนรู้อจนกระทั่ง“จบ”ความเป็น“ภพ๓” แล้วรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“ความเป็นภพ ๓” ทั้งยังสามารถ“ดับ”ความเป็น“ภพ ๓”ได้สนิท ไม่เกิดในใจเราอีกเลยได้อย่างเด็ดขาด ชนิดที่“เที่ยงแท้-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่นอีก-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ” ก็จะยังสร้าง“ภพ”ใส่จิตของตนอยู่แน่นอน

ด้วยความไม่รู้(อวิชชา)“ภพ”นั้นมันมีได้ทั้งที่เป็น“ภพสวรรค์” และ“ภพนรก”

“ภพ”ที่เกิดด้วย“อุปาทาน”จึงเป็น“ภพนรก”ทั้งนั้น นั่นคือตามที่ผู้ที่ไม่สามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน ให้“ไม่เกิดภพ”ในใจได้สำเร็จ เพราะไม่ว่า“สวรรค์”หรือ“นรก”มันก็คือ “ภพ”ทั้งสองนั้นแหละ

เมื่อ“การทำใจในใจ”ของตนไม่ถูกต้อง“ถ่องแท้”(อนิสมนสิการ) ด้วย“วิชา”(ความรู้ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า) จึงยังมี“ภพ”อยู่

ดังนั้น ผู้ที่มี“วิชา”ทำใจในใจของตนได้อย่างถูกต้องถ่องแท้ จึงจะ“ไม่เกิดภพ”ขึ้นในจิต ในอัตตา เป็นตัวตน เพราะรู้แจ้งรู้จริงในการทำ“ชาติ” คือ “ทำใจในใจ”(มนสิการ)ให้เกิดให้เป็นไปตามที่ตนมี“วิชา”แท้

ซึ่งผู้ศึกษาตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้คือ ศึกษาความเป็น“ชาติ”จาก“ชาติ ๕” อันมี“ชาติ-สัญญาชาติ-อิกกันติ-นิพัตติ-อภินิพัตติ” และความเป็น“ภพ”จาก“ภพ ๓”

อันมี“กามภพ-รูปภพ-อรุภพ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗-๘)ด้วยปัญญาอันยิ่งหรือ“วิชา”

จึงสามารถ“ทำใจในใจ”ให้“ไม่เป็นภพ”หรือ“ไม่มีภพ”ที่ถูกลงการด้วยกิเลส”ได้จริงด้วย“วิชา”ดังที่ตนมุ่งหมาย(วิภาตคณา = ความต้องการหรือความอยากได้ ที่ไม่มี“ภพ”แล้ว)

ตามธรรมดาแม้ด้วยสามัญสำนักของปุถุชน ที่ยังมี“อวิชชา”ทุกผู้ ล้วนต้องการ“ภพสวรรค์”อยู่ทั้งนั้น ไม่มีใครต้องการ“ภพนรก”หรืออก ไซ้มี ?

แต่..ทำไม“ภพนรก”จึงเกิดเป็น“ผล”เป็น“วิบาก”ใส่จิตตน ทั้ง ๆที่ตนไม่ต้องการให้เกิดเลย ..นี่แหละคือประเด็นสำคัญยิ่ง

ก็เพราะคนผู้นั้นยังหลงว่า“มีสวรรค์”จึงยังมี“ความต้องการสวรรค์”อยู่ในจิต ยังไม่หมดสิ้นความต้องการ“สวรรค์”ไปจากจิต จนที่สุดเกลี้ยงสนิทถึงขั้น“หมดสิ้นอนุสัย”

“สวรรค์”คือ“อารมณ์หรือความรู้สึก”ที่ผู้นั้นยึดถือว่าเป็นภาวะที่น่าได้น่ามีน่าเป็น

นั่นคือ “อยากได้อารมณ์นั้น” เมื่อได้“อารมณ์นั้น”ตามที่ตนต้องการ หรือตามที่ตนยึดถือติดอยู่ในใจแล้วว่า “น่าได้-น่ามี-น่าเป็น”(สุข)ขึ้นมา ผู้นั้นจึง“เกิดอารมณ์สุข”

“อยากได้” ก็คือ “ตณหา” พอได้มาสมใจก็เกิด“ความรู้สึกสุข”(สุขเวทนา) ถ้าไม่ได้ หรือได้ไม่ตรงตามที่ตนยึดถือ(อุปาทาน) ก็เกิดความรู้สึกทุกข์”(ทุกข์เวทนา)

“ตณหา”นี่แหละคือ “เหตุแห่งทุกข์” ต้อง“กำจัดตณหา”นี้เอง “ชาติแห่ง

ทุกข์หรือภพแห่งทุกข์” จึงจะไม่ยึดเป็น“ตน”

แท้ ๆ “ความต้องการสวรรค์” นั้นแหละ คือ“ภพ”ที่“อยากได้” เมื่อมี“ภพ”ก็มี“นรก”ไง!

“ผู้ต้องการสวรรค์” แล้วทำใจในใจของตน(มนสิการโศติ)ให้มี“อาการที่อยากได้สวรรค์” นั้น”ขึ้นมาเมื่อใด ภาวะของ“นรก”ก็เกิดขึ้น ในใจตนเมื่อนั้น เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแท้

“ตัณหา”ที่ตนทำขึ้นในใจ คือ “จิตมันต้องการสวรรค์” แล้วก็“ทำจิตตนเป็นสวรรค์” ขึ้นในใจเมื่อใด “ตนก็หลงว่าตนได้สวรรค์”

เมื่อนั้นคือ “นรก”เกิดขึ้นในใจตนทันที เพราะมันเป็น “การยึดมั่นถือว่ามีสวรรค์”อยู่ ไม่ว่า“สวรรค์”หรือ“นรก”ก็เป็น “ภพ”อยู่ทั้ง ๒ ประการนั้นแหละ..ใช่มั๊ย?

เห็นมั๊ย ยัง“ไม่สิ้นภพจบชาติ”แน่นอน “สวรรค์กับนรก”คือ“ภพ”ทั้งคู่ ผู้ที่ยังหลงยึดความเป็น“ภพ” มันก็“ตัวเดียวกัน”แท้ ผู้ยังหลงมี“สวรรค์อย่างนั้น”อย่างหนึ่ง อย่างใดก็ตาม แล้ว“กระทำ”(กรรม)เพื่อให้เกิด “อารมณ์สวรรค์”นั้น เมื่อ“กระทำ”ขึ้น ณ บัดใด “กรรม”ก็เกิด ณ บัดนั้น ทันทีที่“ทำ”ไง!!!

พอมี“การกระทำ”เกิดขึ้นกับมี“ความหวังสวรรค์”(สาเปกโข) หรือความน่าได้-น่ามี“รสใด ๆ(สุภ) จะรสสุข-รสทุกข์น้อยนิด”ในจิต อยู่ “การเกิด”ของ“ภพ”ก็เกิดขึ้นทันที นี่แล“ภพ”เกิดแล้ว มี“ภพ”ก็ยังมี“นรก” ไม่มีใครสร้าง“ภพนรก”ให้ตนหรือ สร้างแต่“ภพสวรรค์” แต่มันก็คือ“ภพ” ทั้งนั้น ใช่มั๊ย? แม้แต่“มาไซคิสต์”ก็หลง“ภพ”

หลงชอบ“ทุกข์” ก็ยังคือ“ภพ”..เห็นมั๊ย!

ดังนั้น การ“มีภพ”ขึ้นมาในจิต ไม่ว่า “ชอบหรือชัง”นั้น แลคือ“การเกิดภพ”ทั้งนั้น

เช่น เมื่อมี“กามภพ” ไม่ว่าจะ เป็น“ภพ” แห่งความโลภ-ราคะ หรือ“ภพ”แห่งความโกรธ

แม้แต่“ภพที่ตนได้รับความเจ็บปวด”แล้ว หลงเป็น“รสสุข” หลงชอบ เรียกว่า มาไซคิสต์ คนโง่หลงแท้ก็ยิ่งสร้าง“ภพ”นี้ใส่จิตตนได้เลย

ซึ่งอาการมันหนักหนาสาหัสกว่า“ชาติสัตว์” เพราะ“ชาติสัตว์”คือ แค่ตนชอบดูชอบเห็น ความรุนแรง ชอบดูสัตว์อื่นทำร้ายกัน ชอบดู คนตีกัน ชกกัน แต่ตนเองเจ็บเองยังไม่ชอบ ถ้าถึงขั้น“ตนเองนั้นแหละได้รับความเจ็บปวดรุนแรง”แล้วตนก็เป็นสุข หลงชอบ ภพนี้แล คือ“ภพคนมาไซคิสต์” อาการวิถถาวรขั้นนี้ก็มีจริง

ภพกาม-ภพชาติสัตว์-ภพมาไซคิสต์ มันยัง รู้ได้ง่ายกว่า “ภพจิตว่าง”หรือภพความว่าง” ที่เป็น“ภพที่ตนเองสร้างขึ้นใส่จิตตนเอง”

ไม่ใช่“ความว่างของจิตหรือจิตว่างจากกิเลสแต่ละขนาด..หยาบ-กลาง-ละเอียด”

แต่เป็น“ภพแห่งความว่าง” เป็น“ภพ”อยู่ มันคือ “ภพ”ที่ตนสร้าง“ภพขึ้นมาใส่จิตตนเอง”

“ภพ”ไม่ได้หายไป หรือหมดไปจากจิต แต่เป็น“ภพ”แท้ ๆ ที่ตนสร้างขึ้นมาเอง

ซึ่ง“ภพ”ที่ตนสร้างขึ้นนี้ รู้ยากยิ่ง เพราะตนปั้น“ภพจิตว่าง”ขึ้นมาใหม่ มันเป็นแค่ “อรูปภพ”จริง ๆ ใส่จิตตน จนกระทั่งสำเร็จ ก็เกิด“มโนมยอัตตา”(อัตตาที่สำเร็จด้วยจิตหรืออรูปที่สำเร็จด้วยจิต) ขึ้นในจิตตนเอง

ซึ่งก็“มโนมยัตตดา”ขึ้น“อรูป”แค่นั้นเอง
 อย่างนี้คือ “จิตยังไม่ว่างจากภพ”ทั้งสิ้น
 ซึ่งใน“ภพ”มี“อัตตา”ความเป็น“อัตตา”
 มันยังอยู่ใน“ภพ” “ตน”จึงยังมี“ภพ”อยู่
 เมื่อ“มีภพ”ในจิตก็ยังมี“มีสุ(+)-หรือ มีทุ(-)”
 ไม่ภพ“กาม”(คือชอบก็..ภพ“ชาติสดี”(ชอบดู
 ผู้อื่นรุนแรง) หรือมาไซคิสต์”(ชอบที่ตนเองเจ็บปวดเลย)
 แต่ยังมีอีก“ภพ”หนึ่งที่รู้ยากยิ่งนัก
 คือภาวะลึกละเอียดยิ่ง ซึ่งเป็น“ภพ”
 ที่ผู้ยังมี“มิจฉาทิภูฏิสฺส” ยังพยายาม“สร้างภพ”ขึ้น
 ในจิตตนเองด้วยอวิชชา เพราะคนผู้นี้ยังไม่
 มีความรู้ใน“ภาวะเป็นภพ” ก็พยายามปั้น
 “สวรรค์”ตามภูมิรู้ตน ใส่จิตตนเองเป็น“ภพ”
 โดยเฉพาะ“ภพ”ที่รู้ยากยิ่ง ก็คือ ปั้น
 “ภพจิตว่าง”ขึ้นมาใหม่ นั่นคือ“อรูปภพ”แท้ๆ
 ใส่จิตตน จนกระทั่งสำเร็จ ก็เกิด“มโนมย
 อัตตดา”(อัตตาที่สำเร็จด้วยจิต)ขึ้นในจิตตนเอง
 อย่างนี้คือ “จิตยังไม่ว่างจากภพ”ทั้งสิ้น
 ซึ่งใน“ภพ”มี“อัตตา”ความเป็น“อัตตา”
 มันยังอยู่ใน“ภพ”
 เมื่อ“มีภพ”ในจิตก็ยังมี“มีสุ(+)-หรือ มีทุ(-)”
 เว้นแต่ผู้เป็น“อรหันต์”ซึ่งเป็นผู้“ไม่โง่-
 ไม่ลึกลับ”ไปกับ“ความเป็นภพ-เป็นชาติ”
 และ“ไม่โง่-ไม่ลึกลับ”ไปกับ“ความทุกข์-ความ
 สุข”แล้วเด็ดขาดจริง ไม่หลง“เสพสุข”ไปกับ
 “ภพ-ชาติ”นั้นๆให้เป็น“ภพ”ใส่จิตแล้วจริง
 ในจิตของอรหันต์ไม่มี“อาการของสุข
 หรือของทุกข์”เกิดแล้วในจิตอย่างเด็ดขาด
 ไม่ว่าจะมีการกระทบสัมผัส“เหตุภายนอก

จิต”หรือ“เหตุภายในจิต” ก็ไม่มี“อาการของ
 สุข-ของทุกข์”เกิดแล้วจริงอย่างเที่ยงแท้
 ถาวรยั่งยืน ไม่เปลี่ยนเป็นอื่น ไม่มีอะไรมา
 หักล้างได้อีก ไม่กลับกำเริบ จึงสิ้นทุกข์สิ้น
 สุขสนิทเกลี้ยงเกลามาหมดจด

คนผู้ยังมี“ภพ”คือ ผู้ยังมี“ทุกข์-สุข”อยู่
 แม้แต่เศษธุลีละอองของ“อรูปภพ”
 ความยังเหลือ“ภพ”จึงยังเหลือ“ทุกข์-
 สุข” นั่นคือผู้ยังไม่พ้น“อวิชชา” ต้อง“สิ้นภพ-
 ไม่มีภพใดเหลือเศษธุลีขนาดไหน อักเลย”

ไม่ว่า“ภพนั้นจะสุ”หรือ“ภพจะทุ”ใด ๆ
 หรือแม้แต่“ภพจิตว่าง”หรือ“ภพแห่ง
 ความว่าง”ตามความหลงผิด เพราะผู้นั้นยัง
 ไม่มี“วิชา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่เป็น“ภพ”
 ในจิตตน ตามที่ได้สาธยายมา จึงยังสร้าง
 “ภพ” ด้วยความหลงผิด(มิจฉาทิภูฏิสฺส)

ยังเป็นผู้ไม่“สิ้นภพ-จบชาติ”ได้จริง
 เพราะฉะนั้น ความเป็น“ภพจิตว่าง”
 นั้น คนผู้ปฏิบัติที่ยังมิจฉาทิภูฏิสฺส มักจะหลง
 มงายอยู่กับ“จิตว่าง”ที่คนผู้ปฏิบัตินั้น ยัง
 “อวิชชา”ในเรื่องของความเป็น“ภพ” จึงยังมี
 “ภพความว่าง” ซึ่งยังเป็น“ภพ”อยู่แท้ ๆ

เพราะยังไม่ปฏิบัติตามหลัก“มรรคอัน
 มีองค์ ๘”ที่สัมมาทิฏฐิ “พันสังโยชน์๓”เป็น
 เบื้องต้นไปตามลำดับ จะยังไม่รู้ยิ่ง(ยังไม่
 วิชา)แม้แต่“รูป ๒๘ หรืออุปาทายรูป ๒๔”
 แล้วปฏิบัติ“ดับภพ”ไปตามลำดับอย่างเป็น
 “อัศจรรย์” เรียง“อบายภพ”แล้วก็“กามภพ-
 รูปภพ-อรูปภพ”เรียบราบลาดลุ่มเหมือนฝั่ง

ทะเล(ตามคำตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

เพราะเขายังปฏิบัติแต่“ตรรกะ”หรือไม่ก็ปฏิบัติ“สะกตจิต” ยัง“ไม่สัมมาทิฏฐิ”พอที่จะเป็น“โพธิปักขิยธรรม๓๗”อันเป็น“โลกุตระ”ที่มีลำดับ ได้บริบูรณ์ จึงไม่มีระเบียบระบบอะไรที่จะชี้ชัดว่า เป็นไปตามลำดับได้เลย

เพราะเขายังหลงเอาแต่สร้าง“ภพ”ใส่จิตตน”อยู่ จะด้วยวิธี“ลืมหัดปฏิบัติ”บ้าง หรือวิธี“หลับตาปฏิบัติ”บ้าง หรือทั้ง ๒ วิธี แต่“สัมมาทิฏฐิ”ยังไม่สมบูรณ์ถ้วนจริง แม้แต่ความเป็น“ภพ” หรือความเป็น“ตัวตนของกิเลส”ตั้งแต่ความเป็น“กาย”แล้วไล่เรียงไปตามลำดับ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ก็ไม่ได้เรียนรู้เลย

แล้วจะสามารถ“วิจัยธรรม”(ธัมมวิจัย สัมโพชฌงค์)ทั้งหลายออกได้จาก“รูปและนาม”จนกระทั่งพบความเป็น“กิเลส” ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจาก“สักกายะ”ด้วย“สัมผัสภาวธรรม” นั้นๆจริง แล้วค้นหา“เหตุในธรรม” นั้นให้ได้ จึงจะ“กำจัด”ตัวเหตุคือ“สมุทัย”ตัวนี้ให้ดับสิ้น “จิต”จึงจะ“ว่างจากเหตุหรือกิเลส”ตัวนั้นไป แต่ละเหตุๆตามลำดับๆ

จึงจะได้“จิตว่าง”ที่สัมมาทิฏฐิ ตามคำตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๓๓๓ ด้วยความรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่เป็น“กาย”ซึ่งหมายถึง“ธรรมะ ๒” คือ รูปกับนาม ที่เราต้องมี“นาม”เป็นตัวทำงานเรียนรู้จาก“รูป”คือ กาย-เวทนา-จิต-ธรรม ของเรา

แล้วพิจารณา“กายในกาย”คือ ศึกษา

จาก“รูปกับนาม”ทั้งหลายต่างๆที่มี“รูป ๒๘” ได้แก่ มหาภูต ๔ กับอุปาทายรูป ๒๔ และมี“นาม ๕” ซึ่งได้แก่“เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔

อันมี“เวทนา” มี“จิต” มี“ธรรม”เป็นองค์ประกอบพร้อมอยู่ใน“กาย”ที่มีธรรมะ ๒

แล้วพิจารณาจนกระทั่งรู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น“ขันธ ๕”ทั้งหลาย ว่าล้วน“เป็นของว่างเปล่า”ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะ“รูปขันธ-เวทนาขันธ-สัญญาขันธ-สังขารขันธ-วิญญาณขันธ”

กล่าวคือ “รูป”อุปมาดังระลอกคลื่นที่เกิดในแม่น้ำคงคา “เวทนา”อุปมาดังฟองน้ำในเวลาฝนตกหนัก “สัญญา”อุปมาดังหย็บแดดในเดือนสุดท้ายแห่งฤดูร้อน “สังขาร”อุปมาดังหยวกกล้วยที่หาแก่นมิได้

ที่สุดจะรู้“วิญญาณ”อุปมาดังมายากลของนักเล่นกล(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๒๔๒) ด้วย“ความฉลาดอันยิ่ง”ที่เป็น“วิชชา” มิใช่เเงโกที่เก่งกาจ หรือตักกะ, อัจฉริยะยิ่งแต่อย่างใด

ผู้รู้จริงๆว่า“การสร้างภพ”คืออย่างไร? จึงจะ“ไม่สร้างภพ” หรือจะสร้าง“ภพ”ก็ได้

ผู้นี้จึงคือ“ยอดนักมายากล”(สิริมหามายา) ที่รู้ว่า“ตนนั่นเองให้กำเนิดภพ”ขึ้นมา หรือไม่ หากผู้ใดยัง“ไม่รู้”ว่า ตนเป็น“ผู้หมดสิ้นภพ”แล้วจริงสัมมาทิฏฐิ แตกต่างกันอย่างไรรกับ“ผู้ยังสร้างภพที่ยังมิจฉา” ผู้นั้นก็ไม่มีทางทำความถูกต้องให้กับ“ความจริง”นั้นๆแน่

* เก้าสมัย ใหม่เสมอ *

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

สี่สั้น สี่ชีวิต

ทิม สมอง.

- ต่อจากฉบับที่ ๓๒๓

“เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว”
มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙
โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมส
เขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเฉลิมฉลอง
วาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี
เป็นฉบับเฉลิมฉลองพระราชสมภพ ๘๐ พรรษา
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ

(ขอบคุณภาพจากกระทรวงวัฒนธรรม)

รัชกาลที่ ๙ เสด็จโดยส่วนพระองค์ เยี่ยมราษฎร
ที่ตำบลปาดทอง เมื่อปีพ.ศ.๒๕๐๒

รัชกาลที่ ๙ ทรงเยี่ยมราษฎร
ที่หมู่บ้านชาวเล ทาดราไว๋ เมื่อปีพ.ศ.๒๕๐๒

เราจะเชื่อในสิ่งใดดี

ประเทศที่มีความคล้ายคลึงกับประเทศไทย คือ ราชอาณาจักรภูฏาน ประเทศที่มีกษัตริย์รูปงามเป็นที่ประทับใจของสตรีทั้งหลายในประเทศไทย ประชากรของภูฏานนั้นมีอยู่ราว ๕๐๐,๐๐๐ คน ซึ่งเล็กกว่าประเทศไทยมาก แต่ข้อได้เปรียบคือพระมหากษัตริย์ของเขาสามารถจัดการหลายสิ่งโดยพระองค์เอง และพระองค์ทรงชอบเสด็จพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นโดยตรงกับประชาชน ดังนั้น ช่องว่างระหว่างพระมหากษัตริย์และสาธารณชนจึงแคบลง

นานมาแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นข้างต้นนั้นเหมือนกับกรณีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ผู้ซึ่งเสด็จเยี่ยมประชากรพร้อมทั้งสมเด็จพระราชินีในสถานที่อันห่างไกล โดยไม่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย แต่เพราะพระราชภาระหน้าที่และโครงการที่เพิ่มขึ้น จึงทำให้ต้องขยายงานบริหารและแรงงานมากขึ้นด้วย ซึ่งเหมือนกับธุรกิจโดยทั่วไป ในกรณีของบริษัทเล็กเจ้านายจะดูแลเกือบทุกอย่าง พนักงานและลูกค้าเข้าถึงตัวเขาได้ง่าย โดยที่เจ้านายมักอยู่ไม่ห่างนัก แต่เมื่อบริษัทขยายออกไปหลายแผนก และมีผู้จัดการใหม่ๆ ที่จะดูแลทุกสิ่งตามอำนาจที่ได้รับ

นายจ้างจะไม่ได้รับรู้ความผิดพลาด หรือสิ่งที่ไม่ได้เป็นไปตามปรัชญาและนโยบาย และในบางครั้งคนกลางก็มีอิทธิพลมากกว่าเจ้านายเพราะเป็นผู้ที่ติดต่อโดยตรงกับลูกค้า

หากว่าผู้จัดการคนนั้นรักดีต่อปรัชญาและวิสัยทัศน์ของเจ้านายก็ไม่น่าเป็นกังวล แต่หากว่าไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว

ยกตัวอย่าง ในเรื่องที่พระเจ้าอยู่หัวทรงเชิญชวนผู้คนให้วิพากษ์วิจารณ์พระองค์ได้ ไม่นานมานี้ได้เคยตรัสในที่สาธารณะว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้ที่สมบูรณ์แบบ และข้าพเจ้าทำผิดพลาดเหมือนกับคนอื่น ดังนั้นเหตุใดจึงยกเว้นที่จะวิพากษ์วิจารณ์ข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะรู้ถึงความผิดที่ตนกระทำได้อย่างไร”

แม้กระนั้น บางคนอาจจะถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำเพราะว่าวิพากษ์วิจารณ์พระองค์ แม้ความคิดเห็นนั้นไม่ได้หยาบคายหรือก่อผลในทางลบ แต่เป็นลักษณะ “สร้างสรรค์” ก็ตาม กฎ “หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ” ที่เคร่งครัดเฉียบขาดอย่างมากถูกใช้ต่อต้านคนบางกลุ่มเพื่อทำให้พวกเขาเจียบเสียด และกฎนี้ถูกนำไปใช้ภายใต้พระนามพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แม้ว่าพระองค์อาจจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างไปก็ตาม

แม้ว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงชี้ให้

เห็นบ่อยครั้งถึงความสำคัญของการศึกษา เพื่อนบางคนบอกผมว่าพันธกิจที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษาในประเทศไทยนั้นต่ำกว่ามาตรฐานมาก แต่ผมไม่ต้องการชี้ไปที่ข้อบกพร่องของกลุ่มคนหรือสถาบัน เช่นที่เกิดขึ้นในประเทศส่วนใหญ่ทั่วโลก อันสืบเนื่องมาจากจุดอ่อนตามธรรมชาติของมนุษย์โดยทั่วไป

ผมมีเหตุผลเดียวเท่านั้นในการอ้างถึงสิ่งนี้ คือ ต้องการให้ผู้อ่านที่รักกระหม่อมระวังต่อคนบางพวกที่อยู่ระหว่างพระมหากษัตริย์และสาธารณชน เพราะว่าพวกเขาอาจเป็นตัวกรอง และตัวเปลี่ยนข่าวสารและเจตนาดั้งเดิมที่แท้จริง

หากว่าสาธารณชนและประชาชนของประเทศไม่ส่งเสียงดัง ไม่วิพากษ์วิจารณ์ และเป็นผู้บริโภครู้ที่เชื่อฟัง ผู้มีอำนาจบางพวกหรือรัฐใดๆ ในโลกนี้จะมีความสุขมาก และอาจจะทำทุกอย่างเพื่อให้มันเป็นเช่นนั้น

ห้าปีมาแล้ว ตำรวจได้สังหารคนไทยที่บริสุทธิ์มากกว่าห้าร้อยคน ในการพยายาม “ล้างบาง” จากอิทธิพลพ่อค้ายาเสพติด โลกทั้งโลกต้องเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นในมหานครกรุงเทพ แต่ตำรวจไม่ได้เสียใจหรือรู้สึกผิดต่อการกระทำของตน แต่กลับ

อ้างว่ากระทำไปภายใต้พระนามของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อย่างไรก็ตาม พระองค์เพียงแต่ทรงชี้ให้เห็นเท่านั้นในพระดำรัสว่า เราควรจัดการบางอย่างกับปัญหาเสพติด พระองค์คงจะทรงไม่สบายพระทัยที่พระตำรัสถูกใช้อย่างผิดๆ เช่นนั้น และทรงรู้สึกกับผิดชอบ และเสียพระทัยต่อผลของโคกนาฏกรรมนั้น

หากว่าตำรวจไทยบางกลุ่ม (ซึ่งมีชื่อเสียงไปทั่วโลกในการใช้อำนาจในทางที่ผิด และละเมิดสิทธิมนุษยชน) เชื่อฟังคำชี้แนะและแนวทางของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวด้วยความกระตือรือร้นแบบเดียวกัน ยกตัวอย่างคือ ทำตนเป็นประโยชน์ต่อสังคมและปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างเท่าเทียมกัน นักกิจกรรมด้านสิทธิมนุษยชนคงสามารถไปพักผ่อนยาวได้ และสังคมก็จะกลับมีความไว้วางใจในตำรวจไทยอีกครั้ง

และแม้ว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงประสงค์ให้มีการสอบสวนในการทำผิดศีลธรรม และการตายของผู้บริสุทธิ์เป็นจำนวนมากที่เกิดจากการกระทำของตำรวจ ผลที่ออกมาก็ไม่ปรากฏชัดแจ้ง

ตัวอย่างอีกอันหนึ่งคือ แม้ว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พยายามอย่างมากที่จะช่วยในการยังชีพของชาวเขา แต่ผู้มีอำนาจบางกลุ่มกลับปฏิเสธที่จะออกบัตรประจำตัวประชาชนให้ชาวเขากว่า ๑,๕๐๐ ชีวิต ในจังหวัดเชียงใหม่และเชียงราย เมื่อปีที่แล้วจากรายงานจากหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง แม้ว่าชาวเขาเหล่านี้ได้ทำตามเกณฑ์และระเบียบที่จำเป็นแล้ว และสมควรจะได้รับสิทธิ์ก็ตาม หากมีคนถามข้าราชการกลุ่มนี้ว่ารักในหลวงไหม แนนอนพวกเขาจะกล่าวว่ารัก และอาจจะทำ“ทุกอย่าง”เพื่อพระองค์อีกด้วย **ยกเว้นปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์** ผมแน่ใจว่าในทุกสถานี่ตำรวจและสำนักงานเรือนจำที่ได้กระทำผิดศีลธรรม ตลอดจนปฏิบัติมิชอบและสังหารผู้คน ได้แขวนพระบรมฉายาลักษณ์ขนาดใหญ่อันเป็นสัญลักษณ์ของความชอบธรรม ความเมตตากรุณาและความเห็นอกเห็นใจอยู่ที่ผนังเช่นกัน ช่างเป็นสิ่งที่ขัดกันเสียจริง ผมรู้สึกสงสารพวกเขาจับใจที่พลาดโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่จะเรียนรู้จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพัฒนาชีวิตของตนเอง

แน่ละ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงรับทราบในเรื่องนี้ แต่นั่นไม่ได้ทำให้สถานการณ์ง่าย

ขึ้น เพราะพระองค์อยู่ตรงกลางระหว่างการเมืองและสาธารณชนที่พระองค์ทรงรัก พระองค์ทรงอยากทำให้เกิดสิ่งที่ดีแก่ทั้งสองฝ่าย แต่ตัวอย่างที่น่าเศร้าที่สุดเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ เมื่อทรงพยายามยุติการเดินทางของนักศึกษาในกรุงเทพฯ และทรงเชิญผู้นำการประท้วงมายังพระราชวังเพื่อเจรจาอย่างเปิดเผยโดยทันทีที่นักศึกษาต่างชาบซึ่งที่พระองค์ทรงเข้าแทรกแซงและพวกเขาได้ตัดสินใจที่จะยุติการประท้วง แต่ครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น ทหารได้สังหารนักศึกษา มากกว่าร้อยคนบนท้องถนน และอีกมากมายต้องบาดเจ็บแม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้ทำอะไรผิดก็ตาม

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงปฏิบัติตนเป็นพุทธมามกะที่แท้จริง แม้ว่าเรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ที่น่าเศร้าสลดอันหนึ่งในพระชนม์ชีพของพระองค์ แต่ทรงหลีกเลี่ยงที่จะตำหนิตหารสำหรับโคกนาฏกรรมครั้งนี้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์กลับทรงเสด็จเยี่ยมครอบครัวของเหยื่อเคราะห์ร้ายเป็นการส่วนพระองค์ และได้ทรงพยายามลดความเจ็บปวดของพวกเขา มิได้ทรงยอมให้ความเกลียดหรือความโกรธเข้าครอบงำความรู้สึกและการตัดสินใจพระทัย แต่มักจะทรงทำอย่างดีที่สุดโน

ทุกสถานการณ์ โดยปราศจากการยึดติดอยู่กับสถานการณ์นั้น

พระองค์ทรงรักษาสมดุลในชีวิตได้โดดเด่นอย่างแท้จริง ทรงมักประสบความสำเร็จโดยไม่เข้าไปยุ่งกับข้อขัดแย้งทางการเมือง และดำรงฐานะที่เป็นกลาง กระนั้นทรงแทรกแซงและก้าวเข้าไปในเหตุการณ์นั้นเมื่อมีความจำเป็นจริงๆ เท่านั้น และมีใช้จากความซุนซ่องใจหรือความโกรธ แต่จากความแข็งแกร่งและความรักที่ทรงมีต่อประชากรของพระองค์นั่นเอง

ขอให้เรากลับมาที่หัวข้อคำถามที่ว่า จงอย่าเชื่อสิ่งใด จงอย่าติดตามลัทธิใด ขอให้เราเพียงแต่เน้นมองดูที่ตัวอย่างและข่าวสารอันยิ่งใหญ่ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพยายามส่งต่อ และหากว่าเราได้ยินถึงความผิดพลาด ขอจงอย่ารู้สึกผิดหวัง เพราะไม่มีมนุษย์คนใดสมบูรณ์แบบบนดาวพระเคราะห์ดวงนี้ และขอให้เรามองดูที่คำสอนของพระองค์ และ เรียนรู้ เรียนรู้ เรียนรู้ ผมมั่นใจว่าชีวิตของคุณจะพัฒนาก้าวหน้าอย่างแน่นอน

จงอย่าทำผิดมหันต์ซ้ำซากอีก

เนื่องจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงเป็นพุทธมามกาที่ปฏิบัติจริง ทรงเสียสละและเอาใจใส่ต่อประชากรของพระองค์ พวกเขาจึง

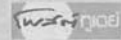
รักและถวายส่งาราดีแต่พระองค์มากขึ้น แต่แล้วนั้นกลับเป็นสิ่งที่นำผู้คนหันออกไปจากการเรียนรู้ตามแบบอย่างของพระองค์ สิ่งทีคล้ายกับลัทธิโคลัคัลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้รับการพัฒนาอย่างช้าๆ ทำให้พระองค์เป็นเสมือนกับนักบุญผู้กู้ชาติ ยิ่งพระองค์ได้รับการยกย่องและบูชามากขึ้นเท่าใด คนไทยก็ยังไม่ทำอะไร แต่กลับคาดหวังอัศจรรย์มากมายและพรน่านับการจากพระองค์ จนทำให้เขาตกแต่งบ้านเรือนและสำนักงานอย่างกระตือรือร้น ซึ่งนั่นเป็นส่วนหนึ่งของการนับถือไสยศาสตร์ของคนไทย แน่นนอน มีคนที่รักพระองค์อย่างแท้จริงจำนวนมากทีเดียว แต่ยิ่งผู้คนยกให้พระองค์อยู่เหนือธรรมชาติมากเท่าใด เขาก็ยิ่งสร้างช่องว่างให้กว้างมากขึ้นเท่านั้น แต่กลับไม่ได้รับข่าวสารที่แท้จริงเลย

ผมเข้าใจอย่างเต็มเปี่ยมว่า เหตุใดคนไทยจึงรักพระเจ้าอยู่หัว แต่ควรมีการควบคุม“การชักชวนและกระตุ้น” เช่นนี้สักเล็กน้อย เพื่อเน้นไปที่ข่าวสารของพระองค์ และการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้นจากพระองค์ พระองค์ทรงสุจริตและจริงใจ ผมเชื่อว่าพระองค์อยากตรัสว่า “จงอย่าเอาใจใส่เรา จงฟังสิ่งที่เราพยายามสอนเจ้าตลอดหลายปีนี้ เราซาบซึ้งต่อความรักของเจ้า และเรารักเจ้าด้วย แต่อย่าหลงไหลไป จงเน้นในการปรับปรุงชีวิตทั้งฝ่ายจิตวิญญาณและด้านเศรษฐกิจ หากเจ้าทำสำเร็จในสิ่งนี้ ชีวิตและ

“..คุณธรรมของคน ประการแรก คือ ความซื่อสัตย์
ประการที่สอง คือ การรู้จักข่มใจฝึกใจตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในความสัตย์ความศรัทธา
ประการที่สาม คือ การอดทน อดกลั้น และอดออมที่จะไม่ประพฤติล่วงความสัตย์สุจริต
ประการที่สี่ คือ การรู้จักละวางความชั่ว ความทุจริต และรู้จักสละประโยชน์ส่วนน้อยของตน เพื่อประโยชน์ส่วนรวม
คุณธรรมสี่ประการนี้ ถ้าแต่ละคนพยายามปลูกฝังและบำรุงให้เจริญงอกงามจะช่วยประเทศชาติบังเกิดความสุข
ความร่มเย็นและมีโอกาสที่จะปรับปรุงพัฒนาให้มั่นคงก้าวหน้าต่อไป..”

พระบรมราชาโชวหา ในพิธีบรมบรรพตสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราชเจ้า ๕ เมษายน ๒๕๓๕

ความพยายามของเราจะไม่สูญเปล่า”

ในสังคมนี้ แนวโน้มในการสรรเสริญและยกยอปอปั้นคนดีมีศีลธรรมจนเลยเถิดนั้นรุนแรงมากจริงๆ แต่เราตำหนิผู้ใดไม่ได้ พุดตามความจริงแล้ว ผมเองก็เป็นเหยื่อของกลไกนี้ในบางครั้ง แต่เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ผมขอเรียกร้องและขอร้องอย่างแข็งขันต่อคนไทย ให้ละกตความรักและการถวายเป็นกุศลอย่างเลยเถิดตามการกระตุ้นทางธรรมชาตินั้นไว้ เพราะว่ามันอาจเป็นอันตรายที่จะมองและตีความหมายบางอย่างในสิ่งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ มิได้ทรงเป็น คือ การให้พระองค์เป็นเหมือนพระเจ้าหรือยิ่งกว่านั้นคือ เป็นวัตถุแห่งการบูชา

การพัฒนาที่น่ากลัวเช่นนี้ได้เกิดขึ้นครั้งหนึ่งในประเทศไทย ในเรื่องคำสอนของพระลัทธิมัลลัมพุทธเจ้า บรมครูที่ยิ่งใหญ่และสำคัญที่สุดในทุกยุคสมัย พระองค์ทรงอุทิศและเสียสละตลอดพระชนม์ชีพเพื่อหาคำตอบให้แก่เรา แต่แล้วกลับกลายเป็นวัตถุแห่งการกราบไหว้บูชาในประเทศไทย

มีน้อยคนในประเทศไทยที่รู้จักคุณค่าที่แท้จริงของคำสอนของพระองค์ และวิธีประยุกต์ใช้คำสอนนี้ในชีวิตประจำวัน ในขณะที่คนส่วนใหญ่อธิษฐานต่อหน้ารูปปั้นที่ทำด้วยปูน หรือทำบุญ

ให้วัดเพื่อเพิ่มพูนบุญกุศล และให้ “สิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติ” ทำงานให้กับชีวิตต่อไป

ข่าวสารที่สำคัญที่สุดของพระพุทธเจ้าคือ “จงอย่าบูชาเรา ขอให้คำสอนของเราเป็นแนวนำทางของเจ้า” ถ้าคนไทยไม่ได้ยืมสิ่งนี้เข้า ๆ ซาก ๆ โสยศาสตร์ก็คงทำงานแรงเกินไป

ได้โปรด อย่าให้เรื่องนี้ซำรอย

ในกรณีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

การมีรูปปั้นของพระพุทธเจ้าเป็นเครื่องเตือนคำสอนนั้นเป็นสิ่งที่ดี การจุดเทียนหรือรูปหน้ารูปเคารพจากความซาบซึ้งใจและรู้สึกทักตัญญูนั้นเป็นสิ่งดี แต่การหลงไหลในพิธีกรรมเช่นนั้นโดยปราศจากการเห็นข่าวสารจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ใดเลย ที่จริงแล้วพระพุทธเจ้าทรงเป็นเพียงพระสงฆ์ มิใช่พระเจ้า

การหลงไหลในสิ่งที่คล้ายกับลัทธิคัลลิกคัล พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยปราศจากการเรียนรู้จากพระองค์นั้น จะเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุดที่เราจะทำต่อพระองค์ และไม่เป็นประโยชน์ใดเลยต่อพระองค์และสังคมโดยรวม **ขอได้โปรดรับรู้ถึงอันตรายด้วย**

จงเรียนรู้ แต่เรียนรู้อย่างไรหรือ?

หากอธิบายอย่างละเอียดให้คุณรับรู้ในหัวข้อนี้ มันอาจจะกลายเป็นหนังสืออีกเล่มก็ได้ ดังนั้นผมจึงขอจำกัดตนเองไว้ที่เพียงจุดสำคัญ คือ

ประการแรก นักเรียนต้องได้รับการอบรมให้คิดอย่างกระตือรือร้น ไม่เพียงฟังหรืออ่านเท่านั้น วิธีการสอนในโรงเรียนของรัฐบางแห่งนั้น ยังเป็นลักษณะที่นักศึกษาไม่ได้โต้ตอบ แต่นั่งนิ่งเฉยเป็นผู้เรียนที่คอยรอรับจากครูผู้ยิ่งใหญ่ที่ยังชอบควบคุม อันเป็นวิธีการที่ล้าสมัยไปแล้ว แม้แต่ในอินเดียหรือประเทศกำลังพัฒนา เช่น ศรีลังกา ยังมีวิธีการสอนที่ทันสมัยกว่า และให้นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในวิชานั้น พร้อมกับหนุนให้ถามครู วิพากษ์วิจารณ์และแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น (กับครูและระหว่างกัน) เกี่ยวกับวิชาต่างๆ การตอบสนองที่แข็งขันจะให้ความคิดแต่ครูเช่นกันว่านักเรียนเข้าใจจริงๆ มากน้อยเพียงใด แต่เมื่อเร็วๆ นี้สถานการณ์ในประเทศไทยได้พัฒนาดีขึ้นบ้าง และยังมีความหวังที่ผู้รับผิดชอบด้านการศึกษาจะเปิดใจกว้างเพื่อปรับปรุงให้มากขึ้น

ขอให้มาพิจารณาว่า พระพุทธเจ้ามีชีวิตอยู่เมื่อราว ๒,๕๐๐ ปีมาแล้ว แต่พระองค์อาจเป็นครูที่ทันสมัยที่สุด ช่างของที่สุดและมีคำสอนที่ปฏิบัติได้จริงมากที่สุดในยุคหนึ่ง พระองค์ยอมให้ผู้ฟังถามและโต้ตอบในการสอนแทนที่จะเป็นเพียงการพูดคุยเท่านั้น พระองค์ต้อนรับคำวิจารณ์และข้อสงสัย เพราะว่ามันทำให้พระองค์มีโอกาสปรับแต่งคำสอนและโต้ตอบข้อสงสัยซึ่งทำให้ข้อกังขานั้นหมดสิ้นไป

พระองค์ยังทรงยกตัวอย่างเป็นภาพซึ่งสามารถนำมาจินตนาการและมองเห็นได้ง่าย เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจที่ดีขึ้น โดยใช้สถานการณ์ประจำวันที่เรารู้จัก และแม้แต่นิทานเพื่อทำให้คนฟังเข้าใจจุดที่สำคัญ ทรงยินดีต่อคำวิจารณ์ที่ชัดเจนและแม้แต่การไม่เห็นด้วยต่อคำอธิบายนั้น

ในที่สุดแล้ว จุดที่สำคัญคืออะไรหรือ เมื่อนักเรียนเจียบเจียบเพื่อแสดงความสุภาพและเก็บข้อสงสัยไว้กับตนเอง เราต้องตระหนักว่าที่บ้านอาจไม่มีคนที่สามารถแก้ไขความเข้าใจผิดได้ ดังนั้นเราจึงต้องมีการอธิบายกันในที่เรียน พระพุทธเจ้าไม่เคยใช้คำพูดหรือทฤษฎีต่างๆ เท่านั้น แต่การสอนของพระองค์เป็นสามมิติ และทรงหนุนให้ทุกคนมีประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงสอนด้วย

ดูเหมือนว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงดัดแปลงลักษณะการสอนเช่นนั้นต่อไปอีกมาก หรือนั้นเป็นส่วนหนึ่งของพระลักษณะของพระองค์ ประการที่สอง คงจะเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมหากครูในโรงเรียนรัฐ (อย่างน้อยพวกที่สอนศาสนาพุทธ) จะทำสมาธิเป็นประจำกับนักเรียนอย่างน้อยสิบนาทีทุกวันในชั้นเรียน และอาจจัดหลักสูตรทำสมาธิเดือนละครั้งในชั้นเรียน แทนที่จะสอนทฤษฎีเท่านั้น

มีความแตกต่างกันระหว่างการเข้าใจ และการเข้าใจอย่างแท้จริง ครั้งหนึ่ง พระพุทธเจ้ากล่าวแก่ฆราวาสคนหนึ่งว่า

หากเจ้าเข้าใจคำพูดของเราอย่างแท้จริง เจ้าจะเปลี่ยนชีวิตโดยไม่รีรอ และไม่หันกลับไปสู่นิสัยแบบเดิมอีก

การเข้าใจภาษาหรือความหมายนั้นไม่เพียงพอ นั่นเป็นเพียงการเข้าใจตามเหตุและผล แต่การเข้าใจอย่างแท้จริงนั้นแทรกซึมเข้าไปในทุกส่วนของเซลล์ของร่างกายและจิตใจ มันจะเหมือนกับสายฟ้าฟาด หรือเหมือนกับคุณถูกทุบตีเลยทีเดียว

ส่วนที่ดีที่สุดในเรื่องนี้ คือ เราไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามใดๆที่จะเปลี่ยนชีวิต เพราะมันจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ พระพุทธเจ้าได้กล่าวไว้ครั้งหนึ่งว่า **การเข้าใจที่ถูกต้อง ทำให้เกิดการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้อง** แท้จริงแล้วมันไม่ไยากเย็นอะไรเลย เพียงแต่เราต้องฝึกตนเองให้ฟังอย่างถูกต้อง และเห็นสิ่งต่างๆอย่างที่เป็นจริงๆ

๘ อ่านต่อฉบับหน้า

จากใจถึงใจ

เนื่องในวาระ ๔๗ พรรษา เส้นทางสัมมาอาริยมรรค พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวอโศก ในวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ และ “เราคิดอะไร” ว่างสูปีที่ ๒๔ ในฉบับที่ ๓๒๔ ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๐ นี้ เพื่อขอบคุณมวลสมาชิกและผู้มีอุปการคุณที่สนับสนุนตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร เล่ม ๑” เป็นบรรณาการในรูปแบบปกแข็งกึ่งปกนิ่มขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร เล่ม ๑” เป็นคอลัมน์ประจำในหนังสือ “เราคิดอะไร” เขียนโดยสมณะโพธิรักษ์ หลายท่านได้ประโยชน์จากการติดตามอ่าน เพราะอ่านเข้าใจง่าย ช่วยให้มองเห็นความซับซ้อนของกิเลสได้ชัดเจนลึกซึ้งขึ้น และสามารถนำไปปฏิบัติฝึกฝนขัดเกลาตนเองให้เจริญขึ้นได้

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสาระแก่สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณา องค์กรหน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ x ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร(เล่ม ๑)” ขนาด ๑๕๐ x ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

โทร. ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ “กัลั่นแก่น” ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

http://www.photootour.com/SpecialPhotos_HTML/data_king_family/King_photo_02.htm

ชีวิตบวรของพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย(๑)

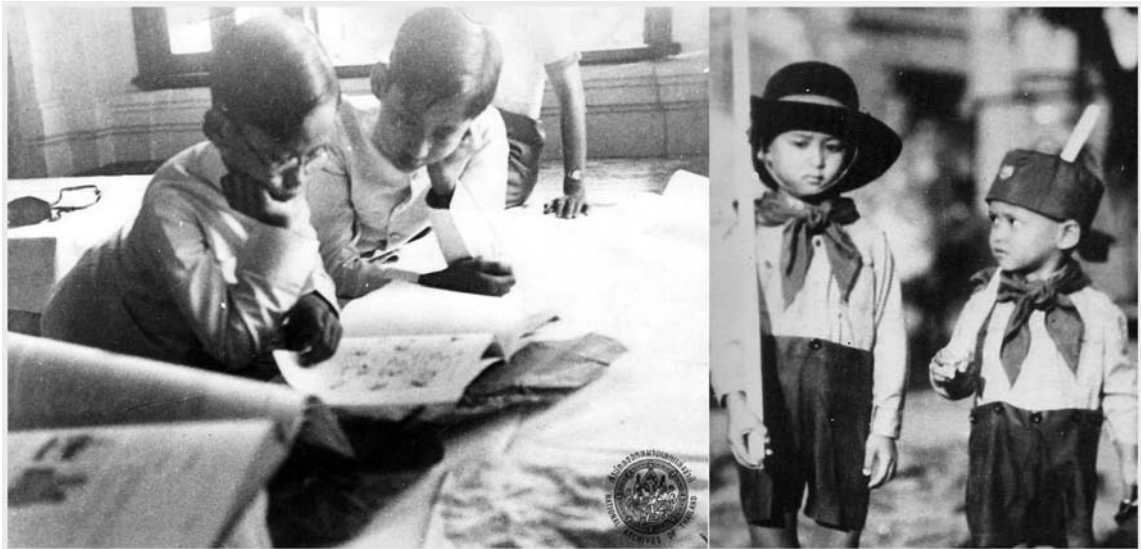
เบื้องหลังความสำเร็จของบุคคลสำคัญๆนั้น ส่วนมากมาจากบิดามารดาที่ปลูกฝังให้การอบรมสั่งสอนสิ่งที่ดีงามให้แก่ทายาทของตน จึงมีการยกย่องกันว่าบิดามารดาเป็นดังพระประจำบ้านของลูก ๆ หรือเป็นครูคนแรกของลูก ๆ ทุกคน ดังนั้นบิดามารดาจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของ “บ้าน-วัด-โรงเรียน” โดยธรรมชาติในเบื้องต้น ที่จะหล่อหลอมกุลบุตรกุลธิดาให้เป็นคน ดี มีความเข้มแข็งเมื่อเติบโตไปในภายภาคหน้า แต่น่าเสียดายที่ค่านิยมในปัจจุบันกลับพาเด็ก ๆ ไปอยู่ในกล่อ่งสี่เหลี่ยม ธิปไตยกันตั้งแต่อยู่บนูบาล เพราะกลัวลูก ๆ จะไม่ฉลาดทันเพื่อน เราลองมาดูว่าชีวิตของพระโพธิสัตว์ทั้งหลายต่างได้ดีขึ้นมาเพราะมีบิดามารดาเป็นเข้าหลอมของบ้านวัดโรงเรียนให้แก่ลูกของตนได้อย่างไร ?

ชีวิตบวรของในหลวง ร.๙

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ทรงเล่าถึงวิธีการอบรมพระราชโอรสและพระราชธิดาของสมเด็จพระบรมราชชนนี ว่า

“ทรงตักเตือนสั่งสอนไปเรื่อย ๆ ไม่เคยมีพระราชโอรสของพวกนี้มันซิม ๆ เข้าไปเอง ของที่ว่าไม่ควรทำอะไรอย่างนั้นอย่างนี้ มันซิมเข้า การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ที่ดีควรเป็นอย่างไร...”

สอนให้เด็ก honest คือพูดความจริงเท่านั้น... ถ้าจะพูดไป...ทุกอย่างมาจากทูลกระหม่อม (สมเด็จพระบรมราชชนก) ทูลกระหม่อมตั้งพระทัยเพื่อที่จะทำอะไรเพื่อให้ประเทศดีขึ้น มีความตั้งใจอย่างเดียวเพื่อจะทำสิ่งที่ดีให้กับประเทศ เพราะฉะนั้น คือต้องให้เป็น.. “คนดี” แม้ไม่ใช่คำมากคือ ต้องเป็นคนดี!

ถ้าจะเป็นคนดี จะมีอะไรอย่างเดียวไม่ได้ ต้องมีอย่างละนิดอย่างละหน่อย แล้วแต่สังคม อย่างไรก็ตาม มี principle ง่าย ๆ หลักการหนึ่งหลักการใด เช่น ฉันจะไม่ให้ลูกฉันเป็นคนโกหก ขโมย หลักการใหญ่ ๆ ทางจริยธรรมต้องมีแน่นอน...

ในครอบครัวเรา (ความรับผิดชอบ) เป็นของไม่ต้องคิด เป็นธรรมชาติ สิ่งการสอนอันแรกคือเราจะทำอะไรให้เมืองไทย ถ้าไม่มีความรับผิดชอบจะไปช่วยเมืองไทยได้อย่างไร ทุกอย่างออกมาจากนั้น ถ้าจะเอาหลักการต้องเป็นคนดี นี่คือหลักการ เพื่อที่จะช่วยอะไรได้

แม้จัดการเรียนการสอน การเล่น การออกสังคมของเรา ท่านดูแลอาหาร ความสะอาด สุขภาพ เราต้องทำทุกอย่างเป็นเวลา เช่น การกิน การนอน การไปโรงเรียน การเล่น นาน ๆ ที่ถ้าเราไม่ทำตามที่ต้องทำจะถูกทำโทษหรือถูกตี โดยมีการอธิบายกันก่อนว่าทำไมจึงถูกตี บางครั้งจะมีการเจรจากันว่าควรตีก็ตี แล้วบางครั้ง ถ้าควรตีให้เจ็บ ๆ แม่ก็จะสั่งให้มหาดเล็กไปเก็บก้านมะยมและรดไปออกมาให้ พระองค์ชายมักจะเป็นผู้ชอบแหกคนรั้งแคะคนที่นั่ง ๆ อยู่ เช่น ผลึกเขาหรือตีเขา ครั้งหนึ่งเมื่อไปอยู่ที่เมืองโลซานน์แล้ว จะต้องมีการลงโทษ เพราะพระองค์ชายชอบไปแกล้งลูกของผู้เฝ้าบ้าน ซึ่งเป็นเด็กตัวเล็กที่สุดในจำนวนเด็กที่วิ่ง ๆ อยู่แถวนั้น

อายุประมาณ ๔-๕ ขวบ พี่น้องสององค์ตั้งชื่อเขาว่า “เด็กคนเล็ก” และเมื่อเรียก “เด็กคนเล็ก” เป็นภาษาไทย เด็กคนนี้ก็จะมีโผล่มาทุกที บางครั้งก็โยนของให้กินจากระเบียง เช่น เม็ดแตงโม ซึ่งเด็กคนนั้นก็กินทิ้งเปลือก วันหนึ่งพระองค์ชายก็ไปปลุกเด็กคนนี้ในที่ที่อันตราย คือที่บันได แม่จึงพูดว่า “เดือนมาหลายทีแล้ว คราวนี้เห็นจะต้องตี คิดว่าควรตีสักกี่ที” พระองค์ชายตอบว่า “หนึ่งที” แม่ก็ตอบว่า “เห็นจะไม่พอเพราะทำมาหลายที ควรเป็นสามที” จึงได้ตกลงกันเช่นนั้น ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ได้ปลุกเขาอีก ส่วนพระองค์เล็กนั้น บางครั้งก็ถูกลงโทษเหมือนกัน แต่น้อยกว่ามาก ไม่ใช่เพราะไม่ชน แต่แม่บอกว่าเพราะโดยมากทีจะเป็นผู้นำ เมื่อเห็นตัวอย่างจากการถูกทำโทษของพี่ก็จะระวังตัว

แต่ส่วนมากและอย่างยิงเมื่อโตขึ้นแล้ว แม่จะใช้วิธีอธิบายสิ่งที่ควรไม่ควร สิ่งที่ดีไม่ดี โดยพูดจาด้วยกันด้วยเหตุด้วยผล ครั้งหนึ่ง พระองค์ชายมาถามอะไรแม่ที่นั่นจะหาคำตอบได้เอง แม่จึงบอกว่าควรใช้สมองคิดเสียบ้าง เดี่ยวสมองจะเป็นสนิมเสีย วันหนึ่งขณะที่อยู่ที่หัวหิน มีเจ้านายเสด็จมาเยี่ยมหม่อมเจ้าหญิงองค์หนึ่งรับสั่งถามอะไรที่ง่าย ๆ เพราะทรงเห็นว่าเป็นเด็ก พระองค์ชายก็ตอบว่า “คิดเอาเองสิ เดี่ยวสมองจะเป็นสนิมเสีย”

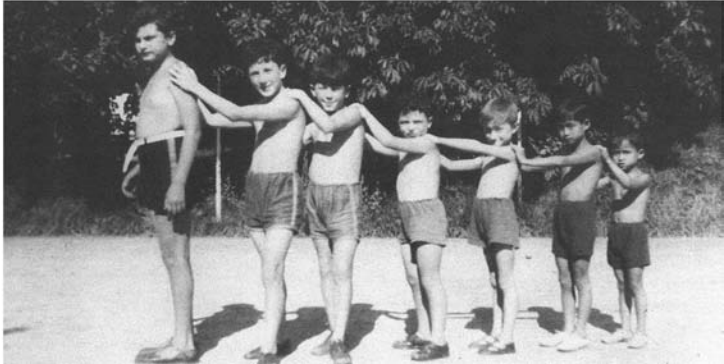
เมื่อพระองค์ชายไปอยู่โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมเด็จพระพันวัสสาฯ รับสั่งให้พาไปนมัสการเจ้าอาวาสของวัดเทพศิรินทร์ คือสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ เพื่อให้สมเด็จฯ อบรมธรรม ท่านได้สอนข้อธรรมะที่ง่าย ๆ ที่ปฏิบัติได้ เช่นว่าเมื่อมีขุมมาเกาะอย่าไปตบ ให้เอามือลูบไปเสีย วันหนึ่งแม่ลงมาดูลูกชายสองคนซึ่งกำลังเล่นละลายเทียนไขในกระทะเล็กที่ทรงวางบนอั้งโล่ แม่เห็นคากคอกอยู่ในกระทะนั้นตัวหนึ่ง แม่ก็เอะอะใหญ่และทรงถามพระองค์ชายว่า สมเด็จฯ เคยสอนเรื่องขุมฯ ทำไมจึงมาทำอย่างนี้ พระองค์ชายตอบว่า สมเด็จฯ ไม่ได้สอนเรื่องคางคก เมื่อข้าพเจ้าไปสัณภาษณ์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๒๙ ได้ทูลถามว่าทรงจำเรื่องคางคกนั้นได้ไหม รับสั่งว่าทรงจำได้ และคางคกนั้นไม่ได้ไปจับมา มันกระโดดลงไปในกระทะเองโดยบังเอิญ

การศึกษาในโรงเรียนไม่เป็นสิ่งที่เพียงพอให้เด็กโตขึ้นเป็นคนดี ครอบครัวยุคใหม่ตั้งแต่พ่อแม่จนถึงพี่น้องกันเองเป็นส่วนที่สำคัญ เราสามคนเป็นกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เล็ก ๆ ภาระของแม่จึงหนักมาก ต้องเป็นทั้งพ่อทั้งแม่ ซึ่งแม่ก็ทำหน้าที่นี้มาอย่างเข้มแข็ง เมื่อมาถึงโลซานน์ใหม่ ๆ แม่ได้เขียนถึงสมเด็จพระพันวัสสาฯ ว่า

“...ลูกของหม่อมฉัน หม่อมฉันรักอย่างดวงใจ และหม่อมฉันมีความตั้งใจอยู่เสมอที่จะนำให้ลูกไปในทางที่ถูกที่ดีสำหรับจะได้ประโยชน์แก่ตัวเอง ญาติและบ้านเมือง ตัวของหม่อมฉันเองทำประโยชน์อะไรให้บ้านเมืองไม่ได้มาก แต่ถ้าได้ช่วยลูก ๆ ให้ได้รับความอบรมและเล่าเรียน ในสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่บ้านเมืองได้แล้ว หม่อมฉันก็จะรู้สึกภูมิใจเหมือนกัน”

ถึงแม้ว่าแม่จะรู้สึกภูมิใจบางครั้งเพราะการอบรมด้วยวิธีอธิบายถึงเหตุถึงผลนั้นไม่ง่ายเสมอไป แม่ก็ยังเขียนถึงสมเด็จพระพันวัสสาฯ (สมเด็จพระย่า) เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๓๗ ว่า

“...หม่อมฉันรู้สึกตัวเองเคราะห์ดีมากที่มีลูกที่ฉลาด แต่เด็กฉลาดเลี้ยงยากมากกว่าเด็กโง่เพราะต้องพูดกันมากและต้องอธิบายกันให้เห็นจริงทุกอย่างถึงจะเชื่อ” แม่ไม่เคยชมเราว่าฉลาดหรืองาม จะชมก็เมื่อประพฤติตนดี ทำอะไรที่น่าสรรเสริญ เราจึงไม่เหลิง อาจขาดความมั่นใจในตนเองบ้าง แต่ก็ทราบอยู่เสมอว่าเราคือใคร ด้วยการพูดกันให้เข้าใจนี้ทำให้เราเป็นผู้ที่นับถือความจริง มีสัจจะ ไม่หลอกใครและไม่หลอกตัวเอง สิ่งที่ช่วยมากในการนี้ก็คือ เราไม่ได้มีคนที่มาห้อมล้อมอยู่มากมายตลอดเวลา มาขอ มาเอาใจ

นอกนั้นการที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ไม่รู้จักเจ้าเสียจริงๆ ไม่มีใครเรียกเราว่าเจ้าชายหรือเจ้าหญิง เรียกนายหรือนางสาว (Monsieur, Mademoiselle) ภาษาฝรั่งเศสไม่มี เด็กชายเด็กหญิง จึงทำให้เราเหมือนกับคนธรรมดา

และในวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๔๗๘ แม่ได้เล่าการพูดกับเจ้าพระยาศรัทธรรมาธิเบศที่ลิมเลาไว้เป็นดังนี้

“...หม่อมฉันได้พูดกับหม่อมเจ้าพระยาศรัทธรรมาธิเบศ และนายดิเรก ชัยนาม ด้วยถึงเรื่องร่างกายและการศึกษาต่อไป ที่แรกเจ้าพระยาศรัทธรรมาธิเบศเห็นว่านั่นไม่ควรไปโรงเรียน ให้มีครูมาสอนที่บ้าน หม่อมฉันก็ตอบไปทันทีว่าหม่อมฉันเห็นตรงกันข้าม เพราะการเรียนคนเดียวจะทำให้เด็กไม่ออกไปเรียนเพราะไม่มีคนแข่งและไม่สนุกเลยที่ไม่มีเพื่อน จะทำให้นั่นไม่มีความสุขที่ต้องแบกยศพระเจ้าแผ่นดิน จนไม่มีเวลาจะเป็นเด็ก และพระเจ้าแผ่นดินที่จำเป็นมากที่สุดจะต้องปะปนกับคนอื่น จะได้รู้จักนิสัยคนทั่วไปจะเป็นประโยชน์สำหรับบ้านเมืองที่มีการปกครองแบบประชาธิปไตย เจ้าพระยาศรัทธรรมาธิเบศ ก็เห็นด้วย

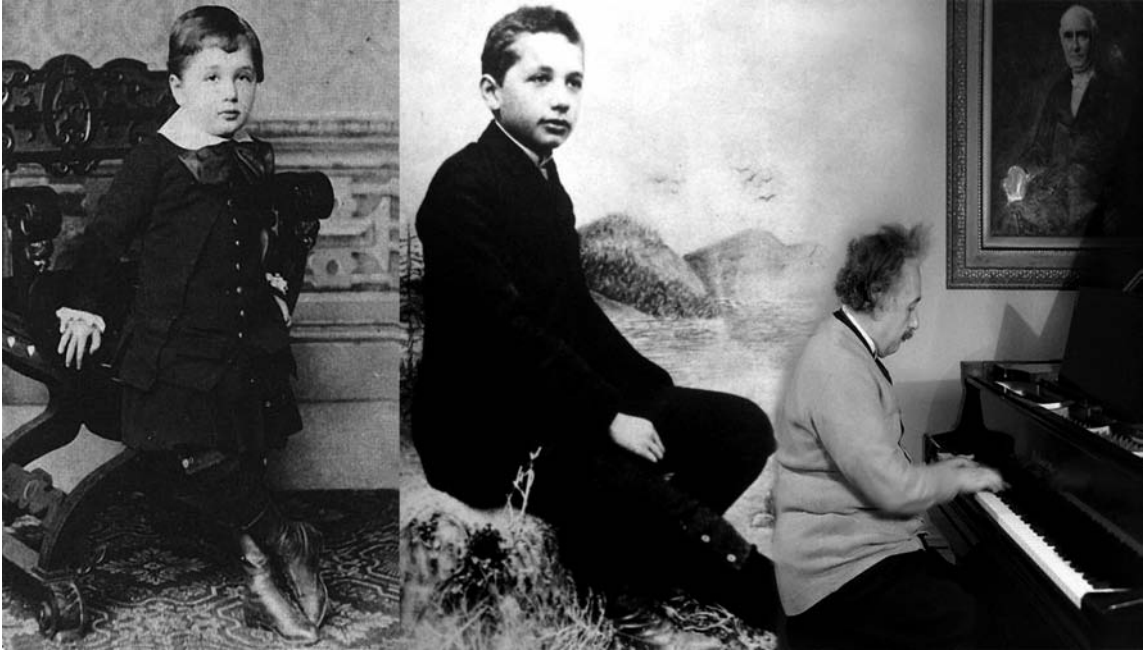
เมื่อเจ้าพระยาศรัทธรรมาธิเบศ จะไปจากโลซานน์ หม่อมฉันก็บอกให้เป็นที่เข้าใจอีกว่าทั้งลูกและหม่อมฉันไม่มีความต้องการยศและลาภเลย แต่การที่นั่น

ต้องรับเป็นพระเจ้าแผ่นดินก็เพราะเห็นว่าเป็นหน้าที่ต่อบ้านเมือง เพราะฉะนั้นจะทำอะไรต่อไปขอให้พูดกันดี ๆ อย่างบังคับและตัดอิสรภาพกันเหลือเกิน และสำหรับร่างกายและการศึกษาขอให้ได้เต็มที่เวลานี้เป็นเด็กก็ขอให้เด็ก พระเจ้าแผ่นดินที่ร่างกายไม่แข็งแรงและงี้ก็ไม่เป็นสง่าสำหรับประเทศ

หม่อมฉันรู้สึกว่ายอันตรายนอกสำหรับนั้นทงจะมีน้อย ที่หม่อมฉันวิตกอยู่ก็ถึงเรื่องนี้นั้นทงจะไม่ได้มีความสุขอย่างเด็กมาก และกลัวการศึกษาจะได้ไม่เต็มที่ ที่หม่อมฉันไม่ได้กลัวอันตรายนอกก็เพราะว่าเราไม่ได้อยากจะเป็น แต่ต้องรับเพราะเห็นแก่บ้านเมืองที่อาจไม่สงบได้”

สมเด็จพระพันวัสสา ทรงพอพระทัยในการพูดโต้ตอบของแม่มาก ได้พบร่างลายพระหัตถ์อยู่ในซองจดหมายของแม่ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๔๗๘ “ฉันต้องชมเชยสังวาลย์อีกครั้งหนึ่ง ฉลาดเป็นอัจฉริยะ ใจเย็น พูดโต้ตอบ งดงามอย่างน่าพิศวงกับเจ้าพระยาศรัทธรรมาธิเบศ บุญของฉันมาได้ลูกสะใภ้เช่นนี้ บุญของหลานที่มีแม่ที่เลิศ ไม่มีใครจะมาดูถูกได้ว่าเลวทราม ฉันพูดนี้ปลื้มใจด้วย เศร้าใจด้วยจนน้ำตาไหล”

(จากหนังสือ เจ้านายเล็ก ๆ ยุวกษัตริย์ เล่ม ๑, ๒ และสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี)

ชีวิตบวร ของ ไอน์สไตน์

ประสบการณ์สำคัญครั้งแรกในวัยเด็กมักจะเลื่อนหายไปจากความทรงจำในคนทั่วไป แต่สำหรับไอน์สไตน์ มีเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเขาอายุ ๔-๕ ปี มีผลเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขา และตราตรึงอยู่ในใจของเขาตลอดมา รวมทั้งในประวัติศาสตร์วงการวิทยาศาสตร์

วันหนึ่ง ขณะที่ไอน์สไตน์นอนป่วยอยู่บนเตียง พ่อเอาเข็มทิศมาให้ เป็นของขวัญ เขาเล่าว่าเขาตื่นเต้นมากจนตัวสั่นและเย็นเฉียบเมื่อเห็นพลังอันลึกลับของมัน การที่เข็มแม่เหล็กขยับไปมาราวกับถูกควบคุมด้วยสนามแรงบางอย่างที่มองไม่เห็น แทนที่จะเป็นกลไกของการแตะหรือสัมผัสอย่างที่เคยเห็น สิ่งนี้สร้างความพิศวงที่เป็นแรงขับเคลื่อนเขามาตลอดชีวิต เมื่อทวนนึกถึงเหตุการณ์นั้น เขาเคยเขียนไว้ว่า

“ผมยังจำได้ดี หรืออย่างน้อยก็เชื่อว่าผมจำได้ว่า ประสบการณ์ครั้งนั้นประทับและตราตรึงอยู่ในใจผมมาตลอด มันต้องมีอะไรบางอย่างที่ซ่อนอยู่ลึก ๆ เบื้องหลังสรรพสิ่งต่าง ๆ อย่างแน่นอน”

แม่ของไอน์สไตน์เป็นนักเปียโนฝีมือดี เธอให้

ของขวัญแก่ลูกชายในเวลาใกล้ ๆ กัน เป็นของขวัญที่อยู่ติดตัวเขาไปตลอดชีวิตเหมือนกัน เธอให้ไอน์สไตน์เรียนไวโอลิน ตอนแรกเขาก็อดอัดกับระเบียบขั้นตอนที่เคร่งครัด แต่หลังจากที่ได้ฝึกสืโวโอลินเพลงของโมซาร์ท ดนตรีก็กลายเป็นสิ่งมหัศจรรย์และให้อารมณ์ความรู้สึกแก่เขามาก เขาเล่าว่า

“ผมเชื่อว่าความรักเป็นครูที่ดียิ่งกว่าสำนักในหน้าที่ อย่างน้อยที่สุดก็สำหรับผมเอง”

ไม่นานเขาก็เล่นเพลงดูเอ็ตของโมซาร์ทได้ โดยมีแม่เล่นเปียโนไปพร้อมกัน เขาเล่าให้เพื่อนฟังในภายหลังว่า “ดนตรีของโมซาร์ทช่างบริสุทธิ์และไพเราะมากจนผมเห็นว่าเป็นภาพสะท้อนความงามภายในของตัวเอกภาพเอง”

ดนตรีไม่ได้เป็นเพียงเครื่องหย่อนใจเท่านั้น แต่ยังช่วยไอน์สไตน์ในการคิดอีกด้วย ฮันส์ อัลเบิร์ต ลูกชายของเขาเล่าว่า “เวลาพ่อคิดอะไรไม่ออก หรือเจองานยาก ๆ พ่อจะใช้ดนตรีเป็นที่พึ่ง ซึ่งก็สามารถช่วยคลี่คลายปัญหายุ่งยากได้ทั้งหมด” ไวโอลินจึงมีประโยชน์มากในช่วงที่เขาว่างอยู่กับทฤษฎีสัมพัทธภาพทั่วไปเพียงคนเดียว

ยากอบ ไอน์สไตน์ อาซึ่งเป็นวิศวกรเป็นคนสอนให้เขาสนุกกับวิชาฟิสิกส์ เขาอธิบายว่า “ฟิสิกส์เป็นวิชาที่สนุก สัตว์ที่เราไล่ล่าแต่ยังจับไม่ได้ เราก็มักจะเรียกว่า x ไปกลางๆ ก่อน แล้วก็ตามล่าต่อไปจนกว่าจะจับได้” มายา น้องสาวของไอน์สไตน์เล่าว่า “อา ยังให้โจทย์ยากขึ้นไปอีก เพราะคิดว่าหลานชายคงแก้ไม่ได้” แต่พอไอน์สไตน์หาคำตอบได้ซึ่งเขามักจะทำได้เสมอ ไอน์สไตน์ “จะดีใจมาก และจากนั้นก็รู้ว่าความสามารถพิเศษที่เขาจะมีจะนำพาเขาไปในทิศทางไหน”

เหตุการณ์ครั้งสำคัญที่กระตุ้นสติปัญญาของไอน์สไตน์มากที่สุด มาจากนักศึกษาแพทย์ยากจนคนหนึ่งที่มีมักจะมากินอาหารที่บ้านของไอน์สไตน์ ลับตาห่อละครั้ง เป็นธรรมเนียมเก่าแก่ของชาวยิวที่จะเลี้ยงอาหารวันสะบาโตแก่ผู้รู้ทางศาสนาที่ขาดแคลน แต่ครอบครัวไอน์สไตน์ปรับธรรมเนียมนี้โดยเป็นเจ้าของภาพเลี้ยงนักศึกษาแพทย์ในวันพฤหัสบดีแทน นักศึกษาคนนี้ชื่อ มักซ์ ทัลมุด ตอนนั้นไอน์สไตน์อายุ ๑๐ ขวบ ทัลมุดเล่าว่า “เขาเป็นเด็กผมดำ น่ารัก สมัยนั้นผมไม่เคยเห็นเขาอ่านหนังสือเนื้อหาเบาๆ เลย ไม่เคยเห็นเขาเล่นกับเพื่อนนักเรียนหรือเด็กวัยเดียวกันด้วย”

ทัลมุดชอบนำหนังสือวิทยาศาสตร์มาให้ไอน์สไตน์อ่าน อย่างหนังสือภาพยอดนิยมชุดหนึ่งชื่อ People's Books on Natural Science (หนังสือว่าด้วยวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับธรรมชาติสำหรับประชาชนทั่วไป ไอน์สไตน์เล่าว่า “เป็นหนังสือที่ผมอ่านจนแทบวางไม่ลง” หนังสือชุดนี้มีอยู่ด้วยกัน ๒๑ เล่ม เขียนโดย **อาร์อน แบรินไฮต์** ที่เน้นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวิชาชีววิทยากับฟิสิกส์ และยังเล่าเรื่องการทดลองทางวิทยาศาสตร์ในสมัยนั้นอย่างละเอียดโดยเฉพะอย่างยิ่งการทดลองที่เกิดขึ้นในเยอรมนี”

ทัลมุดยังช่วยให้ไอน์สไตน์ค้นหาคความมหัศจรรย์ของวิชาคณิตศาสตร์อย่างต่อเนื่อง เขาให้ตำราเรขาคณิตแก่ไอน์สไตน์ล่วงหน้าถึงสองปีก่อนที่เขาจะเรียนวิชานี้ในโรงเรียน ภายหลังไอน์สไตน์เรียกหนังสือเล่มนี้ว่า “ตำราเรขาคณิตอันศักดิ์สิทธิ์”

ทุกครั้งที่ทัลมุดมาที่บ้านในวันพฤหัสบดี ไอน์สไตน์จะนำโจทย์ที่เขาหาคำตอบได้ในลัปดาห์นั้นมาอวดช่วงแรกๆ ทัลมุดก็ช่วยหาคำตอบให้บ้าง แต่ไม่นานลูกศิษย์ก็เก่งล้ำหน้าเขาไป ทัลมุดเล่าว่า “ไม่นาน แต่ไม่กี่เดือน ไอน์สไตน์ก็ฝึกทำโจทย์จนจบเล่ม แล้วก็หันไปทุ่มเทกับคณิตศาสตร์ชั้นสูง... ไม่ซ้ำอัจฉริยภาพทางคณิตศาสตร์ของเขาก็สูงมากจนผมตามไม่ทัน”

จากนั้นนักศึกษาแพทย์ผู้ตื่นตะลึงในความปราดเปรื่องของลูกศิษย์ก็แนะนำให้ไอน์สไตน์รู้จักวิชาปรัชญา เขาเล่าว่า “ผมแนะนำให้เขาอ่านงานของคานท์ (อิมมานูเอล คานท์ นักปรัชญาชาวเยอรมัน มีชีวิตอยู่ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘) ตอนนั้นไอน์สไตน์ยังเป็นเด็กอายุแค่ ๑๓ ปี งานของคานท์ซึ่งคนทั่วไปไม่เข้าใจดูเหมือนจะเป็นเรื่องแจ่มกระจ่างสำหรับเขา”

“เมื่อได้อ่านหนังสือวิทยาศาสตร์หลายๆ เล่ม ไม่ช้าผมก็เชื่อแน่ว่าเรื่องราวต่างๆ ในคัมภีร์ไบเบิลคงไม่มีทางเป็นจริง ผลที่เกิดขึ้นคือ การปลดแอกทางอิสระทางความคิด และความคิดที่ว่ารัฐมีเจตนาล่อหลอกเด็ก ๆ ด้วยเรื่องโกหก มันเป็นความรู้สึกที่รวดเร็วมาก

ด้วยเหตุนี้ ไอน์สไตน์จึงเสี่ยงไม่ยอมเข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนาอีกเลยตลอดชีวิต ฟิลิปป์ ฟรังค์ ซึ่งเป็นเพื่อนของเขาเล่าว่า “ไอน์สไตน์เกิดความรู้สึกถึงภัยจากการปฏิบัติตัวตามแบบแผนของชาวยิวและทุกศาสนา รวมทั้งการเข้าร่วมพิธีกรรมต่างๆ ทางศาสนา ความรู้สึกนี้ไม่เคยจางหายไปจากเขาเลย” ซึ่งเป็นการเจริญรอยตามพ่อแม่ของเขาที่ “ไม่สนใจเรื่องของศาสนาเลย” และพ่อของไอน์สไตน์เรียกพิธีกรรมของยิวว่าเป็น “ไสยศาสตร์โบราณ”

การไม่ยอมเชื่ออะไรง่ายๆ และไม่ยอมรับคำสอนเดิมๆ กลายเป็นนิสัยประจำตัวของไอน์สไตน์มาตลอดชีวิต ดังที่เขาเปิดเผยในจดหมายที่เขียนถึงเพื่อนสนิทที่นับถือเสมือนพ่อในปี ๑๙๐๑ ว่า

“การหลงเชื่อผู้ที่มีอำนาจอย่างไม่ลืมหูลืมตา คือ ศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของความจริง”

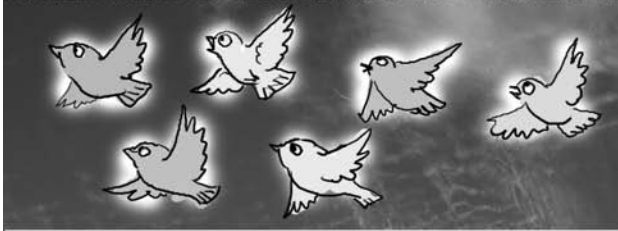
เบื้องหลังเบื้องลึก ที่มักนึกไม่ถึง (Unseen Thailand)

๑. เบื้องหลังลำไย ไททองคำคือไอทีน ไอ้โรคจิต ไอ้ชาติสมที่พร้อม
จะเป็นฆาตกรข่มขืน ได้ตลอดเวลา

๒. เบื้องหลังเปรี้ยวฆ่าหั่นศพและวัฒนามือระเบิดคือเน็ตไอดอลและอีโรคนดัง
ที่น่าทำตามอย่างของผู้เสพข่าวครึ่งแล้วครึ่งเล่า

๓. เบื้องหลังผู้ก่อการร้าย, ขบถชาติคือผู้นำประชาชนที่กล้าอาสาออกมาต่อสู้กับทรราชในยามชาติวิกฤติ

๔. เบื้องหลังรัฐบาลเผด็จการในปัจจุบันคือเนื้อหาประชาธิปไตยที่คนไทยมีความสุขมากที่สุดในรอบ 85 ปี

เมื่อรู้สิ่งไหนชั่วดียังไงแล้ว ให้ลงมือลดละ ทำตามที่รู้ดีนั้น
อย่าให้เพียงรู้อยู่โง่ ๆ เปล่า ๆ มันเท่ากับเสียชีวิตเกิด
กรรมฐานสำคัญเพื่อนักสู้ดีคือ ร้อยรู้ไม่สู้หนึ่งทำ!

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

วิจยธรรม × สัมประสิทธิ์ = สัมฤทธิผล

สิงติดแป้น-เลื่อนแทนใหม่

แรกปฏิบัติถือศีลกินมังฯ ลดมือถือएका เลิก
อบายมุข ดูไม่สู้ยากนักเหมือนตัดกิเลสเป็นกอบกำ
เห็นหน้าเห็นหลังด้วยบารมีเต็มหนุนส่ง เป็นฐาน
ช่วยสำคัญ

จากนั้นจะเลื่อนชั้นลดละกาม โลกธรรม อุตตา
สูงขึ้น ชักไม่ค่อยง่ายเหมือนตัวหยาบตัน ๆ ด้วยผล
เบาสบายหลังหลุดพ้นทุกข์หนักหลายอย่างแล้วนั้น

มันเลยมักจะคิดติดแป้น หยุตพักยาว เข้าฐาน
ไสตดาได้ นึกว่าเหลือกินแล้ว ทั้ง ๆ ที่อุตสาหกรรม
ละทิ้งโลกีย์ มีแม่พ่อหมู่พี่น้องบ้านช่อง ต้องนับว่า
ลงทุนแพงเหลือคณา

สุดสำคัญอีกอย่าง มาเจอเจออพระโพธิสัตว์
เดินดิน ไม่คาดฝัน ช่างเป็นบุญใหญ่หลวงไช่ย่อย
จนตามติดมาสี่สิบกว่าปี

ถึงวันนี้ยังยงนั่นโน่นนี่ ผัดวันประกันพรุ่งเรื่อย
เฉื่อย จะทำอย่างไรดีทว่า ถ้าเงยหน้าต้องอายุฟ้า
กัมหน้าต้องอายุดิน.....

เฉพาอย่างยิ่ง พ่อครูสู่ท่มโถมโถมงาน
โพธิภิจมาตั้งสี่ทศวรรษ ลุยใช้งานสังฆารสาหัส
ย่างเข้า ๘๔ ปีจะเต็มเจ็ดรอบ จนพ่อเอ่ยปากว่า
เหนื่อย.... แล้วเหลาลูก ๆ ขมิขมันเอาจริงเอาจัง
ตามพ่อเท่าไรร่เซียว!!!

ครั้งพระพุทเธเจ้าทรงอุบัติขึ้นในโลกที่อินเดีย
เคยนึกตัวเองช่างวาสนาน้อยนัก ไม่รู้ไปมโขงอยู่
ที่ไหนหนอ....

หรือดีไม่ตี ไปเกิดเจอพระพุทเธองค์ด้วย แต่
แสนช่วยแบบกามนิตนอนค่างกับพระพุทเธเจ้า
ทั้งคืน ตื่นเช้าจะไปเที่ยวหาพระพุทเธเจ้าที่อื่นอีก
จนโดนวัวบ้าขวิดตายชะก่อน.....

วันนี้พ่อครูประกาศเป็นโพธิสัตว์ตัวจริง ดั่ง
ทั่วแผ่นดินไทย แม้นข้าน้อยอยู่ ๆ ตวนตายชะก่อน
อนิจจังยังไม่ทันแจ้งวิมุติหลุดพ้นตามด้วยคนบ้าง
จะไปหวังชาติไหน ๆ อีกละ ยิ่งเสี่ยงตายซักลิ ไซ่ป่าว!

ราวกับรู้หมด แต่อดไม่ไหว

ใหม่ๆ ตั้งต้นถือศีลตัดกิเลส กินอยู่หลับนอน
นำหน้าไป ไม่เรื่องมาก ปฏิบัติได้ก่อนค่อยย้อนรู้
ตามติด ๆ ก็ลงตัวชัดแจ่มดี

ทีนี้พอรู้นำไปมาก ๆ กว่าจะทำได้ตามรู้ ๆ ย่อม
ยากกว่าแน่ ตัวรู้ถึงต้องควบคุมตัวปฏิบัติตัดกิเลส
ให้สมส่วน ถึงจะไม่ล้นสนหลงทางเมื่อมีหลงตัว
ตรรกะมโนกับของจริง

ท่านสอนให้ เมื่อรู้สิ่งไหนชั่วดียังงี้แล้ว ให้
ลงมือลดละ ทำตามทีออกสำหรับรู้ดีนั้น ๆ อย่างไม่เพียง
รู้ยังงี้ ๆ เปล่า ๆ มันเท่ากับเสียชาติเกิดเป็นคน
ไม่สมราคา เสียของหมด

กรรมฐานสำคัญเพื่อนักรู้ดีคือ **ร้อยรู้ไม่สู้
หนึ่งทำ!**

ฉะนั้น หากเกิดรู้สึกว่ เอ...อะไร ๆ แลนจะรู้ดี
ไม่ยกทำได้ซักทีเลย

ประเด็นเช่นว่าออกลึกซึ่งอยู่ ยกตัวอย่าง
พระบรมครูมีประสบการณ์ตรงก่อนตรัสรู้

คือรู้้อยู่ว่า เนกขัมมะ ปวิเวก ความหลุดพ้น
จนตั้งอยู่ สงัดจากกามนั้นสงบดี แม้กระนั้นก็
ตามที่ จิตใจพระองค์ยังคงไม่แล่นหลุดพ้นจนตั้งอยู่
สงบสงัดกับเนกขัมมะได้ตามประสงค์

พระองค์ไขความจริงต่อว่า เป็นเพราะยัง
ไม่เห็นโทษในกาม นำมาเจาะลึกให้มากพอและ
อานิสงส์ของการออกจากกาม ยังไม่เคยได้โอกาส
ล้มผัสซบชบาสภาพรสุซึ่งด้วยเลย

ดังนั้น เมื่อเกิดกรณีดังเช่นว่ามา ยังหลงติด
เสพลิงไหน ให้เห็นโทษกามล้มผัสนั้น ๆ ให้ลึกซึ่ง
ยิ่ง ๆ ขึ้น หลังจากพรากไม่ชุ่มยางออกจากน้ำ ค่อย
ลีไฟติด

ขณะเดียวกัน ต้องมีโอกาสนล้มผัสลิ้มรสสภาพ
ปลอดอารมณ์พิษกามคุณต่าง ๆ เรียกว่าให้เห็นโทษ

ภัยในการติด เห็นคุณประโยชน์ในการหลุดชัด ๆ
ล้มผัสสด ๆ

เมื่อได้ปากบ่นประมาณข้างต้นจนมากพอ เรา
ย่อมจะปลดปล่อยตัวเองออกมาได้ไม่มากนักน้อย
ไม่ช้าก็เร็ว สำคัญอีกคือต้องทำให้มาก ซ้ำซาก
พากเพียรให้เต็มที่

ล้มประสิทธิ์ รวมฤทธิ์บวร

เคล็ดวิชาล้มประสิทธิ์นับเป็นมิติใหม่ อัน
พ่อครูเพิ่งนำมาเปิดเผย ทำของลึกให้ตื่น ซึ่งค่อย
ตามรู้อรุณนัยกันต่อ ๆ ไป

ในเบื้องต้น เข้าใจตามภูมิว่าขึ้นอยู่กับองค์รวม
บวรพุทธ คือ มิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี
จัดเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์ศาสนา

บ่อเกิดตั้งต้นแน่นอนมาจากพระพุทธเจ้าตรัสรู้
เองพระองค์เดียวก่อน ถึงขยายก่อหมู่มวลกระบวน
สังฆะ กระทั่งพุทธบริษัทที่พร้อมบ้าน วัด
โรงเรียนนั่นเอง

เมื่อแต่ละคนหมายพลิกผันจิตวิญญาณเข้าเป้า
ภพภูมิสูงยิ่ง ๆ ขึ้น จำเป็นต้องเข้าร่วมกระบวน-
การกลุ่มมิตรดีเพื่อทำประโยชน์ท่าน ให้เกิด
ประโยชน์ตนยิ่ง ๆ ตามสามารถพอเหมาะเฉพาะตน
ครั้งตั้งต้นจากหมู่มวลมิตรดี ฯลฯ อันคือ
แสงอรุณตัวแรกเพื่อแสงอรุณอันอีก ๖ ย่อมค่อย
ปรากฏตามมา ได้แก่ ศีลล้มปทา ฉันทล้มปทา
อิตถล้มปทา อัปปมาทล้มปทา และโยนิโสมนสิการ-
ล้มปทา

อนึ่ง สำหรับกัลยาณมิตร ย่อมทรงศีลอันเป็น
กุศล ยังผลให้เกิดอวิปฏิสาร ปราโมทย์ ปิต ปรสัทธา
สุข สมาธิ ยถาภูตญาณทัสสนะ นิพพิทาวีระคะ
วิมุตติญาณทัสสนะ เป็นผลานิสงส์

ศีลที่เป็นกุศลย่อมยังให้เกิดอหัตผลโดยลำดับ
ตามนัยกัมมัตถิยสูตรดังว่ามานี้

ชาวอโคกรวมหม่ออยู่ในบวรบุญนิยม ถึงเจริญ
ศีล จำเรีญธรรม ถูกทางล้มมาพุทธโดยลำดับมา
ตลอด ตั้งแต่มีปัญญาถือศีลให้เป็นอธิศีล เกิดอธิจิต
คือสมาธิลิมตา ตื่นรู้ทุกผัสสะ พร้อมอธิปัญญาด้วย

อธิษฐานพันธกิจเป้าหมาย

งานสำคัญกว่าจะถึงพร้อมมุ่งมั่นลงมือลุยโลก กัดไม่ปล่อย ใช่ว่าง่าย ถึงมีภานิต เริ่มต้นที่ดีเท่ากับ สำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง จึงนำฟังไม่นาน

ขนาดพระบรมครูโพธิสัตว์ ท่านยังทุ่มสุดชีวิต ตั้งครั้งทรงอธิษฐานความเพียรก่อนตรัสรู้ ตาม พุทธประวัติ ปัญจมสูตร ความว่า

เราได้รู้ถึงธรรมสองอย่าง คือ ความไม่รู้จักพอ ในกุศลธรรมทั้งหลาย และเป็นผู้ไม่ถอยหลังในการ ตั้งความเพียร

เราตั้งความเพียร คือ ความไม่ถอยหลังว่า หนึ่ง เอ็น กระดุก จักเหลืออยู่ เนื้อและเลือด ในสรีระจักเหือดแห้งไปก็ก็ตามที เมื่อยังไม่ถึง ประโยชน์อันบุคคลจะลู่ได้ด้วยกำลังของสัตบุรุษ ด้วยความเพียรของบุรุษ ด้วยความบากบั่นของ บุรุษแล้ว จักหยุดความเพียรนั้นเสียเป็นไม่มีเลย ดังนี้

เรานั้นได้บรรลุความตรัสรู้เพราะความไม่ ประมาท ได้บรรลุโยคิกเขมธรรมอันไม่มีอื่นยิ่งกว่า เพราะความไม่ประมาทแล้ว

ครั้นท่าน ตัวหลงประมาทเป็นจุดเสียงพลาด ผิดใหญ่หลวง ช่วงนี้กำลังเข้าพรรษา สลส.ก็ ธรรมรงค์ชวนงดเหล่าเข้าพรรษา จนเป็นธรรมเนียม อันฉลาดเพื่อนำพาตัดกิเลส สิ่งเสพติดเมาเมัน สารพันยิ่งกว่าเหล่าต้องเอาเรื่อง อย่าชักช้า

ข้าวร้านเซเว่น อินโดนีเซีย ขาดทุนหลายร้อย แห่งจนต้องปิด เหตุหนึ่งเพราะรัฐบาลห้ามขาย เหล้าเบียร์ในร้านสะดวกซื้อซึ่งมียอดขายสูงตั้ง ๗๐%

ประชาธิปไตยต้องมีธรรมาธิปไตยเป็นแก่น แกนเสาหลัก ถึงจะเกิดประโยชน์สุขแก่มวล มหาประชาชน โดยกล้าห้ามขายเหล้าเบียร์ร้าน เซเว่นฯ เป็นต้น

เช่นเดียวกัน เราท่านควรทำอัตตาธิปไตย ให้ มีอธิปไตย คืออำนาจธรรมาธิบาลในตัวเอง

ทั้งสามอธิปไตย ถึงจำต้องไปด้วยกันมาด้วย กันเพื่อประโยชน์ตนประโยชน์ท่านทุกสังคม

หันมาต่อประเด็นอธิษฐาน การเลื่อนฐาน ตัวเองให้เจริญขึ้นด้วยอธิษฐาน ๔ มี ปัญญาอธิษฐาน ลัจจาธิษฐาน จาคาอธิษฐาน อุปสมาธิษฐาน

ตัวปัญญาท่านว่า ใช่ว่าแต่ที่รู้สารพัดส่งเดช มันต้องรู้ผลปฏิบัติธรรมให้สมควรแก่กรรม หลังจากตั้งลัจจะเอาจริงจนกล้าจากจะสละออก กระทั่ง ประจักษ์ผล อุปสโม สุขสงบด้วยอุเบกขาและอาคัย เมตตาปรับใช้เพื่อนมนุษย์

เรียกว่า ให้เรียนรู้โทษในการติด รู้คุณานิสงส์ ในการหลุด กว่าที่รู้อนิสงส์นี้ได้ มันต้องเปิด โอกาสให้ตัวเองสัมผัสภาวะภพภูมิโลกใหม่ คือ ลอง เว้นว่างเมามันนั้นนี้ซักสามเดือนดูซิ จะได้ค้นชิน คนจะกล้าทิ้งสิ่งติดเสพติดด้วยเชิงนี้

สรุปเรื่อง ถึงวันนี้ ชีวิตสังขารทุกคนเสื่อม ทรวดโรทรมไปไม่หยุดหย่อน อุตสาห์มีบุญวาสนามา ไม่น้อยได้พานพบพ่อครูมากอบกู้บรรพบุรุษ โดยก่อ เกิดบรรพบุรุษนิยมชาวอโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ

เรามาขอตั้งจิตอธิษฐานลัจจะอย่าให้เสียชาติ เกิด ชวนกันเร่งรีบรีบส่งตนให้พ้นนรกอบายมุขทุก สิ่งสรรชอบขึ้นโดยด่วน

เราควรมักน้อยสันโดษในเศรษฐกิจพอเพียง เลี้ยงชีวิต แต่อย่าสันโดษมักน้อยในกุศลธรรม เลย ไม่ควรกลัวเป็นอรหันต์อันสูงเลิศ แต่ไม่เพริศ ผินเปล่งตาย ทั้งหลายเหล่าจำต้องอ่อนน้อมถ่อม ตัว ประมาทตน ไม่ผิดวันประกันพรุ่งพาประมาท เน้นซ้ำ เรื่อย ๆ มาเรื่อย ๆ นกบินเฉียงเฉเบ่ผิดหมู่ เตียวกรูพลาดโอกาสเข้าชากยากเข็ญไม่เข็ด

ดังนั้น ที่ห้ามรรคมวิตทวารณวิชัย ด้วยหวัง โยนิโลมนสิการทวีค่าสัมประสิทธิ์ฤทธิพลังรวม ซึ่ง ยังต้องตามติดอรรถาธิบายจากพ่อครูลึกละเอียด ยิ่งขึ้นอีกนัก

ด้วยเหตุนี้ เราควรมั่นอธิษฐานโดยประมาณ พอสมดุลงไม่ให้เสียกาละ ไม่ปล่อยปละสักกายทิฎฐิ แม้อันน้อยก็สำคัญในความสำคัญ อันจะเพิ่มพูน ทวีอินทรีย์พละไม่หยุดหย่อน ย่อมจะสืบก้าวถึง เป้าหมาย

* อาศัยอำนาจโดยธรรม
พลีกรรมกระทำล้าลึก
ประชาเปลี่ยนแปลงสำนึก
ได้ฝึกเว้นบาปเวรภัย.

ปกครองโดยธรรม

(ทুমเมธชาติตก)

พระ ศาสตราประทับอยู่ ณ พระเชตะวัน
มหาวิหาร ทรงปรารภ(กล่าวถึง)การบำเพ็ญ
ประโยชน์แก่โลก โดยตรัสพระธรรมเทศนาดังนี้

ใน อดีตกาล ณ กรุงพาราณสี พระอัครมเหลี่
ของพระเจ้าพรหมทัตทรงพระกรรม์ ครั้นประสูติ
แล้ว พระประยูรญาติได้ขนานนาม**พระโอรสว่า**
พรหมทัตกุมาร (พระโอรสชื่อเดียวกันกับพระ
ราชบิดา)

พอพระราชกุมารมีพระชนม์ได้ ๑๖ พรรษา
ทรงเสด็จไปศึกษาที่เมืองตักสิลา จนเจนจบ
ไตรเพท(คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์สามอย่างของพราหมณ์)
อีกทั้งเจ้าชายยังทรงสำเร็จ**ศิลปศาสตร์ ๑๘**
ประการ คือ

๑. สูติ = วิชาเรียนรู้เสียงคนเสียงสัตว์(ดีหรือร้าย)
๒. สัมมุตติ = ความรู้กฎธรรมเนียม
๓. สังขยา = วิชาคำนวณ
๔. โยคคัง(โยคยันตร์) = วิชาช่างยนต์
๕. นีติ = วิชาปกครอง(แบบแผนราชการ)
๖. วิเสสิกา = วิชาการค้า(ความรู้อันให้เกิดมงคล)
๗. คันธัพพา = วิชาร้องรำ(นาฏศิลป์)
๘. คณิกา = วิชาการบริหาร
๙. ธนุเพธา = วิชาyingธนู
๑๐. ปุรณา = วิชาบูรณะ(โบราณคดี)
๑๑. ติกิจฉา = วิชาแพทย์(รักษาโรค)
๑๒. อิติหาสา = ตำนาน(ประวัติศาสตร์)
๑๓. โชติ = ดาราศาสตร์(ดวงดาวบนท้องฟ้า)
๑๔. มายา = ตำราพิชัยสงคราม

- ๑๕. ฉันทสา = วิชาการประพันธ์
- ๑๖. เกตุ = วิชาพุด
- ๑๗. มันทา = วิชาเวทมนตร์
- ๑๘. ลัททา = วิชาภาษาและไวยากรณ์

ต่อมา.....พระราชบิดาทรงพระราชทานตำแหน่ง**อุปราช**แก่เจ้าชาย ซึ่งในช่วงเวลานั้นเอง.....ประชาชนในกรุงพาราณสีมักนิยมนับถือ**บูชาเทวดาเป็นมิ่งขวัญ**(คือเป็นที่เคารพรัก) ต่างพากันนอบนบเทวดา **โดยเช่นไหว้ด้วยการฆ่าแพะ แกะ ไก่ หมู ฯลฯ มากมาย** ใช้ชีวิตและเลือดเนื้อของสัตว์กระทำการบวงสรวง พร้อมกับดอกไม้และของหอมนานาชนิด เป็นเหตุให้เจ้าชายพรหมทัตได้ทอดพระเนตรแล้ว ทรงดำริในพระทัยว่า

“บัดนี้...ประชาชนนับถือเทวดาเป็นมิ่งขวัญพากันฆ่าสัตว์ทั้งทั้งเมือง **มหาชนโดยมากฝังใจในอธรรม(สิ่งที่ผิดธรรม)ถ่ายเดียว** หากเมื่อใดพระราชบิดาสวรรคตแล้ว เมื่อนั้นถึงเวลาที่เราได้ครองราชสมบัติ **เราจะไม่ให้สัตว์แม้สักตัวเดียว ต้องได้รับความทุกข์แสนสาหัสอย่างนี้** เราต้องหาอุบายไม่ให้ใครๆฆ่าสัตว์ตัดชีวิตให้จงได้”

จนกระทั่ง.....อยู่มาวันหนึ่ง เจ้าชายทรงรถเสด็จออกจากพระนคร ได้ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนชุมนุมกัน อยู่ที่**ต้นไทรใหญ่ต้นหนึ่ง** โดยที่ใครใคร่อยากได้อะไร ไม่ว่าจะเป็ลูกชาย ลูกหญิง ลาภยศ หรือทรัพย์สมบัติ สิ่งของใดๆก็ตาม **ต่างก็จะบนบาน (ขอร้องลึงค์กัณฑ์สิทธิ์ให้ช่วย โดยสัญญาว่าจะให้ของตอบแทนเมื่อเป็นผลสำเร็จ) ต่อเทวดาที่ลึงสถิตอยู่ ณ ต้นไทรนั้น**

ภาพที่ปรากฏต่อสายตาเบื้องหน้า ทำให้เจ้าชายทรงบังเกิดปัญญาสว่างวาบ ฉกคิดขึ้นได้ในทันใดนั้น จึงเสด็จลงจากรถ ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ต้นไทรศักดิ์สิทธิ์ ทำการบูชาด้วยของหอมและดอกไม้ แล้วรสนาน(รตนน้ำ)ให้ต้นไทรอีกด้วย สุดท้ายทรงกระทำความเคารพด้วยประทักษิณ (เดินเวียนขวา) รอบต้นไทรนั้น ทรงทำเยี่ยงเดียวกับพวกที่นับถือเทวดาเป็นมิ่งขวัญ

เช่นกัน เสร็จแล้วก็เสด็จขึ้นทรงรถ กลับเข้าสู่พระนคร

นับตั้งแต่นั้นมา ก็เสด็จไปที่ต้นไทรศักดิ์สิทธิ์ทุกวันทีสโบโอกาสเหมาะ โดยทรงทำการบูชาต้นไทรนั้นอย่างสม่ำเสมอ

ตราบกระทั่งถึงกาลสวรรคตของพระราชบิดาแล้ว เจ้าชายจึงได้เสด็จขึ้นครองราชย์ เป็นพระเจ้ากรุงพาราณสีพระองค์ใหม่ ทรงเป็นพระราชผู้ประกอบด้วย**ทศพิธราชธรรม คือทรงมีคุณธรรม ๑๐ ประการของผู้ปกครองบ้านเมือง** ได้แก่

- ๑. ทาน = การให้
- ๒. ศีล = การไม่ทำชั่วทั้งกายวาจาใจ
- ๓. ปริจาคะ = เสียสละอย่างไม่สะสมไว้
- ๔. อาชชวะ = ซื่อตรง
- ๕. มัทวะ = อ่อนโยน
- ๖. ตบะ = เพียรเพาผลลาภกุญเผล
- ๗. อักโกธะ = ไม่โกรธ
- ๘. อวิหิงสา = ไม่เบียดเบียน
- ๙. ขันติ = อุดทน
- ๑๐. อวิโรธนะ = ไม่ประพฤติผิดธรรม

ทรงดำรงราชสมบัติโดยธรรม ทรงเว้นจาก

อคติ ๔ (ความลำเอียงไม่ยุติธรรม ๔ อย่าง คือ ๑. ฉันทาคติ = ลำเอียงเพราะรัก ๒. โทสาคติ = ลำเอียงเพราะชัง ๓. โมหาคติ = ลำเอียงเพราะหลง ๔. ภยาคติ = ลำเอียงเพราะกลัว) และที่สุดทรงไม่ลิมปณิธาน(การตั้งความปรารถนาไว้)ของพระองค์ จึงทรงดำริว่า

“ความหวังของเราถึงที่สุดแล้ว เราได้ดำรงอยู่ในราชสมบัติแล้ว แต่อีกข้อหนึ่งที่เราคิดไว้ตั้งแต่ในครั้งก่อนนั้น จะต้องทำให้สำเร็จถึงที่สุดในบัดนี้”

เมื่อทรงตัดสินใจพระทัยอย่างนั้นแล้ว จึงมีพระราชดำรัสเรียก**พวกอำมาตย์ พราหมณ์ คฤหบดี และพวกชาวบ้าน**มาประชุมกัน แล้วทรงประกาศให้รับรู้โดยทั่วหน้า

“ท่านผู้เจริญทั้งหลาย พวกท่านทราบกันไหมว่า เพราะเหตุใดเราจึงได้ครองราชสมบัติ”

จุๆพระราชามาตรัสถามอย่างนี้ ผู้คนทั้งหลาย ต่างก็แปลกใจไปตามๆกัน พวกกันงุนงสงสัย กราบทูลตอบไปว่า

“ขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายไม่ทราบเกล้าฯ พระเจ้าข้า”

พระองค์ได้ฟังอย่างนั้น จึงทรงเฉลยความนัยแก่ทุกคน

“เราได้ไปบูชาต้นไทรศักดิ์สิทธิ์ ด้วยดอกไม้ และของหอม แล้วประนมมือไหว้อยู่ พวกท่านเคยเห็นบ้างหรือไม่”

“ขอเดชะ เคยเห็นพระเจ้าข้า”

“ก็ในครั้งนั้น เราตั้งความปรารถนาเอาไว้ว่า ถ้าได้ครองราชสมบัติแล้ว เราก็จะกระทำ พิธีกรรม(พิธีบูชาบวงสรวงแก่บ้น)แก่เทวดาที่ ต้นไทรนั้น บัดนี้ด้วยอาณาภาพของเทวดา เราได้ ครองราชย์แล้ว เราจึงจะกระทำพิธีกรรมแก่ เทวดา ดังนั้นพวกท่านอย่าได้ชักช้าเลย ช่วยกัน เตรียมพิธีกรรมเป็นการเร็วด่วนเถิด”

เหล่าอำมาตย์ได้ยินรับสั่งเช่นนั้น ต่างก็มอง หน้ากันไปมา แล้วกราบทูลถามพร้อมกัน

“ขอเดชะ พวกข้าพระพุทธเจ้าจะจัดสิ่งใดเป็น ของบวงสรวงแก่บ้น พระเจ้าข้า”

“ท่านทั้งหลาย เมื่อเราบนบานต่อเทวดานั้น เราได้อ้อนวอนไว้ว่า เราจะบูชาบุญ(พิธีเซ่นไหว้ เทวดาด้วยการฆ่าคนหรือสัตว์เป็นเครื่องบูชา) ด้วยคน ซึ่งเป็นคนที่ประพฤติยัดถือการกระทำ ที่ทุศีล ๕ (คือทำชั่วผิดศีล ๕ ได้แก่ ๑. ฆ่าสัตว์ ๒. ลักทรัพย์ ๓. ประพฤติผิดในกาม ๔. พุดโกหก ๕. เสพสิ่งเสพติดของมีนเมาให้โทษ)

และคนพวกที่พากันประพฤติยัดถือในอกุศล กรรมบถ ๑๐ (คือหนทางกระทำชั่ว ๑๐ ทาง ได้แก่ ๑. ฆ่าสัตว์ ๒. ลักทรัพย์ ๓. ประพฤติผิดใน กาม ๔. พุดเท็จ ๕. พุดส่อเสียด ๖. พุดคำหยาบ ๗. พุดเพื่อเจ้อ ๘. โลภอยากได้ของเขา ๙. คิด ปองร้ายผู้อื่น ๑๐. มีความเห็นผิด)

ซึ่งในรัชกาลของเรานี้ เราจะกระทำพิธีกรรม ด้วยชีวิตและเลือดเนื้อของพวกคนเหล่านี้ เพราะ ฉะนั้นพวกท่านจงตั้งฆ้องร้องประกาศให้ทั่วถึงว่า

“พระราชามาตรัสถามอย่างนี้ เมื่อคราวที่ดำรง พระยศเป็นอุปราชอยู่นั้น ทรงบนบานต่อเทวดา อย่างนี้ว่า ถ้าทรงได้ครองราชสมบัติเมื่อใด จะ บูชาบุญด้วยคนใจเขลา ๑,๐๐๐ คน ที่ปรากฏว่า กระทำทุศีล(ทำผิดศีล) บัดนี้พระองค์มีพระราช- ประสงค์จะบูชาบุญนั้นแล้ว เพื่อนำเอาเนื้อหนัง อวัยวะของคนทุศีลไปบวงสรวง กระทำพิธีกรรม แก่เทวดา เพราะคนอธรรม(คนทำชั่วผิดธรรม) มีมากนัก ชาวพระนครทั้งหลายจึงรู้ไว้อย่างนี้เถิด” เหล่าอำมาตย์ได้ฟังพระดำรัสแล้ว รู้สึก หวาดเสียวขึ้นมาทันใด รีบรับพระบรมราชโองการ เร็วพลัน

“ขอบด้วยเกล้าฯ พระเจ้าข้า”

แล้วเที่ยวตีฆ้องร้องประกาศไปทั่วกรุงพาราณสี ซึ่งมีปริมาตรถึง ๑๒ โยชน์(๑๙๒ กม.) ทำให้เกิด โกลาหลทั่วทุกแห่ง เพราะประชาชนได้รับรู้เรื่อง แก่บ้นของพระราชามาแล้ว ต่างก็ตกใจกลัวว่า ตน จะต้องเป็นเครื่องเซ่นบวงสรวงของพระราชามา จึงพากันเลิกทุศีลจนหมดสิ้น จะหาคนที่ยังยึดถือ การกระทำทุศีลแม้สักคนเดียว ก็ไม่ปรากฏเลย

ด้วยกุศโลบาย(อุบายอันเป็นกุศล)ที่แนบเนียน นี้เอง ตลอดยุคสมัยที่พระองค์ทรงครองราชย์อยู่ จึงมิได้ทรงทำให้สัตว์ใดต้องตายเป็นเครื่องบูชาบุญ เลย หรือแม้แต่บุคคลใดก็ไม่ต้องทุกข์ยากก่อเวร เพราะสร้างบาปกรรม ทรงช่วยให้ชาวแคว้น ทั่วหน้าได้รักษาศีล แม้พระองค์เองก็ทรงบำเพ็ญ บุญ (ชำระกิเลส) ทรงถือศีลให้ท่าน จนกระทั่งตราบ ลิ่นพระชนม์

พระบรมศาสดาทรงนำพระธรรมเทศนานี้มา แสดง แล้วตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น ที่ เราตถาคตประพฤติประโยชน์แก่โลก แม้แต่ในกาล ก่อน เราก็ประพฤติมาแล้วเช่นกัน

ซึ่งบริษัทในครั้งนั้น ได้มาเป็นพุทธบริษัท ของเราในบัดนี้ ส่วนพระเจ้ากรุงพาราณสี พระองค์นั้น ได้มาเป็นเราตถาคตนี้เอง” ๓

(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๗ ข้อ ๕๐, อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๕๔)

ผลิตผลจากแกนนำแดง!

ได้อ่านบทความของคุณผักกาดหอมในหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ฉบับประจำวันจันทร์ที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๐ ก็เห็นว่า เป็นสิ่งที่ผู้อ่านแล้วจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็สุดแล้วแต่

แต่ว่ากลุ่ม พรธม.และกลุ่ม กปปส.นั้นชัดเจนมาตั้งนานแล้วกับสิ่งที่คุณผักกาดหอมได้เขียนถึงในหัวข้อเรื่อง “ผลิตผลจากแกนนำแดง” ดังนี้

“อย่าแปลกใจอะไรหาก นายวัฒนา ภูมเรศ มีอระเบิด ๖ จุดนับตั้งแต่ปี ๒๕๕๐ เป็นต้น มาจะกลายเป็น แดงเทียม

และอย่าแปลกใจกับการจับแพะชนแกะว่านายวัฒนาวางระเบิดตั้งแต่ปี ๒๕๕๐ เพราะล้างแค้นแทนเสื้อแดงที่เสียชีวิตในวัดปทุมวนารามฯ เมื่อปี ๒๕๕๓ ล้างแค้นล่วงหน้า ๓ ปี!

ครับ...นั่นคือสิ่งที่พูดคุยกันอย่างเอาจริงเอาจังในโลกออนไลน์ของมวลหมู่คนเสื้อแดง พร้อมทั้งสร้างความเกลียดชังต่อเนื่องจากว่า นายวัฒนาคือแพะ

สารพัดเหตุผลที่จะไม่ยอมรับว่า แนวร่วมคนเสื้อแดงที่นิยมความรุนแรงนั้นมีอยู่เป็นจำนวนมาก และพร้อมที่จะก่อให้เกิดเหตุอันไม่สงบเรียบร้อยได้ตลอดเวลา

แม้กระทั่งในหมู่แกนนำ นปช. คนเสื้อแดงไม่รู้สิกรู้สักกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ได้มองว่าปัญหาความรุนแรงนั้นมีรากเหง้าจากอะไร

คำสารภาพของนายวัฒนา สะท้อนให้เห็นการซึมซับแนวคิดแก้ปัญหาด้วยความรุนแรง นายวัฒนาติดตามทีวีคนเสื้อแดง ติดตามฟังวิทยุคนเสื้อแดง ติดตามการปลุกระดมในสื่อโซเชียล เช่น ยูทูป เฟซบุ๊ก จนเกิดความเกลียดชังฝ่ายตรงข้ามนายทักษิณชินวัตร อย่างรุนแรง

ในสื่อโซเชียลมีการปลุกฝังความคิดแบบสุดขั้วเป้าหมายคือล้มล้างระบอบการปกครอง โดยเฉพาะ

กลุ่มแดงอเมริกาและในยุโรป มีการปลุกปั่นให้ต่อต้านการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขกันอย่างเปิดเผย

ขณะที่เวทีปราศรัยแกนนำเสื้อแดงนับแต่เหตุการณ์ไล่ล่า นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ที่กระทรวงมหาดไทย ล้มการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียนที่พัทยาเมื่อปี ๒๕๕๒

เหตุการณ์เผาบ้านเผาเมือง ๒๕๕๓

จนกระทั่งก่อนการรัฐประหาร ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ล้วนมีการกล่าวปลุกระดมด้วยถ้อยคำที่ยุยงให้เกิดความรุนแรงทั้งสิ้นเช่น นายณัฐวุฒิ ใสยเกื้อ : “เผาเลยครึ่งพี่น้อง ผมรับผิดชอบเอง” นายอภิสิทธิ์พงศ์ เรืองรอง : “เอาน้ำมันมาคนละลิตร ล้านคนก็ล้านลิตร เราจะทำกรุงเทพฯ ให้เป็นทะเลเพลิง”

หรือบางคนใช้คำพูดเป็นนัยยุยงให้ต่อต้าน เช่น คำว่า กระสุนพระราชทาน ปราศรัยโดย นายจตุพร พรหมพันธุ์

ปลดรูปที่มีทุกบ้าน ที่ปราศรัยโดยนายก่อแก้ว พิกุลทอง

ทำไมต้องพิน่ฝอยหาคะเข็บ

บางคนอาจบอกว่า มั่วแต่พูดเรื่องแบบนี้ขึ้นมาตอกย้ำแล้วจะปรองดองกันได้อย่างไร? ก็แล้วแต่จะคิด...

แต่การปลุกระดม การปลุกปั่นด้วยคำพูดที่รุนแรงของบรรดาแกนนำบนเวทีปราศรัย จะมีอิทธิพลต่อมวลชนที่รับฟัง

หากมวลชนมีความรุนแรงอยู่ในตัวร่วมด้วยนั้นเท่ากับราดน้ำมันใส่กองเพลิง วันนี้นแกนนำเสื้อแดงพากันปฏิเสธ ไม่รู้จักนายวัฒนา ซึ่งก็มีความเป็นไปได้สูงที่จะไม่รู้จักกัน แต่นายวัฒนาสะสมความรุนแรงจากการปลุกปั่นโดยแกนนำ

จึงไม่แปลกหรือครับ หากจะสรุปว่า นายวัฒนา คือผลิตผลของแกนนำคนเสื้อแดง” ๓

อาการ “ตื่นพราด”
กับคำถาม 4 ข้อ

ไขว่คว้านักการเมืองเอาแต่เรียกเรื่องสกต.
ไม่เคยพูดเรื่องปฏิรูปประเทศ

ผู้นำเหล็กไหล...ผู้นำเหล็กน้ำพี้!

เป็นผู้นำวันนี้ เราได้แต่คุกเข่า โขกค่านับสาม
ครั้ง!

ชื่นชมในความกล้าหาญ ชื่นชมในความเสียสละ
ชื่นชมในการเอาภาระ ไม่ดูตาย!

ยังมีนักวิชาการโง่เขลา มีประชาชนไม่รู้เหนือ
รู้ใต้ก็ยิ่งเห็นใจ...ยิ่งนับถือ!

หากเป็นพระมหากษัตริย์ ที่ว่ายทั้งวันทั้งคืน
ท่ามกลางเหล่าปาลาสูร์ร้าย ยังต้องเพิ่มธนูปัก

กลางหลังอีกสองสามดอก แต่ท่านก็ยังพากเพียร
ว่ายไม่เลิก....ว่ายไม่หยุด!

อ้ากั้นตี อ้ากั้นจ้ง เศรษฐกิจแย่ เศรษฐกิจทรุด
ต้องรีบคืนประชาธิปไตย แต่เศรษฐกิจวันนี้ เขาทรุด
กันทั้งโลก ไม่เรียกว่าหาเรื่อง แล้วจะเรียกอะไร?

มองไปที่ “สถาบันศาสนา” แต่ละวัดก็มุ่งแต่
หาเงินหลอกปล่อยชายแผ่นดินสวรรค์ หลอกปล่อยด้วย
ลึงค์ศักดิ์สิทธิ์สารพัด

ประชาชนโง่งมในการดำเนินชีวิต ไม่รู้จักชีวิต
เรียบง่าย ไม่รู้จักศิลปะ ไม่รู้จักกอบายมุข ไม่รู้จัก
พิษร้ายของลัทธิบริโภคนิยม!

ขอเพิ่มหอกปักกลางหลังพระมหากษัตริย์อีกสักด้าม!
แต่องค์กรไหนก็โกง แต่ตรงไหนก็โกง ใคร
มาเป็นผู้นำยุคนี้ ต้องกินหัวใจเลื้อหัวใจสิงห์มาแน่ๆ
“เลือกตั้งเร็วๆ เถอะ.....เรามั่นใจในสติปัญญา
ของประชาชน....”

แต่ลืมได้อย่างไร เลือกตั้งทุกครั้ง มีการซื้อ
ขายเสียงกันวินาศสันตะโร!

คนไทยลืมนง่าย ลืมไว ก่อน คสช. เข้ามา เขา
กำลังจะเผาบ้านเผาเมือง มีกองกำลังติดอาวุธ
แทรกซึมไปทั่ว....ลืมเรื่องนี้ได้อย่างไร?

ต่อไปนี้เป็นนิทานสำหรับผู้่าน

เรื่องที่หนึ่ง “คนช่างติ” ชายหนุ่มคนนี้เป็น
เป็นคนช่างติ ติไปซะทุกเรื่อง มองไปที่ต้นมะม่วง
แกก็คิดว่าต้นใหญ่ก็จริง ทำไมลูกเล็กนิดเดียว!

มองไปที่ต้นพืคทองแกก็ติ ต้นนิดเดียวทำไม
ลูกใหญ่เบ้อเร่อ!

ชาวบ้านกลุ่มหนึ่งได้พระพุทธรูปสวยงามสุด
ยอด จึงให้ชายหนุ่มพิจารณา

ชายหนุ่มพิจารณาแล้วก็บอกว่า สวยงามจริง
เสียอย่างเดียว “พูดไม่ได้”!

ชายหนุ่มคนนี้เป็นตัวแทนสังคมไทย

เรื่องที่สอง ยุคโคบาลตะวันตก ฝรั่งเศสปล้น
แผ่นดินของอินเดียนแดง กลุ่มคนผิวขาวยกกำลัง
ปิดล้อมหมู่บ้านและสั่งให้หัวหน้าเผ่าคลานลอด
หว่างขาของพวกมัน ถ้าไม่ทำ มันจะฆ่าทุกคน!

หัวหน้าเผ่าผู้หยิ่งทรนงคุกเข่าและค่อยๆ
คลานลอดหว่างขา น้ำตาไหลริน.....

นิทานเรื่องนี้จะบอกว่า ผู้นำต้องอดทน
อดกลั้นต่อกรวยช่วย ต่อความอับยศที่โยนมา!

เรื่องที่สาม ครอบครัวชาวป่าเลี้ยงลูก
ฟังพอนตัวเล็กจนเติบโตใหญ่ ทุกครั้งที่ออกไปหา
ของป่า เขาจะทิ้งฟังพอนไว้กับลูกน้อย

วันนั้นงูเห่าตัวใหญ่เลื้อยเข้ามา จะกัดเด็ก
ที่นอนแบเบาะ เจ้าฟังพอนสู้ขาดใจ ปกป้องลูก

ของนาย....และที่ลุดและที่ลุดฟังพอนก็ชนะ

ผิวเมียหาของป่าเสร็จก็กลับบ้าน เจ้าฟังพอน
รีบออกมาต้อนรับ หลังจากที่พิฆาตงูเห่าเสร็จก็
ออกมารอเจ้าของ

พอเห็นปากฟังพอนที่มีเลือดสด ๆ ก็ไม่ฟัง
อีร่าค่าอิรม ฟอลูกอ่อนก็เอาไม้ฟาด-กระหน่ำเจ้า
ฟังพอนจนสิ้นใจ

ด้วยลำค้ำยว่า กัดลูกของเขา

นิทานเรื่องนี้จะบอกว่า “ผู้นำ” ต้องอดทน
ต่อความเข้าใจผิดของคนอื่น

ไม่คร่ำครวญ ไม่ตัดพ้อ ได้ตอบแทนคุณ
แผ่นดิน ก็พอใจ

สังคมไทยมีคนแบบฟอลูกอ่อนเยอะแยะ

วุฒิภาวะของสังคมไทยยังเยาว์ ยังเขลา
จำเป็นต้องจัดการก่อนมะเร็งเสียก่อน

อย่ามัวแต่หลับตาใช้บรรทัดฐานของฝรั่ง
ตาน้ำข้าว

เดินตามผู้ใหญ่ หมาไม่กัดก็จริง แต่เดินตาม
ฝรั่ง ตกเหวมาก็เยอะ หรือไม่จริง?

ลำบากจังเลย ถ้าสังคมไทยมีแต่ “คนเช่า
บ้าน” มีแต่ “ลูกจ้างรายวัน” เพราะเขาก็จะอยู่
ไปวัน ๆ แค่อวดอวด ไม่คิดถึงใคร

แค่รัฐบาลออกคำถามสี่ข้อ ถามใจประชาชน
เสียงสัตว์นรก เปรต อสุรกายก็แผดร้องกันแซ่
๔ คำถามของรัฐบาล ถือเป็นบทสวดมนต์
อันศักดิ์สิทธิ์ ที่จะเปลี่ยนเผ่าพันธุ์นักการเมืองให้
พัฒนาขึ้น

หวนคิดถึงบทสวดของพระถังซำจั๋งที่ใช้
ควบคุมหึ่งเจีย

สวดบูบ ห่วงที่รัดศีรษะก็จะบีบๆๆให้หึ่งเจีย
ทุรนทุราย!

เอาเถอะ...เราทำดีไม่มีใครรู้ แต่ฟ้าดิน
ย่อมรู้ และเป็นพยานให้ท่านตลอดกัปตลอด
กลับ ในบุญกุศลที่ท่านทำให้แก่แผ่นดินไทย

สาธุๆ

๗

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๒๓

ฉบับที่ ๓๒๓ เราได้บรรยายว่าในความฉลาดนั้นมันมีเหตุปัจจัยอะไรกันบ้าง เพราะ“ปัญญา”มันไม่ใช่ความฉลาดที่เป็น“เงาะหรือเงา”ซึ่งมี“ความเง”คือ อวิชชา อยู่แท้ๆ แล้วหลงว่าเป็น“ความฉลาด”ที่ไป ได้-ไปมีมา อย่างน่าสังเวชตนเองชัดเจนยิ่ง

“โลภี๋ย”คือ ความฉลาดที่เรียกว่า “เงาะหรือเงาหรือเงา” ยังไม่ใช่“ปัญญา”นั่นเอง

“ปัญญา”จึงเป็น“ความฉลาด”ชนิด“อื่น”(อัญญะ)ที่มีความแตกต่างจาก“ความฉลาด”แบบโลภี๋ยไปคนละโลก เป็น“ความฉลาด”ที่เรียกตามพระพุทธเจ้าว่า แบบ“โลกุตระ”อย่างมีนัยสำคัญ ตามที่ได้อธิบายมาเสมอ

ซึ่งมี“ลักษณะพิเศษ”แยกเป็น“อื่น”ไปจาก“ความฉลาดเก่า” จึงเป็น“อัญญะ” คือ เป็นความฉลาด“อื่น”-ความฉลาดแบบใหม่ที่“หมดสิ้นความเห็นแก่ตัว”จริง ๆ แท้ ๆ แน่ ๆ

“ความฉลาดแบบใหม่”ชื่อว่า“อัญญะ”นี้ จึงมีคุณธรรมที่พิเศษเจริญจากคนสามัญขึ้นไปอีก เป็น“อุตตระ”(เหนือความฉลาดเก่า)จริง ๆ

ที่ถือว่า“เจริญ”นั้นก็เพราะมีคุณค่า มีประโยชน์แก่ผู้อื่น แก่สังคม แก่โลกจักรวาล พ้นไปจาก“ความเห็นแก่ตัว”จริง ๆ แน่ ๆ ซึ่งเหนือกว่ายิ่งกว่า“ความฉลาดเก่า”แท้ ๆ

“อัญญะ”จะพัฒนาเป็น“ปัญญา” โดย

มี“สัญญา”ทำหน้าที่กำหนดหมายหรือสำคัญมั่นหมายในภาวะ“รูป-นาม”ต่าง ๆ แล้วก่อตัวเต็มอาการ“เฉลี่ยวจฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ”เจริญพัฒนาเพิ่มขึ้นไป ๆ ตามลำดับ ๆ ๆ ๆ

“อัญญะ”ซึ่งเป็น“ความฉลาดใหม่หรือความรู้แบบโลกุตระ”ที่แตกต่างจาก“เงาะ-เงา-เงา”คนละตระกูล จึงแยกเป็น“อื่น”ไปอีก“ต่างหาก” ก็เจริญใหม่ จากแบบโลภี๋ย

ซึ่งเริ่มจากอักษรตัวแรกคือ“ก” ก็เป็น“กัญญะหรือกัญญา”อันหมายถึง พลังงานเพศหญิง,สาวน้อยหรือเด็กหญิงก่อน ฉลาดก็ฉลาดอย่างอิตติเพศ ยังเป็น“เวทนา”ที่เป็นเพศหญิง อิตติภาวะยังคงคือ“ตัวให้กำเนิด”อยู่ก็จะต้องปรับสร้างให้เป็นเวทนา“เพศชาย”แต่หนึ่งเดียวเท่านั้น อย่างถาวรยั่งยืนอีกจนสำเร็จ(ทวยณะ เวทนาเย เอกสมิสรณา ภวันติ)

ดังนั้น คำว่า“กัญญา”นี้ เป็น“โลภี๋ย”อยู่ก็ได้ ถ้ายัง“อวิชชา”อยู่ แต่ถ้าสามารถเริ่มปฏิบัติให้“พ้นอวิชชา”ได้ มี“อัญญา” แม้ตัวแรก ก็แน่นอนกัญญานั้นจะมุ่งสู่“โลกุตระ”

“อัญญะ”จึงเป็น“ความฉลาดโลกุตระ”แรก ตามที่พระพุทธเจ้าโคตมะสามารถทำให้เกิดขึ้นในคนปุถุชนได้ คือ“โกณฑัญญะ”ผู้เป็นปุถุชนในโลก คนแรกของพระองค์

ผู้มี“อัญญะ”จะเริ่มมี“ความรู้อาริยะ”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”แท้ ๆ นั่นคือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ธรรมะ๒”(เทว ธัมมา)ที่เป็น“อิตตา”(nucleus)

หรือ“องค์รวมของรูปกับนาม” ซึ่งก็คือ“กาย”

“รูปกับนาม”เป็น“ธรรมะ๒”คือ “ความเป็นรูป”(ภายในภาวะที่ถูกรู้)กับ“ความเป็นนาม”(ภายในภาวะที่เป็นผู้รู้)นั่นเอง ซึ่ง“กาย๑”นั่นคือ “รูป”เป็นสภาวะที่“ถูกรู้”(object) เป็นภายนอกก็มี เป็นภายในก็ได้ และอีก“กาย๑”ก็คือ “นาม”เป็นประธานอยู่ในตัวเรา ภายใน“ตัวผู้รู้”(subject) โดยเฉพาะความเป็น“กาย”จะต้องมี“นาม”ประกอบอยู่ด้วยเสมอ ขาดไม่ได้

ดังนั้น คำว่า“กาย” จึงมีความสำคัญคือ“นามธรรม” ยิ่งกว่าความเป็น“รูปธรรม”

เมื่อใดส่วนที่เป็น“กาย”ขาดความมี“ธาตุรู้”ไป เหลือเพียง“ธาตุวัตถุ”หรือ“ธาตุที่ไม่มี“ธาตุรู้” เมื่อนั้นส่วนนั้นก็ไม่ชื่อว่า“กาย”

เพราะส่วนนั้นไม่มีความเป็นจิตร่วมอยู่ด้วย เช่น ผู้ใดเข้าใจว่า“กาย”คือ“ธาตุของมหาภูต ๔”ที่เป็นแค่ดิน-น้ำ-ไฟ-ลมหรือแค่องค์ประกอบของดิน-น้ำ-ไฟ-ลมเท่านั้น ไม่มีความเป็น“นามธรรมหรือธาตุรู้” ร่วมอยู่ด้วย ตามที่คนไทยใช้กันในภาษาไทย

ผู้นั้นปฏิบัติธรรมของพุทธล้มเหลวแน่ ยิ่งกว่าแน่ไม่สามารถจะ“รู้ธรรมะ”บริบูรณ์ถูกพุทธธรรมครบถ้วน หรือถึงขั้นสูงสำเร็จได้เลย

หากใครมี“ความรู้”เชื่อว่า“กาย”นั้นต้องไม่มี“จิต” ความเป็น“กาย”มีแต่“วัตถุ” ผู้นั้น“มิจฉาทิฎฐิ-มิจฉาปฏิบัติ”ทันที ขอย้ำซ้ำซาก

ทุกวันนี้ภาษาคำว่า“กาย” มันกลายเป็นภาษาไทยไปแล้วอย่างสนิทสนม และ

คำว่า“กาย”ก็ได้เข้าใจผิดไปแล้วคือหมายถึง “ร่าง”ภายนอกของคนเท่านั้นด้วย ชวยจริง ๆ

ก็เกิดจากความเข้าใจผิดเพี้ยนทางพุทธศาสนานั่นเอง เป็นเหตุ จึงปล่อยให้ภาษาไทยก็เลยผิดเพี้ยนไปด้วย เติมความรู้ เติมความเข้าใจ”แล้ว ในคนไทยทุกวันนี้

ว่า “กาย”นั่นคือ ร่างภายนอกของคนที่เป็นองค์รวมของธาตุดิน-น้ำ-ไฟ-ลม ที่เป็น“อุตุนิยาม” ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มี“ธาตุรู้”หรือความเป็น“จิต”ประสมอยู่ในองค์ประกอบด้วย เต็ดขาด ปานนั้นเลย นี่คือพุทธผู้เสื่อมแท้

คำว่า“กาย”อันเป็น“ธรรมะ๒”ไม่มี“จิตหรือนามธรรม”ร่วมอยู่ ทำงานด้วย ความเป็น“กาย”นี้“ผิด”แล้ว ไม่มี“ธาตุรู้”ที่มีคุณสมบัติถึงขั้นเป็น“อารมณหรือความรู้สึก”(เวทนา)

เมื่อยังไม่มี“อารมณ”หรือไม่มี“ความรู้สึก”(ไม่มีเวทนา) เช่น ไม่มี“ความรู้สึกทุกข์หรือรู้สึกสุข” ไม่มี“ความรู้สึกโกรธหรือโสมนัส” ภาวะเช่นนั้นก็ไม่ใช่“กาย”ของความเป็น“จิตนิยาม”แล้ว จะเป็นได้ก็แค่“รูปร่าง”หรือ“สังขาร”ของ“พีชนิยาม” หรือไม่ก็เป็นของ“อุตุนิยาม”ไปเลย ผู้มี“ภูมิถึงขั้น”จะรู้ได้จริง

ผู้ปฏิบัติธรรมที่ไม่มี“จิต” ไม่มี“มโน”ไม่มี“วิญญาณ”ให้ตนเอง“สัมผัส”รับรู้เพื่อเรียนรู้ จะไม่บรรลุ“ผล”ในการศึกษาเลย

เห็นชัดเจนขึ้นมัยว่า ไม่มี“ผัสสะ”นั้นปฏิบัติแล้วจะไม่สามารถบรรลุธรรมแน่ เพราะไม่มี“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน”นั่นเอง

ซึ่ง“พีชนิยาม”และ“อุตุนิยาม”นั้น ไม่มีความเป็น“กาย” มันมีแต่รูปร่างสี่เหลี่ยมรูปทรงของมัน แต่ไม่เรียกว่า“กาย”เพราะใน“รูปร่าง”ของมัน ไม่มี“จิต-มโน-วิญญาณ”ร่วมรู้สึกอยู่ด้วยแล้ว แม้จะมีความเป็น“ชีวะ”

ดังนั้น การศึกษา“ธรรมะ ๒”ต้องเป็น“กาย” คือ ใน“ร่าง”ต้องมี“จิตหรือมโนหรือวิญญาณ”ร่วมอยู่ด้วย จึงจะสามารถกำหนดรู้“เวทนา”ได้ว่า เป็น“โลกุตระธรรม”หรือ“โลกียธรรม”จึงต้องมี“ความเป็น“กาย”ให้ศึกษา

และสามารถทำ“ธรรมะ ๒”อันแยกได้ว่า “อาการ”อย่างไรในจิตเรานั้นแหละที่เป็นโลกียะ และ“อาการ”อย่างไรที่เป็นโลกุตระแล้วเราก็ปฏิบัติ“กำจัด”หรือ“ดับอาการ”ที่เป็นโลกียะนั้นให้ได้ ตามหลัก“วิธีปฏิบัติ”(ปฏิปทา)

นั่นคือ ต้องมี“รูปกับนาม”เป็น“กาย”หรือมี“ธรรมะ ๒” และ“ธรรมะ ๒”ก็ต้องมี“จิตหรือมโนหรือวิญญาณ”ร่วมด้วยเสมอ

ผู้มี“ธาตุรู้”ที่เป็นเพียงแค่“ความรู้”อยู่แต่แบบโลกียะเท่านั้น จะยังไม่เป็นโลกุตระ

แม้จะ“รู้ยอดรู้เยี่ยม”เก่งถึงขั้นเข้าข่าย“อัจฉริยะ”หรือเป็น“ปราชญ์”ก็ตาม ก็แค่มิ“ความฉลาด”แบบ“เฉก, เฉโก” ฉลาดแบบโลกีย์อยู่เท่านั้น ยังไม่เกิด“ธาตุรู้”แบบ“อื่น”ที่เป็นแบบใหม่ขั้น“อัญญะ”อันจะเริ่มมี“ธาตุรู้โลกุตระ” ซึ่งเป็น“ธาตุรู้”ที่แยกDNAไปจริง ๆ

ผู้มีธาตุรู้แบบ“อัญญะ”จะเป็น“ธาตุรู้”

ที่มีพลังพิเศษถึงขั้นมีอำนาจ(อธิปไตย=สติ) “ควบคุม”หรือ“จัดการ”เจ้า“ธรรมะ ๒”นี้ได้ ด้วย“ความฉลาดที่เป็น‘อุตตระ’เหนือกว่าความฉลาดแบบเฉโก”(เพราะเป็นอัญญะที่พัฒนาขึ้นเป็นปัญญา) ที่วิเศษจริง จึงชื่อว่า เป็น“นาย”ของ“ธรรมะ ๒”(นายที่ช่วย ไม่ใช่ผู้ข่มเหงเอาเปรียบตอกระ) จึงเป็น“หัวหน้าหรือประธาน”ผู้เมตตา

นี่แหละคือ “ธาตุรู้แบบอื่น” แบบใหม่ที่เกิดใหม่ในคนผู้“สัมมาทิฐิ”จะเกิดจะมีได้ “ธาตุ”นี้ชื่อ“อัญญธาตุ” ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงค้นพบการสร้างพลังงาน“จิต”ชนิดนี้ขึ้นได้ ในสภาวะแท้ของ“จิตนิยาม”

สามัญทั่วไปปุถุชนมีประสิทธิภาพ“จิตนิยาม”เต็มอยู่ก็แต่กับ“โลกียธรรม”เท่านั้น

“ธาตุ”หรือ“ธรรม”ที่เกิดขึ้น และทรงอยู่ในที่ใด เป็น“รูปธาตุ”ก็ดี เป็น“นามธาตุ”ก็ดี ถ้าชื่อว่า“ธรรม”ต้องมี“ธรรมะ ๒” คนจึงจะศึกษาได้ คือมี“สิ่งที่ถูกรู้”(object) กับ“ตัวผู้รู้”(subject)

“ธรรมะ ๒”เรียกในฟิสิกส์ว่า nucleus ซึ่งได้แก่ nuclear fusion(รูป) กับ nuclear fission(อรูป) สองหน่วยนี้จับตัวกันอยู่ และเรียกกันว่า nucleus นั่นเป็น“อุตุนิยาม” มันยังไม่มีความสามารถศึกษาตัวเองได้ เพราะมันเป็นแค่“พีชนิยาม” สัญญาของมันยังเจริญไม่พอ ความรู้ทางฟิสิกส์ยังศึกษาไม่ถึงตรงนี้

เพราะวิทยาศาสตร์ด้านฟิสิกส์หรือไบโอโลยี เพียรพยายามศึกษาอยู่ แต่เรียนรู้

ขั้น“จิตนิยาม”ได้ยังไม่ถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความเป็นอัตตาในตนเอง”อย่างบริบูรณ์ครบถ้วนถึง“อัตตา ๓” ได้แก่ “โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปัตตา”ชนิดที่เป็นลำดับอย่างละเอียดประณีตสัมบูรณ์ ซึ่งมีการหมุนรอบเชิงซ้อนในตัวเองเป็นระบบของเหตุปัจจัย น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ซึ่งเป็นไปตามเหตุปัจจัยจริง ๆ ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ หรือจับแพะชนแกะ

เกิดจากเหตุและปัจจัยที่ปฏิสังเคราะห์-ปฏิสังขารกัน แล้วเกิดผลตามเหตุตามปัจจัยนั้น ๆ เท่าที่มีจริงเป็นจริงพาเกิดพาเป็นแท้ ๆ

ทางฟิสิกส์แม้จะพยายามศึกษาถึงขั้นเรียกว่า“จิตวิทยา”ก็ตาม ก็ยังไม่สามารถเข้าถึงขั้นเรียกว่า การศึกษา“ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ที่มีปรากฏการณ์(phenomenal)ศึกษากันอย่างครบครัน โดยเฉพาะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง สภาวะทั้ง“องค์ประกอบ” ทั้ง“อาการ” ทั้ง“ความเป็นอยู่”ของ“กาย” ของ“ความรู้สึก” หรือ“เวทนา” ของ“จิต” และของ“ธรรม” ที่ยังมีอยู่ทรงอยู่ในตน แล้วสามารถพัฒนา“ภายใน-เวทนา-จิต-ธรรม”ให้เจริญเป็น“โลกุตระ”ได้

ซึ่งจะสามารถทำให้ตนมี“สติ”ถึงขั้น “อารยบุคคล”ของพุทธเป็น“อัญญะ”คือ มีทั้งพลังงาน“สติ”(ความรู้ตัวทั่วพร้อม)ที่เป็นอำนาจ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก”พร้อมองค์ประกอบต่าง ๆ ทั้งหมดทั้งภายนอกทั้งภายใน สัมผัสสัมพันธ์

อยู่ครบครันในปัจจุบันนั้น ๆ ที่สำคัญมากคือ มีพลังงาน“ปัญญา”ที่เป็น“ความรู้”ได้มากกว่าโลกีย์ เพราะมี“ปัญญา”รู้ทั้ง ๒ แบบ คือรู้ทั้งแบบโลกีย์ และรู้ทั้งแบบโลกุตระ จึงเป็นผู้มี“ความรู้ในธรรมะ๒”(โลกียธรรม-โลกุตระธรรม)

จึงเป็น“ความรู้”ที่รู้“โลกได้ทั้ง ๒ โลก” ผู้ใดที่นับได้ว่า เป็นคนเข้าถึง“โลกุตระ” ก็คือผู้นั้นต้องมี“ภูมิเหนือกว่า”โลกีย์ เพราะผู้นั้นรู้“จิต”ตนว่า “จิตตน”ได้หลุดพ้นจาก“ความวน”เป็นทาสของกามและเป็นทาสของอัตตามาได้จริง พ้นจากกรอบขอบเขตของ“โลกียะ”อันปุกฤษต์ตกอยู่ใน“ความวน”ของอำนาจลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขกันได้แน่

เป็นผู้ที่รู้ ๒ โลกเหนือกรอบขอบเขตของ“โลกียะ” จึงเป็นอารยชนมี“ความรู้อื่น”ที่เป็น“อัญญะ”(อื่น,คนละโลกกับโลกีย์)ที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น“ปัญญา”เพราะที่รู้ยิ่งไปกว่าสามัญปุกฤษต์ หรือเกินกว่าคน“โลกีย์”ไปจริง

นั่นก็คือ รู้ทั้งธรรมะที่เป็นโลกียะ ทั้งธรรมะที่เป็นโลกุตระ เป็น“ธรรมะ๒”

ตั้งแต่สามารถมีภูมิรู้ อานรู้“เวทนาในเวทนา”ที่เป็น“อาการของ“เคหสิตเวทนา”นั้นอย่างหนึ่ง “เนกขัมมสิตเวทนา”ว่าเป็นอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งแตกต่างกัน ที่มีนัยสำคัญยิ่ง เพราะเป็น“อภิธรรม”ถึงขั้น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” และสามารถทำ“ธรรมะ ๒”นี้ให้เป็น“ธรรมะ ๑” นั่นคือ สามารถทำ“เคหสิต

เวทนา”ให้เป็น“เนกขัมมลิตเวทนา”ได้สำเร็จ
(เทว ธัมมา ทวเณระ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ)

นั่นคือ สามารถแยกแยะอ่านรู้“มโน
วิจารณ์ ๑๘”ที่มี“ลึงคะ”หรือมี“เพศ”(มีภาวะ ๒
ได้แก่ อิตติภาวะ กับปฐิสภาวะได้แท้) มี“ความ
แตกต่างกัน”ที่มี“อัญญาธาตุ” ซึ่งสัมบูรณ์ถึง
ขั้น“ปัญญาธาตุ”กันทีเดียว

ซึ่งปกติคนปุถุชนทั่วไปก็รู้เฉพาะธรรม
ที่เป็น“โลกียะ”อยู่เพียงอย่างเดียวนั้นแต่ไหน
แต่ไร ตลอดกาลนาน ไม่สามารถที่จะมี
“ความรู้”แบบ“อื่น” ที่เป็นแบบ“อัญญา”
ออกไปจาก“โลกียธรรม”ได้ จริง ๆ

ถ้าหากไม่ได้ยิน-ได้ฟัง หรือได้ซบทราบ
“ถ่ายทอดความรู้ที่เป็นโลกุตระธรรม”จากผู้ที่
มี“ภูมิธรรมโลกุตระ”อย่าง“สัมมาทิฐิ”แล้ว
จริงๆมาก่อน ก็ไม่มีสิทธิ์จะมีโลกุตระธรรมนี้ได้

เพราะ“ความรู้”ชนิดนี้แบบนั้นมันเป็น
“ความรู้พิเศษเฉพาะ”ที่พระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าทุกพระองค์ในศาสนาพุทธเท่านั้นที่เป็นผู้
สามารถมีได้ ในศาสนาอื่นใด ศาสดาอื่นใด
ไม่สามารถมีอย่างนี้ได้เลย

ทุกศาสนายังวนอยู่ในกรอบของ“โลกีย
ธรรม”เท่านั้นเพราะยังไม่สามารถมี“ความรู้”
ที่เป็น“กระบวนทัศน์”(paradigm)ใหม่ ที่เป็น
“กระบวนการ”(process)ใหม่ ซึ่งมันแตกต่าง
ไปจากแบบเก่าอย่างสิ้นเชิง ชนิดสวนทางกัน
๑๘๐ องศา ที่เดียว

กล่าวคือ ไม่เสพ-ไม่ติด-ไม่ยึด แม้แต่
ไม่ยินดีกับ“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”จริง ๆ ใน
“จิตใจ”ของเราแท้ ๆ

แต่จะมีผู้อุคตหนุนจุนเจือ“ลาภ,ยศ,สรร
เสริญ,สุข”มาให้เรา ยิ่งกว่าแต่ก่อนที่ตนเคย
“อยากได้”เสียอีก โดยเราไม่ต้องอยากได้
เลย ไม่ต้องเรียไร ไม่ต้องใช้ชีวิตที่เป็นกลเม็ด
อันฉลาดเล่ห์เหลี่ยมมากมาย แต่จะใช้ชั้น
เชิงและเล่ห์เหลี่ยมเคียด

แล้วเราก็จะเลือก“รับเอา”แต่พอดี พอ
เพียง ที่เหมาะสมกาลละนั้น ๆ ในองค์ประกอบ
ที่จำเป็นเท่านั้นไว้ เพื่อใช้ทำงานให้แก่ส่วนรวม
แก่ส่วนกลางอย่างเหมาะสมเหมาะสม

เท่าที่จะเป็นประโยชน์สูง-ประหยัดสุด
โดยใช้“ครน.(คุณร่วมน้อย)”และ“หรม.(หารร่วม
มาก)” ตาม“สัมมาสมาธิ”และ“สัมมาปัญญา”
ของแต่ละคนที่มี“สัมประสิทธิ์”ของตน
แต่ละคน

“สัมประสิทธิ์”(coefficient)คือ ความจริง
ของแต่ละคนที่มี“แกนสมาธิ”(จิตที่ตั้งมั่นอย่าง
คงตัวคงที่แล้วเป็นหลักยืน) กับ“ประสิทธิภาพ”ของ
แต่ละคน เมื่อทำงานในปัจจุบันใด ก็จะมี
เป็น“ตัวแปร”ที่เพิ่มพูนความก้าวหน้าพัฒนา
“ประสิทธิภาพ”ของ“โลกุตระบุคคล”มี
ได้ด้วยประการอย่างนี้

ฉะนั้นแล คือ ภาวะที่เปลี่ยนไปเป็น ๑๘๐
องศา เป็นคนละเรื่องกันเลยทีเดียวกับ“โลกียะ”เดิม

ที่เป็น“อัญญา” คือเป็น“อื่น”(อัญญาไปจากอย่างเดิม คือจากโลกียะชนิด“ทวนกระแส” ทั้งปริมาณ(quantity) ทั้งคุณภาพ(quality) ผู้มี“อัญญา”จะมีทั้ง๒สภาพสามารถใช้พัฒนา และด้วย“สัญญา”กำหนดหมายรู้สัมผัสของจริงได้อยู่โทนโทหัดๆ ปัจจุบันนี้ ไม่ลับ ไม่ลึก ไม่หลง ไม่ลวง แต่อย่างไร

และทั้ง“ปัญญา”ที่ฉลาดจริงฉลาดกว่า นั้นเอง สร้าง“โลกุตระภูมิ”ไปตามลำดับ

โดย“การกำจัดอิตตาของตน”ไปตามลำดับอีกด้วย

“จิต”เรา จึง“ว่าง”จาก“อิตตา”อย่างเป็นปัจจุบันลักษณะให้เรา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในตนแท้ เป็นการเกิดขึ้นของความเป็น“อนัตตา”จริงใจ! ไปเป็นลำดับๆ อย่างอัศจรรย์

จาก“โอฬาริกอิตตา”ลดลงๆๆ แล้ว ก็“มโนมยอิตตา” และที่สุดก็“อรุปรอิตตา”

ในจิตใจของเรา ก็“ว่าง”จาก“อิตตา”ไปตามลำดับ ชนิดที่เป็นจริง

ไม่ใช่แค่หลงเพ้อกันอยู่แต่กับ“ตรรกะ”ที่เป็นจินตนาการแค่ปั้น“ภพ” ปั้น“ชาติ”ว่า “ว่าง”อย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งยังเป็นแค่“อรุปรของ ความว่างที่ปั้นสร้างจากอุปาทาน”(คือยังเป็นภาวะลมๆแล้งๆที่ตนเองหลงอยู่คนเดียว)โดยใช้ “สัญญา”กำหนดรู้เท่านั้น มันก็ยังเป็นภพ อยู่ในจิตของตน ที่“ถูกรู้”

มันยังไม่ใช่“ตัวผู้รู้ว่างจากกิเลส”อย่าง

สัมผัสภาวะที่เป็น“จิตจริงของตนที่ทำสำเร็จ”

นั่นก็แค่ต้นปิ่น“อรุปรภพ”ด้วย“มโนมยอิตตา”ของตนเอง แล้วก็ได้“ภพที่ปั้นเอง”ขึ้นมาหลงยึดกันว่า“ว่าง”อย่างนี้ “ว่าง”อย่างนั้น ตามตรรกะ คือ แค่ตามภาพของเหตุของผล เท่านั้น ที่มีแต่“อรุปร”เป็นคั้งเป็นแคว สารพัด

เพราะท่านผู้นี้ยังแยก“ชาติ ๕”ไม่ออก โดยเฉพาทำ“ชาติ”ชั้นโลกุตระคือ “นิพพัตติ-อกนิพพัตติ”ยังไม่เป็น ยังไม่มี“ภูมิโลกุตระ”

จึงเป็นแค่“ความว่าง”ที่เพ้อพอกอยู่ในจินตนาการ เว้งๆว่างๆ ซึ่งก็คือ“ภพ”ที่ตนเองสร้าง“ภพว่าง”นี่ที่เป็น“อรุปรอิตตา”ของตนอยู่นั้นเอง ด้วยการกระทำของตนจนสำเร็จเรียกว่า“มโนมยอิตตา”(อิตตาที่สำเร็จด้วยจิตตนเองทำขึ้นเอง) ซึ่งจะเกิดเป็น“โอฬาริกอิตตา”ก็ได้ เป็น“อรุปรอิตตา-อรุปรอิตตา”ก็ได้

เพราะตนยังไม่รู้“อิตตา ๓”ที่ถ่องแท้ อันหมายถึง “ธาตุรู้”ที่เป็น“เวทนา”(ความรู้สึก) ของตน ซึ่งมี“อกุศลจิต”หรือ“กิเลส”เป็น“ตัวเหตุ”ให้เกิดเวทนา แล้วตนก็กำจัด“อกุศลจิต”ตัวนี้ให้ได้ ไปตามลำดับ ตั้งแต่เรียนรู้ “กิเลสตัวยหยาบ”ที่รู้ง่าย แล้วกำจัดจนสำเร็จจริง กำจัดให้มันตายได้แท้ แล้วจึงจะไปกำจัดตัวที่ละเอียดขึ้นๆได้เป็นขั้นเป็นตอน

เขายังไม่มีความเป็น“ลำดับ”แท้จริง ที่ถูกขั้นถูกตอนอย่างเรียบร้อยวิเศษแท้ มันวกไปวกมา ลัดไปลัดมา ยังสับสน มันจึงยัง

ไม่เป็นลำดับที่เรียบร้อยราบรื่นจริง

พระพุทธเจ้าตรัส ความมหัสจรรย์ของมหาสมุทรกับธรรมชาติของพระองค์ ว่า มีความมหัสจรรย์เหมือนกัน ในข้อต้นเลย ว่า ธรรมะกับมหาสมุทรย่อมมีความลาด ลุ่ม ลึกลงไปตามลำดับ ย่อมศึกษาไปตามลำดับ กระทำไปตามลำดับ ปฏิบัติไปตามลำดับ ไม่ใช่จะบรรลอรหันต์ได้แบบลัดตัดตอน หรือแบบไม่เรียงลำดับ ทำไปเลอะ ๆ เทอะ ๆ หรือแบบหลับตา ดำน้ำ มัว ๆ มีด ๆ งม ๆ คลำ ๆ เอาอย่างไรก็ได้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

ที่มันไม่สอดคล้องตรงตามพระวณะ เพราะมันยังไม่ใช่ “ปรมัตตสังขะ” ที่เป็น “ภาวะว่างจากกิเลส” ซึ่งผู้ปฏิบัติบรรลุแต่ละภาวะแต่ละขั้น เป็นลำดับ ๆ ไป คือว่างจากภาวะกิเลสหยาบก่อน ได้แล้วจึงจะปฏิบัติให้ว่างจากกิเลสขั้นต่อไป จนเป็นขั้นกลาง กระทั่งละเอียดขั้นปลายสุด แต่ประการใดเลย

นั่นมันยังไม่ใช่ “การหมดสิ้นกามกิเลส” ใน “กามภพ” เหลือกิเลสใน “รูปจิต-อรูปรจิต” ต่อจากนั้นจึงจะปฏิบัติกำจัดกิเลสขั้น “รูปจิต” ให้หมดสิ้นไป เป็นลำดับ ๆ หมด “รูปจิต” แล้วจึงจะได้กำจัด “อรูปรจิต” ซึ่งมีลำดับอย่างเป็นจริง มิใช่ไม่รู้ชัดในลำดับ

นั่น..มันเป็นแค่ “ภพ” ที่ผู้หลงผิดปั้นขึ้นทำ “ความเกิด” (ชาติ) ขึ้นใส่จิตตนเองต่างหาก เพราะผู้ปฏิบัติคนนั้น ไม่สามารถรู้จัก

รู้แจ้งรู้จริงใน “อากา-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ” ของ “กาย” กล่าวคือ “รู้” ในภาวะที่เป็น “รูป” และ “รู้” ในภาวะที่เป็น “นาม” ของความเป็น “กาย”

ซึ่งเป็นการศึกษาจาก “ธรรมะ ๒” เสมอ “กาย” จะเป็น “ภาวะ ๒ หรือ “ธรรมะ ๒” เสมอ ที่ผู้ปฏิบัติต้องใช้ “กาย” เป็นฐานปฏิบัติ แล้วก็ปฏิบัติให้เกิด “ธรรมะ ๑” (เอกัคคตธรรม) ให้ได้ ด้วยการ “วิจยธรรม” อย่างสำคัญ (ธัมมวิจย สัมโพชฃงค์) จึงจะสามารถเลือกเฟ้น “อากา” ที่เป็น “ต้นหา” เหตุแห่งทุกขีได้ถูกภาวะที่ตรงแท้ในตน เรียกว่า ต้อง “พ้นความรู้ความเห็นที่ว่าตัวตนของตน” (คือ พ้น “สักกายทิฏฐิ” พ้นแค่ความรู้) เป็นผู้ปฏิบัติจนมี “ญาณหยั่งรู้ถึงขั้น สัมผัสอากาภาวะตัวตนคือสักกายะ” กันแท้ ๆ

ตามพระวณะของพระศาสดาเจ้าแห่งพุทธ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐

“ฐาน” ที่ต้อง “กระทำ” หรือที่ต้อง “ปฏิบัติ” นั้น ได้แก่ “เวทนา” นั้นเอง ตามคำตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ โดยเฉพาะด้วย และในเล่ม ๙ ข้อ ๕๙-๙๐ ด้วย ที่พระองค์เน้นไว้ชัด ผู้ “มีจณาทิฏฐิ” นั้นคือ “ผู้ปั้น ‘ภาพแห่งความว่าง’ เอาเองด้วยอวิชชาของตน” แท้ ๆ แล้วคนผู้นี้ก็ “หลงผิด” ว่า ตนเอง “บรรลุความว่าง” หลงว่าตนเองปฏิบัติได้ “มรรคผล”

“ความว่าง” คือ สุญญตา ซึ่งเป็นความตรัสรู้พระพุทธเจ้า จึงไม่ใช่ “ตรรกะ” ที่เป็นแค่การขบคิดกันไป หรือตามจินตนาการอย่าง

นั้นอย่างนี้ ที่คาดหวังที่ปั้นความเว้ง ๆ ว้าง ๆ ว่า “ว่าง” ซึ่งเป็นตรรกะ เป็นลม ๆ แล้ง ๆ เป็นการ ขบคิด เป็นการปั้นตัวปั้นตนขึ้น ด้วยการ คำหนึ่งคะเนไปต่าง ๆ เท่านั้น

แต่ “ความว่าง” นี้คือ “ความว่างจากกิเลส” ตัวนั้น ๆ ซึ่งเป็น “ตัวเหตุ” ชนิดที่มี “ตัวตน” (สักกาย..ที่เป็นโอฬาริกอัสสา-มโนมยอัสสา-อรูปรอัสสา) เป็น “ตัวเหตุ” เป็น “ตัวปัจจัย” ซึ่งผู้ปฏิบัติจะ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง อย่างมี “ของจริง” กันทีเดียว

ซึ่งจะต่างกันมากในความเป็นจริงของผู้ปฏิบัติที่สัมมาทิฐิ จะมี “สภาวะธรรม” สัมผัส ได้จริง แต่ผู้ใช้ตรรกะคาดคะเนไปต่าง ๆ จะ เว้ง ๆ ว้าง ๆ ผกผันไป ตามแต่จะคนจะปั้นเอา

พระพุทธเจ้าตรัสเรื่อง “สุญญตา” นี้ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๓๓๓-๓๔๒ หาอ่านได้จาก “จุฬสุญญตสูตร” กับ “มหาสุญญตสูตร” เล่มเดียวกัน ข้อ ๓๔๓-๓๕๖ ต่อไป

ถ้าเข้าใจได้เท่าที่อธิบายมานี้ ก็สามารรถ จะศึกษาปฏิบัติธรรมจากทุก “กรรม” ที่เราทำ มีมรรคผล ไม่ว่าในขณะที่ทำงาน “อาชีพอยู่” ก็ดี ก็ปฏิบัติให้เกิด “สัมมาอาชีวะ” ได้

ในขณะที่ “การกระทำทั้งหลายทั้งหมด” ก็ดี ก็ปฏิบัติให้เกิด “สัมมากัมมันตะ” ได้

ในขณะที่ “การพูดจาอยู่” ก็ดี ก็ปฏิบัติให้เกิด “สัมมาวาจา” ได้

ในขณะที่ “ความนึกคิด” ก็ปฏิบัติให้เกิด “สัมมาสังกัปปะ” ได้

ตามที่ผู้นั้นมี “สัมมาทิฐิ” ก็จะสามารถเข้าใจได้ และปฏิบัติกำจัด “มิจฉาอาชีวะ ๕” ได้ กำจัด “มิจฉากัมมันตะ ๓” ได้ กำจัด “มิจฉาวาจา ๔” ได้

กำจัด “มิจฉากัมมัง กัปปะ ๓” ได้ ภาวะของกิเลส “มิจฉา” ทั้งหลายถูก กำจัดไปได้ ก็เป็น “ผลธรรม” ที่แท้ ที่สุดสิ้นไป ได้ตามลำดับที่ได้ปฏิบัติเป็น “สัมมาอาริยมผล”

โดยมี “โคตรภูญาณ” กำจัดกิเลสจนสิ้น ด้วย “มัคคญาณ” และสำเร็จมี “ผลญาณ”

รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ด้วย “ปัจเจกขณญาณ” บริบูรณ์ และสัมบูรณ์เป็นที่สุด

การสังเคราะห์กันเพื่อเกิด “ปัญญา” ตาม กระบวนทัศน์ (paradigm) อันมี “มรรค ๘ กับ โพชฌงค์ ๗” นั้น วิจัยได้ตามพรรณนามานี้

ผู้มี “สัมมาทิฐิ” เป็นประธาน เมื่อเกิดการปฏิบัติโดยมี “สัมผัส ๖” เช่น ตากระทบ รูป เกิด “เวทนา ๒” เป็น “ทุกขเวทนา” ก็ตาม เป็น “สุขเวทนา” ก็ตาม

เมื่อเรามี “สติสัมปชัญญะ” แล้ว พยายาม “วิจัยธรรม” (ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์) ก็คือ วิจัย “เวทนาในเวทนา” นั้นเอง หรือวิจัย ทั้ง “กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” ให้ลึกให้ละเอียด ในลึกเข้าไปเรื่อย ๆ กระทั่งสามารถสังเคราะห์ เอาเฉพาะ “ตัวเหตุ” (สมุทัยอาริยสัจ) คือ “อกุศลจิต” หรือ “ตัวบาป” ให้แม่นยำคมชัดตัวให้ได้

ได้แล้ว ก็ทำการ “ประหาร” ด้วย “การ

ปหาน ๕” กระทั่งสำเร็จ อกุศลจิตนั้น“ดับสนิท”(นิโรธ)บริบูรณ์ สัมบูรณ์

ตัว“สัมมาทิฏฐิ”ที่เป็น“ตัวประธาน”มาแต่แรก ก็จะมีเจริญก้าวหน้าขึ้นไปตามลำดับที่“กำหนดรู้”(อภิปัญญา)ได้ว่า การปฏิสังเคราะห์ของอาชีวะ(อาชีพะ)กิติ การกระทำต่าง ๆ(กัมมันตะ)กิติ การพูด(วาจา)กิติ การนึกคิด(สังกัปะ)กิติ เราสามารถกำจัดกิเลสตัวนั้นได้จริง เราก็หยั่งรู้“กระบวนการ”(process)ของมันได้ชัดเจนอย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง(สังกัระณะ)เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ที่มีผลก้าวหน้าขึ้นไปตามการปฏิบัติไปเสมอ ๆ (สัมมาปฏิบัติ)

“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะพัฒนาขึ้นไปทุกพฤติกรรมของการปฏิบัติ“สัมมาอาริยมรรค”ทั้ง ๘ ตามพระพุทธเจ้าตรัสว่า ให้“ปฏิบัติมรรค ๗ องค์” ปฏิสัมพันธ์ไปพร้อมๆกับ“โพชฌงค์”ทั้ง ๗ เช่น เราสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ได้สำเร็จด้วยการมี“สติสัมปชัญญะ”เสมอ สรรวมอินทรีย์ ๖ ได้เสมอ “สัมมาทิฏฐิ”ของเราก็จะพัฒนาขึ้นไปเสมอๆ เป็น“โยนิโสมนสิการ” ที่มี“สัมมาทิฏฐิเป็นประธาน”แท้

เมื่อ“สัมมาทิฏฐิ”ในกระบวนการใดที่ก้าวหน้าขึ้นๆ ก็ส่งสมเจริญเป็น“ปัญญา”ไปตามลำดับเรียกว่า“ปัญญินทรีย์”สูงขึ้นๆ จนกระทั่งเต็มครบ“ปัญญินทรีย์”สุดท้าย สูงสุดจบ“ปัญญาผล” มักเรียกว่า“ปัญญาพละ”กัน (ภวันติ) “ปัญญา”จึงแตกต่างจาก“ความรู้”ที่

เกิดจาก“ตรรกะ”อย่างมีเหตุมีปัจจัยสัมผัสได้ไม่แจ้งๆ ว้างๆ คือมีแต่“การเงี้ยว”ความจริง

หรืออีกกรณีมีแค่“สัญญา” ซึ่ง“สัญญา”นี้ ก็มีนัยสำคัญที่ควรแยกแยะไว้

กล่าวคือ ผู้ใช้“สัญญา”อย่างสัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ ก็จะกำหนดหมายสภาวะจริงเอาได้ตามที่มีให้“สัมผัสรูป-นาม” สัมผัส“อาการ-สังข-นิमित-อุเทศ”ต่างๆ ได้สภาวะจริง

ส่วนผู้ปฏิบัติที่สะกดจิต“หลับตา”ปฏิบัติ นั้นจะมีแต่การเวียนรู้ได้จาก“สัญญา”ที่กำหนดรู้กันอยู่เฉพาะ“ภายในของภายใน”เท่านั้น จึงบรรลุผลแค่“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“พรหมชาลสูตร”(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๑-๙๐)

ถ้าปฏิบัติ“องค์ ๖”เป็นสัมมาทิฏฐิ จึงจะเกิด“ปัญญา”แล้วก็จะเจริญสะสมพัฒนาขึ้นเป็น“ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสมียืนยันใน“มหาจัตตาริสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘

ผู้สนใจหาอ่านค้นคว้าศึกษาได้

“สัมมาทิฏฐิ”ที่ก้าวหน้าขึ้นก็จะกลายเป็น“พลังแห่งความรอบรู้ที่มีผลได้” จาก“ปัญญา” พัฒนาขึ้นเป็น“ปัญญินทรีย์”

“ปัญญา”ที่มักเรียกกันว่า“ปัญญาพละ”คือ “ปัญญาผล”ขั้นเจริญสูงสุด ถึงที่จบสุด

เห็นไหมว่า ความฉลาดของพุทธที่เป็น“ปัญญา”นั้นแตกต่างจากความฉลาดที่เป็น

“เฉกา”หรือ“เฉโก” อย่างมีนัยสำคัญไหน?

“ธรรมรส” ที่เป็น“วิมุตติรส”จึงเป็น“รสพิเศษ” ที่ผู้มีมรรคผลจริง ย่อมรู้ได้ด้วยตน จะไม่หลง ไม่โง่ ไม่ม่งมาย ไม่ติดยึดดำฤชณา

ส่วนคนที่หลง“รสโลกีย์” ก็จะม่งมายหนักถึงขั้นดำฤชณา ใครพูดยังงี้ กังง ก็มิดมัวโมหันธ์ ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ภาษา(ไม่รู้ประสีประสา) และแถมเขาจะหาว่าที่อาตมาพูดนี้ เป็นความเพ้อพก บ้า ๆบอ ๆเอาด้วย

คนผู้“มีจณาภิภูจฺฐิ”แท้ เมื่อทำ“หลับตาสะกดจิต”แล้วเขาก็หลงเสพ“รสทิพย์ที่เป็นรสสุขแท้”นั้น หัวปักหัวปำดำฤชณาโง่ดิ่ง(อวิชชา) จมมเง่าอยู่ใน“สรวรรค์แท้”นั้นไม่ผุดไม่เกิดเลย

ก็เพราะ“เสพติตรสแท้ของโลกียภูมิ”นี้หนักยิ่งกว่า“คนเสพติดที่ติดเสพ”หนักสุดใด

จึงสะกดจิตตนเองติดหนึบ แถมสะกดจิตคนอื่นเขาไปทั่ว ครอบงำคนทั้งหลายให้หลงมึตบอดดำฤชณาตามตนเองให้หนักจัดหนักหน้าขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อน ดังที่เห็นกัน

เขาไม่รู้เลย เขาไม่สามารถรู้จู้จู้แจ้งจู้จริงใน“เวทนา ๒”(ทเวณะ เวทนาเย)หรือกว่า

อย่างไรคือ เวทนา“รสแท้” อย่างเป็นทางการคือ เวทนา“รสแท้” ซึ่งเป็น“เวทนา ๒”อันเป็น“ธรรม ๒”(ทเว ธัมมา) ที่เราจะต้องศึกษา“เวทนาในเวทนา” และทำให้เป็น“เวทนาเดียว”(เอกคตารมณฺหรือเอกคตาคิต)สำเร็จเป็นที่สุด“รสเดียว”

จึงชื่อว่า “จิตเป็นหนึ่ง”ซึ่งไม่ใช่ความมีหรืออารมณ์เป็นหนึ่ง”(เอกคตตา)อย่างทีลัทธิหลับตาสะกดจิตทำกันนั้นแน่นอนเด็ดขาด

“จิตหรืออารมณ์เป็นหนึ่ง”นี้คือ“รสแท้”

“รสแท้”คือ รสเดียวกันทุกคน-ตรงกัน

“รสสรวรรค์หรือรสนรก” คือ“รสแท้”ที่แต่ละคน“อุปาทาน”เอง แล้ว“มีจริงเอง”ของแต่ละคนนั้นขึ้นเอง จนเป็น“อาการ ๓๓”(ดาวดิงส์)ที่แต่ละคนตนเองนั้นขึ้นมาหลงเอง ลม ๆ แล้ง ๆ ของใครของมัน ซึ่งไม่ใช่“รสแท้”

“ดาวดิงส์”นั้นเป็น“ภพแท้”หรือ“ชาติแท้” ไม่ใช่“ภพ-ชาติ”ที่เกิดจาก“อาการ”อันเป็นอาการจริงแท้ของมนุษย์คือ อาการ ๓๒ มันเป็น“อาการ”เกินกว่า“อาการ ๓๒”(ทวัตติงสการ)ของมนุษย์มนาจริง ๆ

มันเป็น“รส”ของ“อุปาทาน”พระพุทฺธเจ้าทรงเรียกว่า “สุขัลลิกะ” ที่แปลว่า “สุขแท้จ” (สุข + อลิกะ) ซึ่ง“อลิกะ”ก็คือ แท้จ แปลว่า“แท้จ”

“สุขแท้”(สุขัลลิกะ)เกิดเป็น“อาการ ๓๓”ที่มีปุถุชนทุกคน เป็นอย่างเดียวกันทุกคนเลย

คน“ผู้วิชชา”(คนที่ไม่มีความรู้ในอารยสัจ)ทั้งหลาย จะมี“รสที่ ๓๓ (ดาวดิงส์ มาจากบาลีว่า ดาวดิงส)”มาหลงเสพ อยู่ไม่ยอมหยุด เพราะ“โมหะ”(หลงผิดไปหลงไหลมันแท้ ๆ)

“รส ๓๒”คือ รสแห่ง“อาการจริง”สามัญ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● พิมพ์วัฒน์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๓๓

สหรัฐฯ สนับสนุนเผด็จการที่นิยมอเมริกันในทุกประเทศตลอดมา แต่รัฐบาลประชาธิปไตยที่ต้องการปฏิรูปเศรษฐกิจ ที่ดิน การศึกษา และสวัสดิการเพื่อประชาชนกลับถูกล้มล้างโดยซีไอเอ

ด้วยข้อกล่าวหาว่าเป็น “คอมมิวนิสต์”

กรณีที่น่าทึ่งก็คือ กรณีที่ประธานาธิบดีริชาร์ด นิกสัน อนุมัติให้ซีไอเอใช้เงิน ๑๒ ล้านดอลลาร์ ให้คณะทหารชิลีล้มล้างรัฐบาล ของนายชิลวาดอร์ อเลนเด้ ในปี ๑๙๗๓

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน สินค้าส่งออกที่อันตรายที่สุดของสหรัฐฯ (America's Deadliest Export)

เมื่อปี ๑๙๘๐ (พ.ศ. ๒๕๒๓) ประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ได้ตั้งองค์กร “National Endowment for Democracy-NED” ขึ้นโดยได้รับเงินสนับสนุนจากนายทุนอเมริกันผู้อยู่เบื้องหลัง “ทุนนิยมคาวบอย” หรือระบบ “ผู้ชนะได้หมด” เป็นเงินถึง ๙๐๐ ล้านดอลลาร์ ทั้งนี้เพื่อ “ยับยั้ง” ระบอบประชาธิปไตยให้ประเทศต่างๆ พร้อมๆ กับการผลักดันลัทธิตลาดเสรีหรืออนุรักษนิยมใหม่ โดยประกาศว่าระบอบประชาธิปไตยจะช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งเรื่องนี้ ดร.ฮา-จุน ชัง นักเศรษฐศาสตร์ชั้นนำของมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ กล่าวว่า :

“ทั้งสองระบบมีความขัดแย้งกันในขั้นพื้นฐาน ทุนนิยมเสรีเป็นระบบที่ใช้ “หนึ่งดอลลาร์หนึ่งเสียง” ในขณะที่ระบอบประชาธิปไตยใช้ “หนึ่งคนหรือหนึ่งประเทศ หนึ่งเสียง” (อ่านเรื่อง “ประชาธิปไตย” ประกอบ)

ฮัมฟรี ฮอกส์ลีย์ เป็นนักข่าวต่างประเทศของ “บีบีซี” (British Broadcasting Corporation-BBC) เขาเคยประจำอยู่ในศรีลังกา ฟิลิปปินส์ จีนและตะวันออกกลาง นอกจากเป็นนักข่าวแล้วยังเป็นนักเขียนและนักวิจารณ์เหตุการณ์ต่างๆ ของโลกประจำสถาบันวิทยุและโทรทัศน์ของบีบีซีด้วย ประสบการณ์จากการได้เห็นการ

“สหรัฐฯ ประกาศตนว่าเป็นประเทศประชาธิปไตยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก ทั้ง ๆ ที่ความจริงสหรัฐฯปกครองโดยคนกลุ่มเล็ก ๆ (Oligarchs) จำนวนผู้ไปลงคะแนนเสียงก็ต่ำกว่าประเทศประชาธิปไตยอื่น ๆ และการมีส่วนร่วมของประชาชนในการหล่อหลอมนโยบายของประเทศก็เป็นสูญ การควบคุมระบบต่าง ๆ ของประเทศตกอยู่ในมือบริษัทข้ามชาติและมหาเศรษฐี”

เจอร์รี แมนเดอร์

อดีตผู้บริหารงานโฆษณาชั้นนำ

จบปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจ

จากโคลัมเบีย,สหรัฐฯ

อ้างอิง : Jerry Mander, “ The Capitalism Papers : Fatal Flaws of an Obsolete System, ๒๐๑๐”

หมายเหตุ : การปกครองโดยคนรวยกลุ่มเล็กๆ เรียกว่า Plutocracy หรือการปกครองด้วยอำนาจเงิน

ปกครองตามระบอบประชาธิปไตยในประเทศต่าง ๆ ทำให้เขาเขียนหนังสือชื่อ “Democracy Kills : What’s So Good About Having the Votes, ๒๐๐๙” เขาสรุปไว้ในหนังสือเล่มนี้ว่าระบอบประชาธิปไตยไม่ได้ทำงานได้ดีในทุกประเทศ ในหลายประเทศระบบนี้ก่อให้เกิดการแย่งชิงอำนาจ การทุจริตคอร์รัปชัน การแตกแยกและความไม่มั่นคง รวมทั้งการถูกแทรกแซงและหาประโยชน์โดยมหาอำนาจ จนการพัฒนาตกอยู่ในภาวะระส่ำระสายและลุ่ม ๆ ดอน ๆ อยู่เป็นเวลานาน ข้อสำคัญคือระบอบประชาธิปไตยไม่ได้ช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจดังที่วาดอ้าง แต่กลับอาจก่อให้เกิดความไม่มั่นคงซึ่งส่งผลร้ายต่อเศรษฐกิจด้วยซ้ำ

อินเดียเป็นประเทศที่ตะวันตกยกย่องว่าเป็นประเทศประชาธิปไตยที่ใหญ่ที่สุดในโลก อินเดียใช้ระบอบนี้ตั้งแต่ได้รับเอกราชจากอังกฤษในปี ๑๙๔๗ (พ.ศ. ๒๔๙๐) แต่ระบอบนี้ไม่ได้ช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจแต่อย่างใด ชาวอินเดียร้อยละ ๘๐ ยังยากจน ชาวนาอินเดียฆ่าตัวตายปีละหมื่น ๆ คน อินเดียมีความแตกต่างทางชนชั้นสูงมาก ตลอดเวลาที่ผ่านมานักการเมืองอินเดียยังโกงการเลือกตั้งด้วยการซื้อเสียง แจกสิ่งของ และจัดเลี้ยง อีกทั้งระบบราชการก็ไร้ประสิทธิภาพ

พอๆ กับประเทศไทย แต่ชาวอินเดียซึ่งยากจนต่างก็หวงแหนสิทธิในการลงคะแนนเสียงอย่างเหนียวแน่น (เหลืออยู่อย่างเดียว?) ทั้ง ๆ ที่ระบอบประชาธิปไตยที่พวกเขาคร่ำคร่าไม่ได้ช่วยยกระดับการดำรงชีพของพวกเขาตลอดกว่า ๗๐ ปีที่ผ่านมา ประชาธิปไตยของอินเดียทำงานในเชิงทำลาย แต่ก็ได้รับการชื่นชมจากตะวันตก เหตุผลที่เห็นได้ชัดคือตะวันตกสามารถใช้ประโยชน์จากแรงงานราคาถูกของอินเดีย และอินเดียยังเป็นตลาดใหญ่ในภูมิภาคนี้ และในแง่ของภูมิรัฐศาสตร์ ตะวันตกต้องการใช้อินเดียเพื่อการถ่วงดุลประเทศจีน

เมื่อหันไปมองสิงคโปร์และมาเลเซีย ทั้งสองประเทศมีประชาธิปไตยแบบอำนาจนิยมมาตั้งแต่นับได้รับเอกราช สิ่งที่ทั้งสองประเทศทำคือมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานของวิสัยทัศน์อันกว้างไกล ความรักชาติและประชาชน ความซื่อสัตย์สุจริต และความมุ่งมั่นอย่างต่อเนื่องของนายลี กวน ยู และมหาเธร์ โมฮัมหมัด ทั้งสองเน้นการศึกษา ความมีระเบียบวินัย การผนึกรวมของประชาชนและการจำกัดเสรีภาพส่วนบุคคลเพื่อประโยชน์ส่วนรวม สิงคโปร์ ซึ่งพรรคการเมืองเดียวครองอำนาจอย่างยาวนาน ได้รับการจัดอันดับให้เป็นประเทศที่มีการคอร์รัปชันน้อยที่สุด ๑ ใน ๑๐ ประเทศของโลก

ตลอดมา กลุ่มอิสลามหัวรุนแรงไม่ได้รับความนิยมในทั้งสองประเทศ เพราะประชาชนอยู่ดีมีสุขตามสมควร บ้านเมืองเป็นระเบียบและสะอาดสะอ้าน ความแตกต่างเห็นได้ชัดเมื่อข้ามแดนจากมาเลเซียเข้าสู่ภาคใต้ของไทย ผู้นำของทั้งสองประเทศกล่าวเหมือนๆ กันว่าเราต้องการความคล่องจงทางเชื้อชาติ เรามีกฎระเบียบและทุกคนควรจำกัดเสรีภาพของตนเอง การมีธรรมาภิบาลและประสิทธิภาพของรัฐบาลทำให้ประชาชนยอมรับการนำตลอดมา ทั้งสองมุ่งสร้างความมั่นคงของประเทศมากกว่าการนำประชาธิปไตยแบบตะวันตกมาใช้อย่างมีขอบเขตเหมือนประเทศไทย นายลิทกวน ยู เคยกล่าวว่า **“ประชาธิปไตยไม่เหมาะกับคนเอเชีย”** ส่วนมหาเธร์ซึ่งเป็นอดีตผู้นำของมาเลเซียกล่าวถึงการผลักดันประชาธิปไตยของตะวันตกว่า **“ประชาธิปไตยนั้นดี แต่คุณไม่ควรถือปืนไปเที่ยวยิงคนเพื่อให้เขาใช้ระบอบประชาธิปไตย พวกเขาทำให้สถานการณ์เลวร้ายลง”** (ผู้เขียนเห็นว่าสหรัฐฯ กำลังใช้ประชาธิปไตยบ่อนทำลายตะวันตกกลาง เอเชียกลางและประเทศไทยเพื่อการแทรกแซงครอบงำและหาประโยชน์!!)

ในทศวรรษ ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) ประเทศต่างๆ ในอัฟริกาต่างได้รับเอกราชและจำนวนมากใช้ระบอบประชาธิปไตยที่มอบให้โดย “คนขาว” (Top-Down Democracy) ไม่ใช่ประชาธิปไตยที่เกิดจากจิตสำนึกและความต้องการของตนเอง (Bottom-Up Democracy) ระหว่างการเป็นอาณานิคม นักล่าจากยุโรปต่างก็มุ่งตักตวงทรัพยากร เช่น เพชร พลอยและแร่ธาตุ โดยไม่ได้พัฒนาการศึกษาตลอดจนสถาบันทางการเมืองและเศรษฐกิจแต่อย่างใด นอกจากนั้น ยังปกครองโดยวิธีแบ่งแยกแล้วปกครอง เมื่อชาวพื้นเมืองขัดแย้งกันก็ขายอาวุธให้ชาวพื้นเมืองชนเผ่ากัน ที่สำคัญคือชาวอัฟริกันประมาณ ๕๐ ล้านคนถูกส่งไปเป็นทาสในทวีปอเมริกาและแคริบเบียน เมื่อได้เอกราชประเทศเหล่านั้นตกเป็นเป้าหมายของ

การปล่อยเงินกู้เพื่อการพัฒนาของธนาคารโลก ซึ่งเป็นของตะวันตก เงื่อนไขของการให้กู้คือต้องเปิดประเทศรับการค้าเสรีต่างๆ ที่ระดับการพัฒนาแล้ว เมื่อเกิดความล้มเหลวทางเศรษฐกิจ ไอเอ็มเอฟก็เข้าไปให้กู้และให้ปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจเพื่อให้เปิดเสรีมากขึ้นและลดงบประมาณด้านสังคม เช่น การศึกษาและการรักษาพยาบาล ในเวลาเดียวกันประชาธิปไตยที่ไร้ความรู้ความเข้าใจและสถาบันการเมืองที่อ่อนแอก่อให้เกิดความขัดแย้ง แย่งชิง เช่นฆ่า และสร้างจอมเผด็จการขึ้นมากมาย เงินกู้ยังคงหลั่งไหลไปสู่ประเทศต่างๆ แม้จะเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าเงินกู้นี้ถูกส่งไปเข้าบัญชีของจอมเผด็จการ (ที่ตะวันตกสนับสนุน) ในธนาคารหรือแหล่งหลบภาษีของตะวันตก ผลประโยชน์สองประการที่เกิดขึ้นคือ ตะวันตกสามารถตักตวงทรัพยากรที่ต้องการได้ในราคาถูกเหมือนเดิม แถมด้วยการขายอาวุธให้ชาวอัฟริกันไปเช่นฆ่ากันเอง ในราคาแพงด้วย องค์การสหประชาชาติเปิดเผยว่าระหว่างปี ๒๕๑๓-๒๕๓๓ ชาวอัฟริกันที่มีรายได้ ๑ ดอลลาร์ต่อวันเพิ่มจำนวนขึ้นและชาวอัฟริกันหลายประเทศที่กู้เงินจากไอเอ็มเอฟมีอายุสั้นลง เพราะงบประมาณสำหรับการรักษาพยาบาลลดลง การหาผลประโยชน์ฝ่ายเดียวของตะวันตกนี้เองที่ทำให้การปรากฏตัวของจีนในปัจจุบันได้รับการตอบรับในทางบวก เพราะแม้จะรู้ว่าจีนก็ต้องการทรัพยากรและพลังงาน แต่จีนก็มุ่งลงทุนทางเศรษฐกิจและโครงสร้างพื้นฐาน โดยไม่พยายามยึดยึดอดุดมการณ์ทางการเมืองที่ไม่สอดคล้องกับ “ภูมิสังคม” ให้แต่อย่างใด

สำหรับลาตินอเมริกาซึ่งเป็นภาคพื้นที่ยุติธรรมบูรณไปด้วยแร่ธาตุและทรัพยากรอื่นๆ (สเปนเคยขนแร่เงินและทองคำหลายร้อยตันไปยุโรป) อดีตประธานาธิบดี เจมส์ มอนโร (พ.ศ. ๒๓๖๐-๒๓๖๘) ได้ประกาศให้ลาตินอเมริกาเป็น “สนามหลังบ้าน” (backyard) ของสหรัฐฯ มานานแล้ว เป้าหมายคือ การครอบครองที่ดิน ตักตวง

ทรัพยากรและการควบคุมเศรษฐกิจของธนาคาร และบริษัทข้ามชาติอเมริกัน เช่น บริษัทน้ำดื่มเอที&ที ยูไนเต็ดฟรุตา ฯลฯ ฉะนั้น การพัฒนาประชาธิปไตยและเศรษฐกิจของทุกประเทศจึงถูกแทรกแซงและขัดขวางตลอดมา นายทุนโจรในท้องถิ่นและเผด็จการทหารที่นิยม “ทุนนิยมคาวบอย” ต่างได้รับการสนับสนุน แต่รัฐบาลประชาธิปไตยที่ต้องการปฏิรูปเศรษฐกิจ ที่ดิน การศึกษาและสวัสดิการเพื่อประชาชนกลับถูกล้มล้างโดยซีไอเอ ด้วยข้อกล่าวหาว่าเป็น “คอมมิวนิสต์” กรณีที่รู้จักดีคือ กรณีที่ประธานาธิบดีริชาร์ด นิกสัน อนุมัติให้ซีไอเอใช้เงิน ๑๒ ล้านดอลลาร์ ให้คณะทหารซีไอเอล้มล้างรัฐบาลของนายชัลดอร์ อเลนเด้ ในปี ๑๙๗๓ (พ.ศ. ๒๕๑๖) สงครามใต้ดินในครั้งนั้นทำทั้งในด้านจิตวิทยา (หนังสือพิมพ์อเมริกันและยุโรปร่วมมือกันใส่ร้ายนายชัลดอร์ อเลนเด้ติดต่อกันหลายร้อยครั้งก่อนปฏิวัติเพื่อสร้างการยอมรับของชาวอเมริกันและชาวโลก) ในเวลาเดียวกันซีไอเอด้วยการร่วมทุนของบริษัทอเมริกันก็ติดสินบนนักการเมือง หนังสือพิมพ์ นักศึกษา และอันธพาล ให้กล่าวหารัฐบาลพร้อมๆ กับสหรัฐฯ และตะวันตกก็ร่วมกันตัดเงินกู้ ความช่วยเหลือและการค้า สรุปได้ว่าสหรัฐฯ สนับสนุนเผด็จการที่นิยมอเมริกันในทุกประเทศตลอดมา ล่าสุดในปี ๒๕๕๗ รัฐบาลนายโอบามาก็สนับสนุนคณะทหารฮอนดูรัสให้ล้มล้างรัฐบาลประชาธิปไตยของนายเซลาญา และปัจจุบัน สหรัฐฯ และนายทุนในท้องถิ่นกำลังบ่อนทำลายรัฐบาลประชาธิปไตยของเวเนซุเอลา ซึ่งทำงานเพื่อประชาชน นอกจากนี้ยังส่งองค์กรเอกชนเข้าไปสร้างความแตกแยกทางความคิดในยูเครนและเอเชียกลางด้วย

ในตะวันออกกลาง ประเทศอิสลามต่างใช้ระบบเผด็จการในการปกครอง บางประเทศมีสภาและการเลือกตั้งแต่สภาก็มีหน้าที่ให้คำปรึกษาเท่านั้น แต่ทุกประเทศก็ได้รับการอุปถัมภ์และปกป้องจากสหรัฐฯ โดยเฉพาะราชวงศ์ซาอุดีฯ นั้นมีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นทางธุรกิจกับตระกูลบุง

ในขณะที่ประชาชนไม่พอใจกับอำนาจเผด็จการ และ ๑๖ ใน ๑๙ คนที่ก่อเหตุการณ์ ๙/๑๑ ก็เป็นชาวซาอุดีฯ อย่างไรก็ตามเหตุการณ์เป็นไปในทางตรงกันข้ามในเมืองดูไบซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ United Arab Emirates ประชาชนส่วนใหญ่ของดูไบและคนงานต่างชาติที่ทำงานในดูไบต่างมีความสุขดี พวกเขาไม่สนใจในการออกเสียงเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย ดูไบประสบความสำเร็จอย่างสูงในด้านเศรษฐกิจต่างๆ ที่ไม่ได้ใช้ระบอบประชาธิปไตยดูไบมีตึกสูงที่สุดในโลก และมีเมืองท่าขนาดมหึมา ประชาชนมีรายได้ดี มีอิสรภาพในการดำรงชีวิตตามสมควร สังคมมีความเป็นธรรม รวมทั้งมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รัฐบาลของดูไบพัฒนาประเทศในแนวเดียวกับสิงคโปร์ และชาวดูไบตอบคำถามของฮัมฟรีย์ ฮอกส์ลีในเรื่องการเลือกตั้งว่า **“เราไม่ต้องการเสียเวลาออกไปเลือกตั้ง เรามีผู้นำที่ดีและฉลาดอยู่แล้ว”**

ในเรื่องความเป็นไปได้ในการใช้ระบอบประชาธิปไตย ดร.พอล คอลิเออร์ ศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฮ็อกฟอร์ดกล่าวว่า **“ประชาชนควรมีรายได้ต่อหัวอย่างน้อย ๒,๗๐๐ ดอลลาร์ต่อปี ถ้ารายได้ต่ำกว่านี้ แนวโน้มที่จะเกิดความรุนแรงมีสูง”** ในเวลาเดียวกัน การสำรวจความยั่งยืนของการใช้ระบอบประชาธิปไตยในประเทศต่างๆ พบว่ายิ่งประชากรมีรายได้สูงระบอบประชาธิปไตยยิ่งยั่งยืน โดยระดับรายได้ต่อหัว ๖,๐๐๐ ดอลลาร์ขึ้นไปต่อปี เป็นระดับที่ระบอบนี้ยั่งยืนที่สุด การสำรวจพบด้วยว่าประชาธิปไตยอาจทำลายความมั่นคงและเศรษฐกิจของประเทศหากประเทศนั้นๆ ไม่พร้อมที่จะใช้ระบอบนี้ เช่น ประชาชนยากจน ไม่มีการศึกษา ขาดจิตสำนึกสาธารณะ มีความแตกต่างในสังคมสูง และมีพลังทางศีลธรรมต่ำเตี้ย

รัฐบาลได้หันเริ่มใช้ระบอบประชาธิปไตยเมื่อจัดพิมพ์ต่อหัวของประชาชนสูงถึง ๕,๐๐๐ ดอลลาร์ในปี ๑๙๘๕ (พ.ศ. ๒๕๒๘) และระบอบประชาธิปไตยในได้หวนก็ยั่งยืนดี ปัจจุบัน ชาวได้หวนมีจีดีพี

ต่อหัว ๑๗,๐๕๐ ดอลลาร์ต่อปี สรุปได้ว่าประเทศต่าง ๆ ควรจะนำด้วยการพัฒนาทางเศรษฐกิจเมื่อประชาชนโดยเฉลี่ยมีรายได้ถึงระดับปานกลางแล้ว ประชาธิปไตยแบบ Bottom-up น่าจะเป็นไปได้และยั่งยืน ชาวไทยมีรายได้ต่อหัวระดับปานกลาง แต่สิ่งที่ขาดหายไปคือพลังทางศิลปกรรม ฉะนั้น ต้องหว่านพืช “ธรรม” ตามคำกล่าวของท่านพุทธทาสภิกขุ อาจารย์สุลักษณ์ ศิวรักษ์ เล่าไว้ในหนังสือที่เขียนเล่มหนึ่งว่า วันหนึ่งมีคนทีรู้จักคนหนึ่งไปหาและกล่าวว่า “อาจารย์ ผมจบปริญญาเอกจากเคมบริดจ์ ผมอายุ ๕๐ ปีและเพิ่งรู้ว่าวิชาและสถาบันที่ผมไปเรียนนั้นสอนให้ผมพูดอย่างฝรั่งเขียนอย่างฝรั่งและคิดอย่างฝรั่งเพื่อกลับมาปกครองไอ้จ้งในเมืองไทย” ฝรั่งเรียกคนผิวเหลืองที่นิยมชมชื่นฝรั่งว่า “คุณกล้วย” เพราะมีเปลือกนอกสีเหลืองแต่เนื้อในสีขาว ด้วยเหตุนี้ ล้นเกล้ารัชกาลที่ ๓ จึงทรงเตือนเจ้าพระยามหาศรีสุริยวงศ์ให้รู้เท่าทัน “กาขาว” อย่างไรก็ตาม “นักวิชาการกลวง” กลุ่มหนึ่งของไทยในปัจจุบัน ต่างตกเป็นทาสทางปัญญาหรือเป็น “คุณกล้วย” และชื่นชอบใน “สินค้าส่งออกที่อันตรายที่สุดของสหรัฐอเมริกา” อย่างมืดบอดโดยไม่สนใจใน “กาลเทศะ” รวมทั้งปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การใช้ระบอบประชาธิปไตยเป็นไปได้และยั่งยืน!! ๓

อ้างอิง

๑. Dr.Dambisa Moyo, “Dead Aid : Why Aid is not Working and How There Is Another Way for Africa” , Penquin Group, London, ๒๐๐๙, ดร.แดมบิซาเป็นชาวอัฟริกัน เธอจบปริญญาเอกทางเศรษฐศาสตร์จากฮาร์วาร์ด และเคยทำงานกับ โกลด์แมน แซคส์ และธนาคารโลก

๒. Donald Kaqan and associates, “The Western Heritage, Volume I”, Macmillan Publishing Company, New York, ๑๙๘๗

๓. Humphrey Hauxley, “Democracy Kills : What’s So Good About Having the Vote?” Macmillan, London, ๒๐๐๙

✧ พระเจ้าจักรพรรดิที่แท่นั้น
ต้องเป็น “พระธรรมราชา”
ฉะนั้น “ธรรม” นั้นแหละ
เป็นพระราชอาของพระเจ้าจักรพรรดิ.

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัส
สลับแกกัษุทั้งหลายว่า

“ดูก่อนกัษุทั้งหลาย พระเจ้าจักรพรรดิทรงประกอบด้วยองค์ ๕ ประการนี้ ย่อมทรงยังจักร (อำนาจ) ให้เป็นไปโดยธรรมที่เดียว จักรนั้นจะเป็นจักรที่มนุษย์ผู้เป็นข้าศึกใดๆ ไม่อาจจะต้านทานได้เลย องค์ ๕ ประการนี้คือ พระเจ้าจักรพรรดิในโลกนี้.....

- ๑.ทรงเป็นผู้รู้ประโยชน์(อัตถัญญ)
- ๒.ทรงเป็นผู้รู้ธรรม(ธัมมัญญ)
- ๓.ทรงเป็นผู้รู้ประมาณ(มัตตัญญ)
- ๔.ทรงเป็นผู้รู้กาล(กาลัญญ)
- ๕.ทรงเป็นผู้รู้บริษัท(ปริสัญญ)

แม้เราตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ฉันทันเหมือนกัน ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการนี้ ย่อมยังธรรมจักรขึ้นเยี่ยมให้เป็นไปโดยธรรมที่เดียว ธรรมจักรนั้นจะเป็นจักรที่ สมณะ พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือมนุษย์ใดๆในโลก ไม่อาจจะคัดค้านได้เลย ธรรม ๕ ประการนี้คือ พระตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า.....

- ๑.ทรงเป็นผู้รู้ประโยชน์(อัตถัญญ)
- ๒.ทรงเป็นผู้รู้ธรรม(ธัมมัญญ)
- ๓.ทรงเป็นผู้รู้ประมาณ(มัตตัญญ)
- ๔.ทรงเป็นผู้รู้กาล(กาลัญญ)
- ๕.ทรงเป็นผู้รู้บริษัท(ปริสัญญ)

ธรรมเป็นใหญ่

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พระเจ้าจักรพรรดิผู้ทรงดำรงอยู่ในธรรม เป็นพระธรรมราชา ย่อมไม่ทรงยังจักรให้เป็นไปในประเทศที่ไม่มีพระราชาราช

เมื่อตรัสถึงตรงนี้ มีภิกษุรูปหนึ่งได้ทูลถามขึ้น
“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็ใครเล่าเป็นพระราชาราชของพระเจ้าจักรพรรดิ ผู้ทรงดำรงอยู่ในธรรมอย่างนี้”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสตอบทันที

“**ก็ธรรมสิ!** เพราะพระเจ้าจักรพรรดิผู้ทรงดำรงอยู่ในธรรม เป็นพระธรรมราชาในโลกนี้ ทรงอาศัยธรรมนั้นแหละ ทรงสักการะธรรม ทรงเคารพธรรม ทรงนอบน้อมธรรม ทรงมีธรรมเป็นธง มีธรรมเป็นยอด มีธรรมเป็นใหญ่ ย่อมทรงอาศัยธรรมนั้นจัดการ รักษา ป้องกัน ค้ำครองแก่ชนภายใน กษัตริย์เหล่าอนุยนต์(กษัตริย์ชั้นผู้น้อยที่ตามเสด็จพระเจ้าจักรพรรดิ) หมู่ทหาร สมณพราหมณ์ คฤหบดี ชวานิคมนชนบท เนื้อและนกกทั้งหลาย ทรงยังจักรนั้นให้เป็นไปโดยธรรมเทียว จักรนั้นย่อมเป็นจักรที่มนุษย์ผู้เป็นข้าศึกใดๆ ไม่อาจจะคัดค้านได้เลย”

แม้เราตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ฉนั้นนั่นเหมือนกัน เป็นผู้ดำรงอยู่ในธรรม เป็นธรรมราชา โดยอาศัยธรรมนั้นแหละ สักการะธรรม เคารพธรรม นอบน้อมธรรม มีธรรมเป็นธง มีธรรมเป็นยอด มีธรรมเป็นใหญ่ ย่อมอาศัยธรรมนั้นจัดการ รักษา ป้องกัน ค้ำครองแก่พวกภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา อย่างนี้ว่า

กายกรรมเช่นนี้ควรเสพ เช่นนี้ไม่ควรเสพ
วจีกรรมเช่นนี้ควรเสพ เช่นนี้ไม่ควรเสพ
มโนกรรมเช่นนี้ควรเสพ เช่นนี้ไม่ควรเสพ
อาชีวะเช่นนี้ควรเสพ เช่นนี้ไม่ควรเสพ
บ้านนิคมเช่นนี้ควรเสพ เช่นนี้ไม่ควรเสพ
ตถาคตย่อมยังธรรมจักรขึ้นเยี่ยม ให้เป็นไปโดยธรรมเทียว **ธรรมจักรนั้นเป็นจักรที่สมณะพราหมณ์ มาร พรหม หรือมนุษย์ใดๆในโลก ไม่อาจจะคัดค้านได้เลย”**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “จักรสูตร” ข้อ ๑๓๑

“ราชสูตร” ข้อ ๑๓๓)

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

ร่างนั้นคลุมกายตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าด้วยผ้าสีขาว ๆ เหมือนผ้ามุ้ง
อย่างเท้าสายตัวงอแงม ยิ่งคนตะโกนเฝ้า ก็ยิ่งขยับเท้าซัดสาย
แล้วยื่นมือขอเงินชาวบ้านตลอดวงล้อม
“ชาวบ้านแต่งกายเป็นเปรตขอส่วนบุญ...
ตัวแทนความไม่รู้จักพอ” กำเนิดอธิบาย

จาคุมหาราช บทที่ ๓ “เทพ-เทวา”

● ต่อจากฉบับ ๓๒๓

เช้าวันรุ่งขึ้น สามัญก้าวเข้าสู่ห้องทำงาน ก่อนเวลาราชการเล็กน้อย

ดูบรรยากาศบ้านเรือนราษฎรที่อยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอพอสมควร เขาเกือบจะมองไม่เห็นหลังคาบ้าน หน้าอำเภอมีย่านน้ำมันเล็ก ๆ ตั้งอยู่กับบ่อการตลวดว่างโล่งไม่มีแม่ค้าพ่อค้า เอาของไปตั้งขาย นอกนั้นเห็นแต่แมกไม้เขียวชอุ่มเป็นกำแพงอยู่รายล้อม บอกให้รู้ว่า ที่นี่คือบ้านป่า ชีวิตยังเนิบช้า เขาไม่น่าจะรีบร้อนจนเกินไปกับการทำงานเหมือนอยู่ในเมืองใหญ่

ก้าวเท้าผ่านขึ้นไปบนอำเภอช้า ๆ และกวาดตามองสำรวจ

อาคารที่ว่าการเป็นอาคารขนาดสองชั้น มีมุขยื่นตรงกลาง ปีกอาคารยื่นออกไปสองข้างซ้ายขวา รูปทรงเหมือนกันทั่วประเทศ เว้นแต่จะสั้นยาว หรือเพิ่มชั้นให้สูงขึ้น ในกรณีอำเภอที่มีชุมชนหนาแน่น

แต่ที่นี่ไม่ใช่...อำเภอตะวันออก เพิ่งเปลี่ยนฐานะจากกิ่งอำเภอเป็นอำเภอเมื่อคราเฉลิมฉลองในหลวงรัชกาลที่ ๙ ครองราชย์ครบ ๖๐ ปีผ่านมานี้เอง

ปีกซ้ายอาคารชั้นล่าง เป็นห้องสำนักงาน กว้างขวาง ปีกขวาราชการส่วนอื่นที่เกี่ยวข้องนับแต่ปลัดอำเภอ เกษตรอำเภอ พัฒนาชุมชน สะดวกให้ชาวบ้านมาติดต่อ ทว่าขณะสามัญก้าวขึ้นอำเภอ ยังไม่มีใคร... ไม่มีชาวบ้านเข้ามาติดต่อนอกจากเพื่อนข้าราชการเริ่มทยอยเข้าที่ทำงาน บางคนกำลังเปิดหน้าจอบคอมพิวเตอร์ เชื่อมต่อกับเครือข่ายสำนักงานส่วนกลาง

เขาก้าวผ่านบันไดขึ้นชั้นบน เข้าห้องทำงานตรงหน้ามุขเป็นอันดับแรก สามัญเพียงรับรู้ว่าเป็นชั้นที่สองปีกอาคารซ้ายขวา เป็นที่ตั้งฝ่ายปกครอง เสมียนตราอำเภอ ป้องกันอำเภอและสำนักงานท้องถิ่นอำเภอ รวมถึงห้องทำงานปลัดอาวุโสอยู่ฝั่งตรงข้ามห้องนายอำเภอพอดี

ห้องสามัญไม่ใหญ่นัก กว้างยาวไม่น่าจะเกิน ๗-๘ ตารางเมตร ส่วนเหลือหน้ามุข กันเป็นห้อง

ประชุมขนาดเล็ก ใช้ประชุมกรณีฉุกเฉินหรือคณะทำงานเล็ก ๆ มานั่งทำงานปรึกษาหารือ

สามัญก้าวผ่านเข้าไปในห้อง เครื่องทำความเย็นครางกระหึ่ม เจ้าหน้าที่เปิดเตรียมไว้พร้อมแล้วข้าง ๆ โต๊ะทำงานนายอำเภอ มีโต๊ะหมู่บูชาตั้งอยู่เป็นปกติ วางอยู่บนโต๊ะไม้ขนาดใหญ่ สูงระดับเดียวกับโต๊ะที่เขานั่งทำงาน จำได้ว่า โต๊ะนายอำเภอนั้นใหญ่พอควร เพียงพอสำหรับนั่งเซ็นแฟ้ม มีป้ายชื่อบอกตำแหน่งชั้นยศตั้งไว้มุมซ้าย ให้คนมาติดต่อได้ รู้จัก นอกนั้น บนผนังสีขาวจะเป็นแผนที่อำเภอขนาดใหญ่ติดอยู่ อีกด้าน ตรงข้ามโต๊ะทำงาน เป็นพระบรมฉายาลักษณ์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระบรมราชินีนาถ แขนงไว้ เหนือขึ้นไปในระดับสายตา

เขาให้ อ.ส.พลขับไปตามเสมียนตราอำเภอ ให้จัดเตรียมดอกไม้รูปเทียน พร้อมพวงมาลัยดอกไม้สด สามัญตั้งใจ ก่อนเริ่มต้นทำงานในทุกวันจะต้องไหว้พระ เพื่อความเป็นสิริมงคล และทุกวันจันทร์ เจ้าหน้าที่ต้องเตรียมพวงมาลัยดอกไม้สดเพื่อการสักการะ

ไหว้พระพุทธรูปเสร็จ ก็ก้าวผ่านเข้าไปนั่งยังเก้าอี้เบาะนุ่มขนาดใหญ่หลังโต๊ะ มีสปริงเอนไหวเพื่อการพักผ่อนชั่วคราว นั่งเพื่อเอาฤกษ์เอาชัยกับตำแหน่งเจ้าเมืองเล็ก ๆ เป็นเบื้องต้น

พลัน อ.ส.หน้าห้องก็ก้าวผ่านเข้ามาหน้าประตูกระฉกสีชา “นายครับ...สาธุารณสุขอำเภอขอเข้าพบครับ” อ.ส.เอ่ยรายงานเสียงดัง

“ชื่ออะไร สาธุารณสุขอำเภอนะ” เขาเงยหน้าเอ่ยถาม

“ท่านสุบินครับ”

“เชิญเข้ามาซิ” พยักหน้าอนุญาต ปรับเรือนกายให้นั่งตั้งตรงเป็นสง่า มาदनายอำเภอต้องพอสมควร เขาบอกตนเอง

สาธุารณสุขอำเภอเรือนกายสูง ผิวคล้ำ มีรอยยิ้มเยือก ณะโค้งคำนับ นัยน์ตาหนุ่มวัยฉกรรจ์ เปล่งประกายฉลาดเฉลียว เรือนผมรองทรงดำ ขลับหวีเรียบแปล้ อายุเขาน่าจะสี่สิบปีต้น ๆ อยู่

ในชุดซาฟารีสีฟ้าเข้ม

“มีอะไรให้ผมรับใช้หรือท่านสุบิน” สามัญเอย
ทักอย่างเป็นกันเอง

สาธาณสุขอำเภอชะงักชนิดหนึ่ง ขณะหย่อน
กายลงนั่งหน้าโต๊ะ “ทำไมนายรู้จักชื่อผม” ผู้มา
เยือนเป็นบุคคลแรกเข้านี้ เอยถามอย่างกังขา
ขณะนัยน์ตาออกแววสงสัย

“มีหรือ นายอำเภอจะไม่รู้จัก” สามัญย้อนถาม
กลับทีเล่นทีจริง ยิ้มฉายชัดบนริมฝีปาก

“สุดยอดเลยครับท่าน” ประโยคทักทายชื่นชม
ผู้บังคับบัญชา หลุดจากริมฝีปากชายหนุ่มอย่าง
เคยชิน

“มีธุระสิ่งไร จะให้ผมรับใช้” สามัญหยอดคำ
เหมือนคารวะผู้มาเยือนอยู่ในที่

“แหม...นาย ผมคิดต้องรับใช้นาย” สาธาณสุข
ตอบอย่างเก๋อกเขิน “ธรรมเนียมที่นี่ ต้องมี
พิธีบายศรีสู่ขวัญผู้มาใหม่ ผมอยากเรียนเชิญ
นายอำเภอไปร่วมพิธีด้วยครับ”

“ที่ไหน”

“พรุ่งนี้ ปายโมตรง ณ ที่ทำการสาธารณสุข
อำเภอ”

“ตกลง...ผมยินดี” สามัญผู้มาใหม่ตอบสั้น ๆ

สาธาณสุขอำเภอชวนนายผู้มาใหม่พูดคุยอีก
เล็กน้อย จึงขออนุญาตลากลับ

สามัญยิ้มปลื้ม น่าจะฤกษ์ดีนะ เพราะพิธีเป็น
มงคลเริ่มเข้ามาแล้ว เขากวาดสายตามองโต๊ะ
ปูแผ่นกระจกลใส มุมขวามีแฟ้มเสนองานวางอยู่
๓ แฟ้ม ดึงมาเปิดดูลวก ๆ มันคือเอกสาร
มอบหมายการทำงาน ไม่ใช่เรื่องเร่งร้อน เขาจึงสะดุด
ลุกขึ้น ก้าวเดินออกมาเปิดประตูกระจกหน้าห้อง

“เตรียมรถ ผมจะออกพื้นที่” เขาเอ่ยสั่ง อ.ส.
ผู้ผันตนเองมาเป็นหน้าห้อง ณ ขณะเวลานั้น

จำได้ว่า สามัญเคยไปกราบนมัสการหลวงพ่
เจ้าคณะอำเภอหลายครั้งในช่วงสองปีที่ดำรง
ตำแหน่งนายอำเภออยู่ที่นั่น วัดตะวันออกเป็นวัด
เล็กๆ มีพระอุโบสถโปร่งโล่งด้านข้าง ด้านหน้าตรง
กับประตูทางเข้าวัด ศาลาไม้เสาสูงตั้งเด่นเป็นสง่า

มุ่งหลังคาระเบียงดินขอ ครอบตะไคร้ขึ้นเขียว
เหมือนบ้านไม้ชาวบ้านหลังใหญ่ ๆ ในสุดแบ่งซอย
เป็นห้องเล็กๆ มีภิกษุสองสามรูปจำวัดอยู่อาศัย
รวมถึงเจ้าคณะอำเภอร่างบาง อายุหลวงพ่
น่าจะเลยเจ็ดสิบปีขึ้นไป ต่ำลงจากพื้นไม้ล้อมเงา
หน้ากุฏิไม่ถึงคอก ทำเป็นชานปูแผ่นกระดานยาว
เหยียด กว้างยาวคนนั่งได้เป็นร้อย เป็นที่สำหรับ
ชาวบ้านมานั่งทำบุญปฏิบัติธรรม สามัญเคยมา
ร่วมงานบุญที่นั่น

เช้าวันนั้น...ชาวบ้านกำลังตีวงล้อมอ้อมหน้า
กุฏิกิ่งศาลาการเปรียญ น่าจะเป็นงานบุญประจำ
ปีหรือไม่ก็งานพิธีที่สามัญไม่เคยเห็น

อ.ส.พลขับ ผ่านรถเข้าไปช้า ๆ แล้วจอดลง
ข้างพระอุโบสถ สามัญก้าวลงมาอย่างคนแปลก
ถิ่น กำั้นหญิงวัยใกล้หกสิบปี ผมสีดอกเลา เรือน
กายท้วมสูง ผิวคล้ำ ในชุดกางเกงขายาวสีเข้ม เลื้อ
ม่อฮ่อมสวมใส่อยู่ประจำเดินเข้ามาต้อนรับ

“นายมาแต่เช้าเลยนะคะ” เธอเอ่ยทักด้วย
รอยยิ้ม พร้อมกระพุ่มมือไหว้

เลยด้านหลังกำั้นออกไป ภิกษุห่มสบงจีวร
เรียบร้อย กำลังตั้งแถวเดินลงจากบันไดไม้หน้ากุฏิ
ชาวบ้านเตรียมอาหารหวานคาว ใส่มาในกระติบ
ข้าวเหนียวไม้ไผ่ เรียงแถวเป็นวงกว้าง

“งานบุญอะไร กำั้น” สามัญหันไปถาม ขณะ
มองกวาดไปรอบ ๆ

“บุญผีเปรต..ประเพณีบ้านเรา นาย” กำั้น
เอ่ยบอก ยิ้มอย่างยินดียังเต็มแววตาของเธอ

กลางลานดิน รัศมีไม่ต่ำกว่าร้อยตารางเมตร
ชาวบ้านล้อมวงเนืองแน่น ขวาลสุดเกือบกลางลาน
ตั้งศาลเพียงตาแคร์ไม้ไผ่ กว้างยาวไม่เกินหนึ่งเมตร
รูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ยกเสาสูงระดับสายตา ต่ำ
ลงมาเป็นทีลัการะ ชาวบ้านวางกรวยดอกไม้รูป
เทียน ขนมนมเนย อาหารหวานคาวเต็มทั้งสองชั้น

ถัดเข้ามาอีก หนุ่มสาวอายุไม่ถึงยี่สิบปี นุ่ง
ซิ่น ห่มสไบเฉียงคาดอก หนุ่มหน้ามลชาวฝั่ง นุ่ง
โจงกระเบนล้อมเงา เลื้อแพรรณโหมพราว
ระยับหลากสีล้น ยืนตั้งแถวเกือบสิบนางนาย

“เด็ก ๆ มาทำอะไร” ไม่วายสามัญหันไปถาม
กำนัน เขาไม่เคยเห็นพิธีเลี้ยงผีเปรตในวัด

“มาร่ำบวงสรวงแล้วร่ำอวยพรต้อนรับนาย
พวกเขาเหมือนเหล่าเทวดา นางฟ้าบนสรวง
สวรรค์” กำนันกระซิบน้ำเสียงสดใสยิ่งขึ้น

แคนอีสานเริ่มกังวานขับเน้นผ่านลำโพงตู้ที่
ตั้งอยู่สองสามจุดโดยรอบ จังหวะกลองหรือไม้
ก็ตะโพนดังมาเนิบช้าให้จังหวะ แมกไม้รอบวัด
ขนุน มะม่วง กอกกล้วยเขียวครีမ် ลัมโอ้ขับใบเขียว
ฝรั่งขึ้นก ไกวกิ่งช้า ๆ ยามสายลมกระโชกผ่าน
ไหวสะบัด ใบไม้ปะทะกันอยู่กรุกรียว

ฟ้า...ครีမ်ด้วยเมฆฝน ขานรับสายลมที่โหมพัด
พลัน...แดดแรงที่เห็นเมื่อครู่ ก็ถูกหม่เมฆก้อนหนา
เตอะบังบดในทันใด แล้วสายฝนก็พรหมละออง ไม่
นานนัก...เพียงชั่วครู่ก็จางหาย

สามัญชนลุกอย่างไม่ทราบสาเหตุ

เสียงแคนเบาแผ่วเนิบเนื่อย ชาวบ้านเฝ้าแคน
อยู่มุมไหนนะ น้ำเสียงช่างกระจ่างสดใส เหมือน
คนเล่นขับเสียงอยู่ใกล้ ๆ สามัญกวาดตาสอดสาย
มองหาไปรอบ ๆ แต่ก็มีองไม่เห็น

“นาย” กำนันยื่นหน้าเข้ามากระซิบเกือบ
ริมหู “บารมีนายไม่เบา...ฟ้ายังพรมน้ำมนต์” เธอ
เอ่ยเอินยอ

“บ้า... ชักลากจะขึ้นหัว” เขาเอ่ยค้านเสียงหลง
“วันนี้งานบุญ กำนัน...เจ้าที่เจ้าทางท่านแรงน่าจะ
อำนวยอวยพรให้เรามากกว่า”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...อิฉันไม่เคยเจอฝนพรหม”
กำนันยินยัน

การร่ำรำจบลง แล้วภิกษุก็ตั้งแถว อย่าง
ก้าวผ่านเข้ามาด้านหน้านายอำเภอ ประธานใน
พิธี กำนันเตรียมอาหารหวานคาว กระติบข้าวไว้
พร้อม หน้าสามัญเพียงหยิบข้าวใส่ลงในบาตร
ภิกษุที่ก้าวผ่านหน้าทีละรูป ๆ

นายอำเภอตะวันออก ยกถาดอาหารหวาน
คาวขึ้นจรดศีรษะอธิษฐาน จากนั้นก็หยิบข้าว
เหนียวเป็นขยุ้มจากกระติบข้าวเหนียวขึ้นใส่บาตร
อย่างบรรจง

เขาไม่ได้เตรียมอาหารหวานคาวจากบ้านพัก
ไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่า วันนี้จะต้องมางานบุญเปรตพลี
นับแต่นี้เป็นต้นไป เขาเหมือนคนโสด หลังภรรยา
ลูกชายคนเล็ก น้องชายและเพื่อน เดินทางกลับแต่
เช้ามืด

ชาวบ้านส่งเสียงล้อ หยอกเข่าดังมา เมื่อเห็น
ร่างหนึ่งตามหลังภิกษุมาดิด ๆ

สามัญกระตุกหัวคิ้ว เขาเห็นร่างร่างหนึ่ง
คลุมกายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าด้วยผืนผ้าสี
ขาว ๆ เหมือนผ้า่มุ้ง งามเท่ารุ่มร่าม สายตวงอุ่ม
ยิ่งคนตะโกนเฝ้า ก็ยิ่งขยับเท้าชดส่าย แล้วยื่นมือ
มาขอเงินชาวบ้านตลอดวงล้อม

“เขาเป็นใคร” สามัญไม่วายหันไปถาม ขณะ
จ้องมองชายชุดผ้า่มุ้ง

“ชาวบ้านแต่งกายเป็นเปรตขอส่วนบุญ...
ตัวแทนความไม่รู้จักพอ” กำนันอธิบาย ขณะยื่น
เงินส่งให้ชายผู้เป็นเปรต

“เปรต..คนเป็นเปรต” เขาทวนคำ นึกถึงงาน
เทศน์มหาชาติ ครั้งหนึ่งเมื่อสามัญเป็นเด็ก เคยแต่ง
ตัวเป็นชูชก ล่ามเชือกขาลี-กัณหา ขอเงินชาวบ้าน
นั่นก็ตัวแทนความทิวกระหายเหมือนกันไม่ใช่หรือ

“ชาวบ้านหาเงินบำรุงวัดช่วยหลวงพ่อ เงิน
เหล่านี้ไม่ไปไหน เข้าวัดทั้งหมด” กำนันหญิงอธิบาย
ตอกย้ำ ช่วยให้สามัญตัดสินใจหยิบธนบัตรใบละ
ร้อยจากกระเป๋ามาร่วมทำบุญ

เกือบเที่ยง กำนันคะยั้นคะยอให้อยู่กินข้าว
ว่าสามัญมีนัดกับสาธารณสุขอำเภอ พิธีบายศรี
สู่ขวัญอีกงานหนึ่งรออยู่ข้างหน้า เขาจะต้องไป
ถึงที่นั่นก่อนเที่ยง

ขณะนั่งมาในรถ เขานึกถึงความฝันบางอย่าง
ที่เขาเคยฝันชนิดหลับลึก

เขาเห็นเทวดาองค์หนึ่ง เรือนกายสีมรกต
เห็นอยู่เพียงชั่วหลับฝันแวบเดียวเท่านั้น

อีกฝันหนึ่ง...เขาฝันเห็นตนเองจมลึกในอวาม
ที่ฝูงหนอนไต่ยั่วเหยี้ย...อวามเหม็นคละคลุ้งรอบกาย
เขาไม่เข้าใจ...ทำไมเขาต้องฝันถึงสิ่งเหล่านี้

๘ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. ผู้หลักผู้ใหญ่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายก่อน!

วีระร้อง-ศรีวราห์ฟ้อง ได้นิว

‘ถนนทับคลอง’ (มติชน ๙ พ.ค. ๖๐)

๒. รองอธิการไม่ยอมชี้แจงทรัพย์สิน!

นพ.อุดมไขก๊อกในสภา มม.

พีช ๑๓ รองอธิการทิ้งเก้าอี้

แถลงการณ์เหตุไร้ที่มงาน

(มติชน ๑๘ พ.ค. ๖๐)

๓. บรรยาอากาศสังคมไทย!

ก) เร่งตรวจห่มผู้ใหญ่
เพี้ยนหรือไม่

ข) ลูกอดีตนักการเมือง
ท้องถิ่นค้ายา

ค) บุกจับผัดบัง พบยาเสพติดเคลื่อน

ง) หมายจับ ๓ โจรปล้นแบงก์นานาชาติ

จ) จับแก๊งยิงห่มแพกิ้ง คุ่มทำแผน (เดลินิวส์ ๒๓ เม.ย. ๖๐)

๔. เงินทองเป็นมายา ข้าวปลาคือของจริง!

ทะยานติดโผ ‘Top ๑๐ โลก’

‘ท่องเที่ยวไทย’ เติบโตเร็วที่สุด

(เดลินิวส์ ๒๔ เม.ย. ๖๐)

๕. สำนักของคนเมืองศิวิไลซ์ !

เก็บขยะในคลองปิละ ๒ ล้านตัน

(ไทยโพสต์ ๒๔-๒๕ มี.ค. ๖๐)

๖. ทมดปัญญาแก้!

๒๙ อปท.ระล่ำ ปิดบ่อขยะโคราช

ขาดพื้นที่รองรับ ๑๓๐ ตัน/วัน

(มติชน ๙ พ.ค. ๖๐)

๗. ลือเคยมถคามคุณธรรมประจำตนมีมาก

น้อยแค่ไหน? เสรีภาพสื่อโลกต่ำ

สุตรอบ ๑๓ ปี (มติชน ๒๙ เม.ย. ๖๐)

๘. เราควรเชื่อใครดี?

เชื่อไม่มีใครอยากกระเปิดแก่ง

ผู้ว่าฯ เชียงราย ยันปกป้อง

แม่น้ำโขง เรือจีนแค่สำรวจ

(ไทยโพสต์ ๒๔-๒๕ เม.ย. ๖๐)

๙. สงครามที่เริ่มใช้ประชาชนเป็นตัวประกัน!

โบโกฮารามคืน ๘๒ นักเรียนหญิงแล

ปล่อยกบฏ (ไทยโพสต์ ๘ พ.ค. ๖๐)

๑๐. สวัสดิภาพเด็กไทย!

ก) เด่งด่วน ๕ เลือโรงพักเซนผับ

‘เปิดใจเที่ยว’ (มติชน ๗ พ.ค. ๖๐)

ข) พบอีก ๗ ซ็อกกามเด็ก แจมอาหาร-

สธ.ด้วย (มติชน ๖ พ.ค. ๖๐)

๑๑. ใครว่าคนรวยไม่โกง? आयัด

รถหรูมูลค่า ๒.๔ พันล้าน สำแดง

เท็จ ๑๒๒ คัน ขยายผลทุกบริษัท

(เดลินิวส์ ๒๐ พ.ค. ๖๐)

๑๒. ไม่ต้องเรียนมากก็คิดได้!

ปฏิรูปตำรวจรายชั้น! สนท.-สปท.ชง

นายกฯเพิ่มเงินเดือน ๒ เท่าแก้ริตไถ

(ไทยโพสต์ ๑๙ พ.ค. ๖๐)

๑๓. เมื่อชายรักชาย กล้าเปิดเผย!

‘รัศมีแข’ เมิ่นเสียงวิจารณ์
หมั้นแฟนหนุ่มชาวสวีเดน
(เดลินิวส์ ๑๔ พ.ค. ๖๐)

๑๔. การเพิ่มเจ้าหน้าที่ใหม่ให้กับลูกหนี้หน้าเก่า!

สกสค.จับมือ ‘๑๖ สหกรณ์’
ปล่อยยอด ๓.๕% แก่หนี้ครัว
(มติชน ๘ พ.ค. ๖๐)

๑๕. ประเทศไทย ไม่มีบักทำได้ ทำไม่เป็น!

ซงเจ้าภาพปราบผักตบ ฉัตรชัย
คุยประวัติรังผึ้งว่า สดง.จัดงบ
(เดลินิวส์ ๒๐ พ.ค. ๖๐)

๑๖. จะทำจริงๆ จังๆ หรือแค่ออกข่าวรายวัน?

ก) กกต.แม่งลอง
จับมือ กคน. ตั้งศูนย์
พัฒนาประชาธิปไตย
ข) เทศบาลกระทุ่ม-
แบน เดินหน้าพัฒนา
คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ

ค) เมืองกาญจน์ผนึกกำลัง อปท. พัฒนาการ
ศึกษาสู่อาชีพที่ยั่งยืน (เดลินิวส์ ๒๖ เม.ย. ๖๐)

๑๗. ลัทธิบริโภคนิยม ต้องเรียนรู้ตั้งแต่ชั้น

ประถม ทุเรียนขณะนี้ ‘เกาะช้าง’ อด
ราคาแตะ ๒๕๐ บาท จองเป็นปี
(มติชน ๒๗ เม.ย. ๖๐)

๑๘. ไม่เริ่มที่ตัวพ่อแม่ว่าจะยาก!

เปลี่ยนพลังลบให้เป็นพลังบวก
จาก ‘วัยรุ่น’ สู่พลัง ‘พลังสร้าง
ชุมชน’ (เดลินิวส์ ๒๕ เม.ย. ๖๐)

๑๙. เอกชนพยายามเพิ่มงาน แต่หน่วยราชการ

พยายามลดงาน พยายามตั้งบุคลากร
เพิ่ม! เซเว่นขายตัวนครชัยแอร์
(เดลินิวส์ ๒๗ เม.ย. ๖๐)

๒๐. นายทุนไทยบุกนอก นายทุนนอกบุกไทย!

เอลซีจี เดินหน้าสยายปีกเออีซี
ตั้งฐานผลิตที่เวียดนาม อินโดฯ
(มติชน ๒๗ เม.ย. ๖๐)

๒๑. สังคมทิ้งธรรมยอมไปไม่รอด?

พบคนไทยมีปัญหาสุขภาพ
จิตกว่า ๗ ล้านคน
(ไทยโพสต์ ๓-๔ พ.ค. ๖๐)

๒๒. ฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ฟาร์มเลี้ยงหมู ฟาร์ม

โคนม ฟาร์มรักษามนุษย์!
ธุรกิจโรงพยาบาลอุฟูปั่นผลเสียด
หมื่นล้าน (เดลินิวส์ ๒๕ เม.ย. ๖๐)

๒๓. ทุนนิยม คนรวยยิ่งรวย คนจนได้แค่เศษเงิน!

ชี้มาตรการช่วยคนจน ดึงกำลังซื้อ
‘บีกซี-อีออน’ รับอานิสงส์รายได้พุ่ง
(มติชน ๑๐ พ.ค. ๖๐)

๒๔. ดูเหมือนความหวังดี แต่คือผลกำไร มหาศาลในอนาคตของธุรกิจ

๕ แชมป์จากซีพี สุดยอด
แชมป์แกงไทย ภูมิใจร่วม
อนุรักษ์มรดกชาติ
(มติชน ๒๒ พ.ค. ๖๐)

การแก้ปัญหา “ความยากจน” ในกระบวนการทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียง จะไม่ได้อยู่ที่การสร้างผลผลิตเยอะๆ และสะสมกำไรจากการขายผลผลิต เพื่อให้มีทรัพย์สินเงินทองมากๆ แต่ขึ้นอยู่กับการพัฒนา “สติปัญญา” ของผู้คน เพื่อให้สามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้อย่างเที่ยงตรง

เปลี่ยนกระบวนการทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

การแสวงหา “ความมั่งคั่ง” และการแก้ปัญหา “ความยากจน” ในกระบวนการทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียง จะไม่ได้อยู่ที่การสร้างผลผลิตเยอะๆ และสะสมกำไรจากการขายผลผลิตเพื่อให้มีทรัพย์สินเงินทองมากๆ แต่ขึ้นอยู่กับการพัฒนา “สติปัญญา” ของผู้คนในสังคม เพื่อให้สามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้อย่างเที่ยงตรงในเหตุในผล โดยสามารถกระทำ “เหตุ” เพื่อนำไปสู่ “ผลที่ดี” อย่างถูกต้อง กล่าวคือเป็นไปเพื่อการใช้ทรัพยากรซึ่งมีจำกัดอย่างมีประสิทธิภาพ ในทางที่จะทำให้เกิด “ประสิทธิผลสูงสุด” หรือเกิด “ประโยชน์สูง – ประหยัดสุด” (เพิ่มค่า S อย่างเหมาะสมในสมการ $P = D/S$) ควบคู่กับการลดความต้องการส่วนที่เกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิตให้น้อยลง (ลดค่า D ในสมการ $P =$

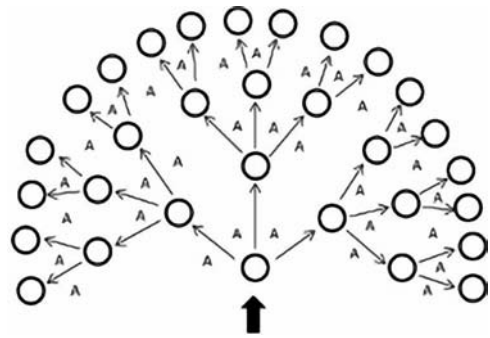
D/S) เพื่อให้สามารถปลดปล่อยตัวเองจาก “ความกลัว” ต่อการไม่ได้บริโภคสิ่งต่างๆ อย่างเกินความพอดีพอเพียง จนมี “มูลค่าส่วนเกิน” จากพลังแรงงานเหลือสำหรับการ “สร้างประโยชน์สุขให้กับตนเองและผู้อื่นได้มากที่สุดโดยรวม” สุดท้ายก็จะส่งผลทำให้ชีวิต “มีความสุขที่ยั่งยืนมากขึ้น” โดยมีใช้เพียงแค่ช่วยให้เกิดความสุขระยะสั้น แต่สร้างผลกระทบภายนอกกรอบการมองอย่างแคบๆ ดังกล่าว ให้เกิดเป็นความทุกข์ที่มากยิ่งขึ้นกว่าติดตามมาในระยะยาวภายหลัง ดังนั้นแห่งพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงที่ได้กล่าวอ้างอิงมาแต่แรก

ทั้งนี้ตามกฎปฏิบัติจลสมุพบาทในหลักพุทธธรรม “กิเลสตัณหา” หรือความต้องการส่วนที่เกินจาก

ความพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิต จะเป็นปัจจัยให้เกิด **“อุปาทาน”** ของตัวตนที่กลัวอดอยาก ไม่ได้บริโภคสิ่งตอบสนองความต้องการต่าง ๆ สมปรารถนา และ **“อึดอวดอุปาทาน”** ที่ยึดถือความหมายของ **“ความมั่งคั่ง”** จากการมีทรัพย์สินเงินทองมาก ๆ (อันเป็นส่วนหนึ่งของอุปาทานที่เกิดจากตัณหาตั้งกล่าว) ก็จะเป็นปัจจัยให้เกิด **“ภพ”** ของความรู้สึกนึกคิดที่เห็นเป็นความถูกต้องชอบธรรม ในการที่บุคคลซึ่งมีศักยภาพเหนือกว่า จักพึงตกตวงเอา **“มูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงาน”** (surplus value) ของคนที่มีศักยภาพต่ำกว่า เฉกเช่นเป็นความถูกต้องชอบธรรมตามธรรมชาติที่ปลาใหญ่จะพึงมีสิทธิ์กินปลาเล็กเป็นอาหาร เพื่อมาหล่อเลี้ยง **“ตัวตนที่เกิดจากความกลัวอดอยากขาดแคลน”** อันจะเป็นปัจจัยต่อเนื่องให้เกิด **“ชาติ”** ซึ่งก็คือการเกิดขึ้นของปรากฏการณ์แห่งการเบียดเบียนแย่งชิงทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดในโลกและสังคม แล้วสุดท้ายก็จะนำไปสู่ **“ภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์”** (โลภะ ปริทเวหะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส) ต่าง ๆ ตามมาเป็นลำดับ ๆ เพราะถ้ามองความหมายของ **“ความมั่งคั่ง”** จากการได้ครอบครองเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพยากรอันมีมูลค่าที่สามารถใช้แลกเปลี่ยนซื้อหาสิ่งตอบสนองความต้องการทั้งหลาย ในขณะที่ทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพยากรอันมีจำกัดในโลกไม่เพียงพอจะตอบสนองความต้องการของคนได้ ก็จะไปสู่การเบียดเบียนแย่งชิงกัน ใครที่ไม่สามารถแย่งชิงทรัพย์สินมาครอบครองให้ได้มาก ๆ สมปรารถนา ก็จะประสบกับภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่าง ๆ นานาเกิดขึ้น เป็นต้น

แต่ถ้าหากมอง **“ความมั่งคั่ง”** ภายใต้อรรถาธิบายแห่งกระบวนการทัศน์ใหม่ หรือ **“ภพภูมิใหม่”** ของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ว่าอยู่ที่การมี **“สติปัญญา”** ที่จะแก้ปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ทั้งหลาย ที่ตรงต้นเหตุหรือ **“สมุทัย”** แห่งปัญหาอันได้แก่การลด **“กิเลสตัณหา”** หรือความต้องการ

ส่วนที่เกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิตให้น้อยลง **“อุปาทาน”** ของตัวตนที่เกิดจากความกลัวก็จะหดเล็กลง ส่งผลให้ **“ภพ”** หรือโลกของความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยคนผู้นั้นจะมองการดิ้นรนแก่งแย่งทรัพย์สินสมบัติมาเก็บไว้ให้มาก ๆ ในฐานะเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อชีวิตน้อยลง (เมื่อเทียบกับแต่ก่อน) ทำให้สามารถปลดปล่อย **“มูลค่าส่วนเกิน”** ที่สะสมกักเก็บไว้ ให้สะพัดออกมาสร้างประโยชน์สุขต่อสังคมโดยรวมได้มากขึ้น

ตามภาพข้างต้น ถ้าหากสามารถชักนำมูลค่าส่วนเกินจากเวลา แรงงาน ทรัพย์สินเงินทอง และสติปัญญาของผู้คน ไปใช้ในทางที่ช่วยเสริมสร้างให้ผู้คนในสังคมเกิด **“สติปัญญา”** ที่จักแก้ปัญหาของชีวิตด้วยกระบวนการทัศน์ใหม่นี้ จนเกิดการ **“ปลดปล่อยมูลค่าส่วนเกิน”** ออกมาภายใต้แบบกระบวนการทิศทางเดียวกัน ผลที่สุดก็จะก่อให้เกิด **“ปฏิกิริยาลูกโซ่”** (chain reaction) ของการปลดปล่อยมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงาน อันคล้ายกับสสารที่อุบัติขึ้นด้วยการดึงเอามวลของพลังงานมากกักเก็บไว้ เมื่อทำให้อะตอมของสสารแตกตัว ก็จะปลดปล่อยพลังงานที่กักไว้ดังกล่าวดังออกมา โดยถ้าหากสามารถชักนำให้พลังงานที่เกิดจากการแตกตัวของอะตอมตัวหนึ่ง ๆ ไปทำให้อะตอมตัวอื่นเกิดการแตกตัวตาม แล้วปลดปล่อยพลังงานออกมาเพื่อทำให้อะตอมตัวอื่น ๆ แตกตัวเพิ่มขึ้น ๆ จนเกิดเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ในเตาปฏิกรณ์ปรมาณู ในที่สุดก็จะกลายเป็นกลไกปลดปล่อยกัมมันตภาพรังสีและพลังงานนิวเคลียร์อันไพศาลที่แฝงอยู่ภายใน

อะตอมของสสารได้ฉับใด กลไกการสร้าง “กัม-มันตภาพแห่งความสงบร่มเย็น” เพื่อแผ่ขยายไปสู่สังคมภายใต้กระบวนการของเศรษฐกิจพอเพียง ก็มีลักษณะดูคล้ายกันฉับนั้น ซึ่งอันที่จริงแล้ว หลักการนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ เพราะเป็นกลไกการแผ่ขยายของศาสนาต่าง ๆ ทั่วโลก (โดยชักนำให้บุคคลที่มีศรัทธาในศาสนานั้น ๆ เสียสละทั้งแรงงาน สติปัญญา ทรัพย์สินเงินทอง หรือแม้กระทั่งโลกีย-สุขในชีวิตคฤหัสถ์ เพื่ออุทิศตัวให้แก่การทำงานเผยแผ่ศาสนา อันจะไปชักนำให้บุคคลอื่น ๆ หันมานับถือศาสนาดังกล่าวเพิ่มจำนวนมากขึ้นและเสียสละเวลามาช่วยงานศาสนานั้น ๆ แบบจิตอาสาเพิ่มมากขึ้น) ตลอดจนช่วยเสริมสร้าง “**ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง**” ในอารยธรรมมนุษย์มาแต่อดีต เพื่อ “**สกัด สะกด และสลาย**” ความต้องการส่วนที่เกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ไม่ให้ขยายตัวเกินขอบเขตที่ระบบสังคมการเมืองหนึ่ง ๆ จะแบกรับไว้ได้ อันจะส่งผลทำให้ระบบสังคมการเมืองนั้น ๆ สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมีเสถียรภาพ (ซึ่งถ้ามองจากกราฟของแบบจำลองทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงในบทที่ ๕ มูลค่าส่วนเกินของพลังแรงงานที่ถูกปลดปล่อยออกมานี้ก็คือพื้นที่เท่ากับค่า Q หน่วย ในกราฟนั่นเอง โดยถ้าหากมีความรู้ในวิชาแคลคูลัสทางคณิตศาสตร์เพียงพอ ก็จะสามารถเขียนสมการของพื้นที่ค่า Q ในกราฟ อันเท่ากับเป็นการยืนยันเนื้อหาทั้งหมดของกระบวนการแห่งเศรษฐกิจพอเพียงตามทีอธิบายมาอย่างยืดยาวในหนังสือนี้ ให้เหลือเพียงสมการบรรทัดเดียวเท่านั้น)

บทที่ ๓ ปรัชญาการศึกษาของเศรษฐกิจพอเพียง

ภายใต้กระบวนการของเศรษฐกิจพอเพียง ดังที่กล่าวมาในบทที่ ๕ และ ๖ นั้น ยุทธศาสตร์การสร้างประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรมให้กับระบบสังคมการเมืองไทย จะอยู่ที่การปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ของสังคม เพื่อให้คนไทย

สามารถคิดได้อย่าง “**เที่ยงตรงในเหตุในผล**” เป็นด้านหลัก เพราะการคาดหวังว่าจะอาศัยวิธีเดินทางลัดด้วยการทำรัฐประหาร แล้วแต่งตั้งคนดีมีความรู้ความสามารถมาเป็นผู้บริหารบ้านเมือง เพื่อสร้างประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรมให้เกิดขึ้นกับประเทศชาตินั้น เป็นเรื่องที่สังคมไทยเคยให้โอกาสทดลองมาแล้วหลายครั้ง (ล่าสุดก็คือการให้โอกาสทำรัฐประหาร เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๙) แต่สุดท้ายคนไทยก็ประสบกับความผิดหวังมาโดยตลอด ฉะนั้นเมื่อหวังแก้ปัญหาด้วยแนวทางแบบนี้ไม่ได้ จึงเหลืออีกทางเลือกหนึ่งคือการหันกลับมาให้ความสำคัญอย่างจริงจังกับหนทางยกระดับความรู้ความเข้าใจประชาธิปไตยของคนไทย เพราะรากฐานของประชาธิปไตยขึ้นอยู่กับประชาชน ซึ่งเป็นคนเลือกผู้บริหารบ้านเมืองมาใช้อำนาจบริหารจัดการประเทศแทนประชาชน ถ้าหากไม่สามารถเสริมสร้างให้คนไทยส่วนใหญ่มีระดับของคุณภาพและคุณธรรมโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ ก็ย่อมยากที่จะสามารถสร้างระบบประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรมให้เกิดขึ้นในบ้านเมืองได้

ในสมัยที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงทำการปฏิรูประบบบริหารราชการแผ่นดิน เพื่อพัฒนาประเทศสยามให้เป็นรัฐประชาชาติสมัยใหม่ พร้อมกับสร้างราชอาณาจักรสยามให้เกิดบูรณภาพแห่งดินแดนและวัฒนธรรมพระองค์ได้ใช้การจัดการศึกษาเป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการปฏิรูประบบสังคมการเมือง เพื่อให้ผู้คนในชาติเข้าถึงอุดมการณ์ทางการเมืองแห่งความเป็น “**ชนชาติไทย**” ของรัฐประชาชาติ (Nation State) ที่สร้างขึ้นนั้น ด้วยการอาศัยวัดต่าง ๆ เป็นสถานศึกษาสำหรับราษฎรทั่วประเทศ โดยมีพระสงฆ์ส่วนหนึ่งทำหน้าที่เป็นครูในโรงเรียนวัดที่จัดตั้งขึ้น ถึงแม้เงื่อนไขหลายอย่างในสังคมไทยปัจจุบันจะเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตเมื่อร้อยกว่าปีก่อน แต่ปรัชญาของการจัดการศึกษาเพื่อทวยราษฎร์ ยังน่าจะสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือ

แก้ปัญหาของบ้านเมืองในทุกวันนี้ได้

รากฐานทางจริยปรัชญา ของเศรษฐิกพอเพียง

หนังสือเรื่อง “ความมั่งคั่งของชาติ” (The Wealth of Nations) อดัม สมิท ได้วางพื้นฐานของทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ขึ้น จากรากฐานของทฤษฎีทางจริยปรัชญาที่ปรากฏในหนังสือ “Theory of Moral Sentiments” ของเขา โดยอดัม สมิท มองธรรมชาติของพฤติกรรมมนุษย์ว่าประกอบด้วยแรงจูงใจพื้นฐาน ๖ ประการ ได้แก่ ความรักตนเอง ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ความต้องการเป็นอิสระ ความรู้สึกเป็นเจ้าของ ความขยันทำงาน และความโน้มเอียงที่อยากติดต่อแลกเปลี่ยนค้าขายกัน

ความรักตัวเอง ความรู้สึกเป็นเจ้าของ และความขยันในการทำงาน เป็นตัวผลักดันให้มนุษย์มีแนวโน้มตามธรรมชาติที่จะพยายามพัฒนาประสิทธิภาพการผลิต และเพิ่มผลผลิตของสินค้าหรือบริการเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง ซึ่งเมื่อประกอบเข้ากับธรรมชาติแห่งความต้องการเป็นอิสระ ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และความโน้มเอียงที่อยากติดต่อแลกเปลี่ยนค้าขายกับผู้อื่น ก็จะส่งผลทำให้เกิดเป็น “มือที่มองไม่เห็น” (invisible hand) ของกลไกตลาด ซึ่งช่วยกำกับให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจของมนุษย์ มีความกลมกลืนระหว่างผลประโยชน์ของปัจเจกบุคคลกับผลประโยชน์ของสังคมส่วนรวม (harmony of interests) ภายใต้หลักการ “ปล่อยให้ทำปล่อยให้ไปเอง” (Laissez Faire, Laissez Passer)

ดังที่อดัม สมิท ยกตัวอย่างว่า ไม่ใช่ด้วยความหวังดีของคนขายเนื้อ คนหมักเบียร์ หรือคนทำขนมปังที่ทำให้เรามีอาหารกิน แต่เป็นเพราะคนเหล่านั้นคำนึงถึงผลประโยชน์ของตนเอง และใช้ทุนที่มีอยู่ในการผลิตสินค้าหรือบริการที่สามารถ

สร้างผลกำไรให้กับตัวเองมากที่สุดต่างหาก ที่ส่งผลทำให้เกิดเป็นประโยชน์สุขต่อสังคมส่วนรวมตามมา ซึ่งในที่สุดแล้วก็จะกลายเป็นพลังสำคัญที่ช่วยเสริมสร้าง “ความมั่งคั่ง” (Wealth) ให้แก่ประเทศชาติ

หลักการของเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิกในเรื่องนี้ ได้ชี้ให้เห็นปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการผลิตสินค้าหรือบริการของมนุษย์ โดยถ้าหากสินค้าตัวใดสามารถสร้างผลกำไรได้มากที่สุด ผู้คนก็จะใช้แรงงานผลิตสินค้าตัวนั้น จนเมื่อผลผลิตของสินค้าในตลาดเพิ่มปริมาณมากขึ้นและราคาของสินค้าลดต่ำลง ซึ่งทำให้ผลกำไรลดน้อยลงๆ ผู้คนก็จะลดระดับการผลิตสินค้าตัวนั้น และหันไปใช้แรงงานผลิตสินค้าตัวอื่นๆ ที่มีราคาสูงกว่าแทน (อันเป็นพฤติกรรมในมิติด้านอุปทานของสินค้า)

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ

๔๖ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๓

วิมาน-มาน คือ จิต จิตที่ไม่รู้เรื่อง ใญ่ยัง

อบายมุขนี้เป็นวิมาน

สวรรค์อย่างนี้หยาบต่ำ

ต้องเลิก ละ คลาย ปลดปล่อย

นี่คือความหลงกลวง ไปติดก็โง่อยู่ทั้งสิ้น

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์บรรยายทางเอก

ทจก.จ.บริการพยุหะ

ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

● ฟ้ายาง

มีการจัดกิจกรรม “รอบกองไฟ” ฝึกกล้าแสดงออกในสิ่งที่เป็นสาระ แต่ละกลุ่มจะได้รับโจทย์ในการรักษาศิลปะ ๕ กลุ่มละหนึ่งข้อแตกต่างกัน ซึ่งน้อง ๆ สามารถแสดงออกมาได้อย่างน่าประทับใจ

รักดี แม้มีกิลเลส

ในช่วงเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา ชุมชนภูผาฟ้าน้ำ ได้มีการจัดกิจกรรมการเข้าค่าย “ยุวพุทธทายาท ครั้งที่ ๔” ซึ่งเป็นการอบรมคุณธรรมแก่เยาวชน โดยมีคำขวัญของค่ายที่ว่า “พึ่งตน จนเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้” โดยปกติของทุกปีแล้ว เราจะมีการจัดค่ายที่ภูผาห้องเรียน ๓ (ลานนาอโคก) แต่ปีนี้มีการปรับเปลี่ยนการเข้าค่ายไปตามสถานการณ์ และเพื่อประโยชน์สูงสุดของส่วนรวม จึงได้มีการจัดค่ายแบบเวียนไปหลายห้องเรียนของชุมชนภูผาฟ้าน้ำ

เริ่มตั้งแต่วันแรก มีการลงทะเบียนและปฐมนิเทศที่ลานนาอโคก พอเช้าวันต่อมา ฉันทักพา

น้อง ๆ เดินทางตั้งแต่เช้าตรู่ไปที่ห้องเรียน ๑ (ดอยแพงค่า) ภูผาฟ้าน้ำ เมื่อไปถึงก็ต้องเดินเท้าอีก ๒ กิโลเมตรเพื่อขึ้นไปถึงชุมชน ถือเป็นการเข้าค่ายเดินทางไกลที่น้อง ๆ ได้ฝึกความลำบากในการดูแลตัวเอง เพราะต้องรับผิดชอบแบกกระเป๋าข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัว และเดินเท้าขึ้นไป ๒ กิโลเมตร โดยมีทีมพี่เลี้ยงคอยร่วมทุกข์ร่วมสุขและดูแลน้อง ๆ ไปด้วยกันตลอดทาง

เมื่อไปถึงก็แบ่งงานกันไปเตรียมที่พัก แบ่งกลุ่มทำอาหาร โดยต้องฝึกทำอาหารด้วยการใช้ฟัน การเก็บผักป่าจากในชุมชนมาปรุงอาหาร คิดเมนูเอง โดยมีทีมพี่เลี้ยงคอยช่วยเหลืออยู่

ใกล้ ๆ และเปิดโอกาสให้ห้อง ๆ ได้ช่วยกันคิด ช่วยกัน นำเสนอ และช่วยกันทำ

โดยเราทำกิจกรรมของค่ายยุวพุทธฯ อยู่ที่นี่ เป็นเวลา ๒ วันด้วยกัน เป้าหมายเพื่อไปช่วยงาน ชุมชนในการเตรียมทำ ๕ ส. ทำความสะอาดพื้นที่ เพื่อเตรียมต้อนรับหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ และคณะ ปัจฉาสมณะ ที่จะเดินทางพาพักฟื้นฟูสุขภาพที่นี่

โดยก่อนจะเดินทางกลับ เรามีชั่วโมง สันทนาการโลกุตระ ด้วยการแข่งขันกีฬาอาริยะ คือ การตักทรายขึ้นมาที่ริมลำธารเพื่อให้ชุมชนได้ ใช้ประโยชน์ต่อไป และเพื่อให้ลำธารลึกขึ้น กว้าง ขึ้น เพื่อกักเก็บน้ำได้มากขึ้นในยามฤดูแล้งเช่นนี้

โดยห้อง ๆ ได้มีการเล่นอย่างสร้างสรรค์ มีความสุขอย่างได้สาระ โดยหลังจากตักทรายขึ้นมา แล้ว จะใช้เวลาในการตกแต่งกองทรายของแต่ละ กลุ่มให้สวยงาม พร้อมทั้งอธิบายความหมายของ การตกแต่งนั้น ๆ ด้วย เพื่อให้คณะกรรมการซึ่งก็คือ ตัวแทนของชุมชน มีแม่ทองธรรม อาโก้ (ใจจริง) นำใจ (ภูสีฟ้า) ช่วยกันให้คะแนน และมีรางวัลเป็น กล้วยกลุ่มละ ๑ หวี เพื่อไปแบ่งกันช่วงกินข้าว

วันที่สามและสี่ของค่าย เราก็พากันเดินทาง ลงมาที่ภูผา ห้องเรียน ๒ ลวนชายดอย ณ บ้าน สีขาว เพื่อช่วยงานด้าน ๕ ส. ภายในชุมชน และ งานย้ายห้องสมุด ซึ่งในคืนวันที่สี่ของค่ายได้มีการ จัดกิจกรรม “รอบกองไฟ” ที่ให้ห้อง ๆ ได้ฝึกความ กล้าแสดงออกในสิ่งที่ตนสละกับการแสดงรอบ กองไฟ ในโจทย์ของการรักษาศิลปะ ๕ โดยในแต่ละ กลุ่มจะได้รับโจทย์ในการรักษาศิลปะ ๕ คนละหนึ่งข้อ แตกต่างกันไป ซึ่งห้อง ๆ ก็สามารถแสดงออกมาได้ อย่างน่าประทับใจ และสะท้อนแนวคิดที่เป็นสัมมา- ภาวนาที่ได้รับจากการอบรมคุณธรรม

วันสุดท้ายของค่าย เราก็เดินทางกลับมามาที่ ลานนาอโคก เพื่อมารับพรจตุรพักตจากท่านสมณะ และมีการมอบรางวัลด้วยความเป็นอัน

สำหรับฉันที่ได้รับหน้าที่ในการจัดค่ายครั้งนี้ ฉันรู้สึกว่าการจัดค่ายครั้งนี้มีความลงตัวในความไม่ลงตัว มากที่สุด แม้ว่าไม่มีตารางที่เป็นกิจจะลักษณะ

หากแต่ปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์อยู่ตลอดเวลา ตามธรรมชาติที่มันสามารถ ทำงานต่อมือกันได้โดยไม่ติดขัด สามารถช่วย กันรับงานได้ด้วยใจที่พร้อมปรับเปลี่ยน ไม่ติด ยึด หากพร้อมช่วยในจุดที่ขาดแคลน จึงเป็นการ ทำงานที่ลงตัวโดยธรรมชาติ ห้อง ๆ ก็ให้ความร่วมมือ และมีความสุขแบบง่าย ๆ ตามประสาเด็กที่ไม่ได้มี ความต้องการการปรุงแต่งจัดจ้านมากมาย

หลังจบค่ายแล้ว ฉันก็ได้มาฝึกฝนในการ ทำงานด้านแปรรูป เพื่อนำส่งจำหน่ายที่ร้าน ชมรม. เชียงใหม่ โดยเรียนรู้การทำผลิตภัณฑ์ หลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นขนมวุ้นสมุนไพรหลาย สี เช่น วุ้นคลอโรฟิลล์ วุ้นหย้าถอดปล้อง วุ้น กระเจี๊ยบ วุ้นอัญชัน การทำโยเกิร์ตจากน้ำนม ถั่วเหลืองและผลไม้ที่มีมาแปรรูปเป็นโยเกิร์ต พร้อมตีผสมแต่งโม การทำไอศกรอบเจสมุนไพโร (อยู่ในช่วงทดลอง) และในอนาคตจะมีการเพาะ ถั่วถั่วอก และผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ให้ได้เรียนรู้อีก

เป็นการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่ฉันอาจจะไม่เก่ง นักในด้านนี้ แต่ก็มีความสุขที่ได้ทำ เหมือนการได้ เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ได้ลองผิดลองถูก ทดลอง สูตร ได้คิดคำนวณ ได้หาแนวทางในการแก้ ปัญหาเพื่อให้ได้สูตรที่ดีและเหมาะสมที่สุดในการ แปรรูปสินค้าแต่ละชนิด โดยมีหลักการที่ว่า “ฝึก พึ่งตนเอง โดยไม่ใช้เงินแก้ปัญหา หากแต่ต้อง พากเพียรด้วยการใช้ปัญญาเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ”

ฉันจึงคิดค้นการทำสินค้าจากสิ่งที่มีอยู่รอบตัว สิ่งที่ทำได้ง่ายในชุมชน แถมยังได้ทดลองสิ่งแปลก ใหม่ ซึ่งถือเป็นกำไรที่ได้ทั้งความรู้และความสนุก ไปด้วยกัน

ตอนที่ยังเป็นเด็กนักเรียนสัมมาสิกขาฉันชอบ ฟังเรื่องราวของท่านสมณะ ลิกขมาตุ ผู้ใหญ่ ในชุมชน คนวัดที่มาปฏิบัติธรรม ว่าแต่ละคนมี ประสบการณ์ชีวิตเป็นมาอย่างไร และมาเป็นชาว อโคกได้อย่างไร บางท่านรู้จักชาวอโคกมาตั้งแต่ยัง วัยรุ่นอายุสิบเจ็ดสิบแปดก็สามารถละทิ้งชีวิตทาง โลกที่เคยติดความสุข ความสบาย กินสุบตีเมสเฟได้

และอยู่ปฏิบัติธรรมมาจนถึงทุกวันนี้ จนอายุ สิบห้าสิบแล้ว

มันน่าทึ่งมากสำหรับฉันที่ยังเป็นเด็กน้อย ยัง ติดความสุขความสบาย ยังมีตัวชี้เกียจมากมาย ที่จะต้านทานต่อกิเลส ยังหลงไหลไปกับกระแส โลภี๋ย แต่กลับมีผู้คนมากมายที่ละทิ้งชีวิตแบบ เดิม ๆ (ที่ฉันกำลังเป็น) มาฝึกฝนปฏิบัติธรรม ลดละกิเลสตั้งแต่ยังหนุ่มสาว และก็ยังยืนหยัดที่จะเดินบนเส้นทางนี้ตลอดไปจนบั้นปลาย ซึ่ง มันก็ช่วยจุดประกายให้ฉันอยากเป็นเช่นนั้นบ้าง อยากเก่งในการทวนกระแสโลกได้แบบนั้นบ้าง

จนเมื่อเติบโตขึ้นมาเรื่อยๆ จากเด็กล้มมา- ลึกขานชั้น ม.ต้น สู่ม.ปลาย ฉันก็ไม่เคยคิดที่จะอยู่ วัดจริง ๆ จัง ๆ เลย ได้แต่มีความฝันว่าสักชาติหนึ่ง ฉันอาจจะใช้ชีวิตเหนือโลกีย์เช่นนั้นได้ แต่ชาตินี้ยังคงทำไม่ได้แน่ เพราะยังมีกิเลสอยู่มาก ยังอยากมีชีวิตที่สุขสบาย ยังอยากกินของอร่อย อยากแต่ง ตัวสวย ๆ อยากร่ำรวยเงินทอง อยากมีอยากได้ อยากแสวงหาความสุขจอมปลอม (ที่ตอนนั้นคิดว่ามันจริง) เหล่านั้นอยู่มากทีเดียว

แต่ด้วยสภาพแวดล้อมของสังคมาบรร บ้าน วัด โรงเรียน ที่คอยช่วยขัดเกลาและหล่อหลอม ล้มมาทิวาลีเสมอ ๆ ก็เริ่มทำให้ฉันเกิดความทุกข์ เพราะปัญญา (ตัวรู้) กับกิเลสเริ่มต่อสู้กันไป มา เมื่อใดที่รู้สึกอยากได้อะไร อยากทำอะไร ตามใจก็จะรู้สึกผิด รู้สึกแยะว่าเราเป็นคนไม่ดี ไม่เชื่อฟังหลวงปู่ ครูบาอาจารย์ที่คอยสอนให้มาลด กิเลส มาเลิกความเอาแต่ใจ มาละความอยาก มาเป็นคนมักน้อยสันโดษ แต่เรากลับสวนทาง ด้วยจิตที่คิดอยากมีอยากได้ทั้ง ๆ ที่รู้ว่านี่คือสิ่ง ที่ดี สิ่งทีประเสริฐ แต่ทำไมเราถึงไปเชื่อฟังกิเลส จนละทิ้งความดีได้

สารนิพนธ์ในตอนเรียนจบ ม.๖ ของฉันจึงได้ ชื่อว่า **“ชีวิตที่ถูกบังคับจนได้ดี”** เพราะฉันคิดว่า สิ่งที่ดีฉันเป็น ฉันทำ ฉันพัฒนามาได้จนทุกวันนี้ เป็นเพราะถูกบังคับให้ได้ดี ตั้งแต่ถูกบังคับให้มา เรียนสัมมาสิกขา จนถูกบังคับให้ได้ดีด้วยปัญญาที่รู้

ดี-ชั่วของตนเอง แม้ฉันอาจจะอยากทำอะไรต่าง ๆ ตามเสียงกิเลสมากสักเพียงใด แต่ธรรมะก็ควบคุม ฉันไม่ให้ทำชั่ว หรือไหลไปตามกิเลสได้แทบทุกครั้ง

เมื่อก่อนฉันเคยรู้สึกทุกข์ที่ตัวเองไม่เก่งในการ ทำตามกิเลสได้เหมือนคนอื่น ๆ เหมือนตัวเองด้อย กว่า จนหลงผิดไป อย่างเรื่องหนึ่งที่ได้ชัดเจนใจ คือ เคยเห็นเพื่อนติดการฟังเพลง แอพมิซของเพื่อน ต่าง ๆ ที่ผิดกฎระเบียบของโรงเรียนสัมมาสิกขา เพื่อไว้เสพสุขไปตามกิเลสก็อยากทำบ้าง อยากมี บ้าง อยากลิ้มลอง อยากรู้รสชาติของความอร่อย ความสุขแบบนั้นมันเป็นอย่างไร แต่พอลองทำ แล้วจริง ๆ ฉันกลับไม่ได้รู้สึกมีความสุข ไม่รู้สึกถึง รลอร่อยนั้น ๆ กลับเป็นความรู้สึกที่ทุกข์มากกว่า ทุกข์ที่ต้องแอบซ่อน ปกปิดความชั่ว ทุกข์ที่ต้อง พยายามให้รู้สึกเหมือนคนอื่น ๆ ที่เขาสุขกับการ เสพย์สิ่งนั้น แต่เรากลับไม่มีความสุขแบบนั้น

พอกลับมาสู่ชีวิตปกติของตัวเองที่ไม่ต้องมี ความสุขอะไรบำเรอตนอย่างนั้น กลับรู้สึกมีความสุข ดีกว่า จึงเลิกพยายามแบบนั้นไป แต่ก็ยังมีความ สงสัยใคร่รู้ไปตามประสาเด็กไร้เดียงสาอีกมากมาย หลายเรื่อง ที่อยากรู้ อยากลอง อยากเป็นเหมือน คนอื่น ๆ

ทุกวันนี้ ฉันมีเส้นทางชีวิตซึ่งเป็นวิถีชีวิตใน แบบที่ฉันเคยฝัน แต่ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะทำได้ จริงในชาตินี้ และจนถึงวันนี้ฉันก็ยังไม่แน่ใจว่า ตัวเองจะก้าวเดินไปได้ไกลแค่ไหน จะมีโอกาสได้ ปฏิบัติธรรมจนเป็นคุณา คุณา คุณยายเหมือน ผู้ใหญ่ที่ฉันทิ้งได้หรือไม่ ฉันเพียงแต่ให้โอกาสตัว เองได้ทำในสิ่งที่ปัญญาที่พอจะมีบอกมาตลอด แม้ เจโตอาจจะวิ่งตามปัญญาไม่ทัน บางทีมีแต่ตัวรู้ แต่เจโตอ่อน ทำไม่ถึง ทำไม่ทันกับบ่อยครั้ง ความดี และกิเลสยังคงรบราต่อสู้อยู่ในภายในวิญญาณของ ฉันอยู่เสมอ ๆ トラบเท่าที่ยังไม่หมดกิเลส

อย่างน้อยฉันก็ยังคงเป็นผู้เพียรพยายามที่จะ “รักดี” แม้เพียงชั่วขณะจิต เพียงนาทีนี้ ชั่วโมงนี้ วันนี้ ก็ถือว่าคุ้มค่าแล้วที่ได้เกิดมา...

บทเรียนราคาแพง...เท่าชีวิต

ข่าวฉาวแล้วแต่อยากเล่า เพราะเป็นข่าวชวน
เศร้ามาก จากผู้จัดการรายวัน เมื่อ ๒๒ ส.ค. ๕๔
หัวข่าวบอกว่า **เด็กปั๊มยิง “พ.ต.ท.” ดับ**

จันทบุรี - เด็กปั๊มเมืองจันทร์ ก่อเหตุยิงอดีต
ตำรวจภูธรภาค ๒ ยศ พ.ต.ท.เสียชีวิตคาปั๊มแก๊ส
ริมถนนสายจันทบุรี-สระแก้ว หลังเติมแก๊สเกินจาก
ที่สั่ง ๑.๘๐ บาท แล้วอดีตตำรวจลงมารถว่าจนเกิด
โมโห คว่า .๓๘ ออกมายิงดับ ก่อนหลบหนีไป

ร.ต.ท.บดินทร์ คงขวัญ ร้อยเวร สภ.ภูธร
มะขาม จ.จันทบุรี ได้รับแจ้งมีเหตุยิงกันตายภายใน
ปั๊มแก๊สจึงเดินทางมาตรวจสอบ

พบผู้เสียชีวิตเป็นชายนอนจมกองเลือดอยู่
ภายในปั๊มแก๊สหน้าหัวจ่ายแก๊ส ถูกยิงด้วยอาวุธ
ปืน ขนาด.๓๘ เข้าที่หัวไหล่ซ้าย จำนวน ๒ นัดและ
ที่แก้ม ๑ นัด ผู้ตายชื่อ พ.ต.ท.พลังพล รักดี อายุ
๕๔ ปี เป็นอดีตข้าราชการตำรวจภูธรภาค ๒

ในที่เกิดเหตุยังพบรถยนต์เก๋ง ยี่ห้อวอลโว่ สีดำ
หมายเลขทะเบียน ธว-๔๒๖๓ กรุงเทพมหานคร
ของผู้เสียชีวิตจอดเติมแก๊สอยู่ ในที่เกิดเหตุยัง
พบปลอกกระสุนปืนขนาด .๓๘ ตกอยู่ ๓ ปลอก
เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้เก็บไว้เป็นหลักฐาน ในตัว
ของผู้เสียชีวิตยังพบทรัพย์สิน ประกอบด้วยเงินสด
จำนวน ๒,๗๓๑ บาท สร้อยคอทองคำหนัก ๕ บาท
๑ เส้น สร้อยข้อมือทองคำหนัก ๓ บาท ๑ เส้น
โทรศัพท์มือถือ ๑ เครื่อง และบัตรเครดิตธนาคาร
กสิกรไทย ๑ ใบ

เจ้าหน้าที่สอบถามนายประสงค์ มีขวัญ ผู้ดูแล
ปั๊มแก๊สรักชุก้า ได้ความว่า ผู้เสียชีวิตได้ขับรถยนต์

เก๋งเข้ามาเติมแก๊ส โดยได้ให้นายเคน อายุ ๓๗
ปี พนักงานปั๊มเติมแก๊สให้จำนวน ๖๐๐ บาท แต่
นายเคนเติมเกินไป ๑ บาท ๘๐ สตางค์ ทำให้
**พ.ต.ท.พลังพลลงมาจากรถต่อว่านายเคนอย่าง
รุนแรง** นายเคนเกิดโมโหจึงเดินไปหยิบอาวุธปืน
ขนาด .๓๘ มายิง พ.ต.ท.พลังพลจำนวน ๓ นัด
แล้วนายเคนขึ้นรถจักรยานยนต์หลบหนีไป

(มีข่าวภายหลังบอกว่าผู้ตายไม่ใช่ตำรวจ แต่
แอบอ้างเพื่อใช้ทำธุรกิจจัดไฟแนนซ์)

อารมณ์โกรธนี้ไม่เลือกอายุชนชั้นวรรณะ
จริง ๆ นะนี้ ไม่เลือกรวยจน ไม่เลือกการศึกษา ไม่เลือก
ว่าหนุ่มสาวหรือแก่ชรา ถ้าลงว่าโกรธหน้ามืดแล้ว
ไม่มีคำว่ายับยั้งชั่งใจ พระพุทธเจ้าเตือนไว้เลยว่า...

**คนผู้โกรธยอมก่อกรรมที่ทำได้ยากเหมือน
ทำได้ง่าย** ภายหลังเมื่อหายโกรธแล้ว เขายอม
เดือดร้อนเหมือนถูกไฟไหม้ คนโกรธฆ่าบิดาก็ได้
ฆ่ามารดาก็ได้ ฆ่าพระชินาสพก็ได้ ฆ่าปู่ชุนก็ได้..

(โกธนาสูตร พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๓ ข้อ ๖๑)

เหตุการณ์นี้บางคนก็ว่า ชีวิตไม่น่ามาตาย
เพราะเงินบาทแปดสิบตั้งค์แล้ว

บางคนก็ว่า ชีวิตไม่น่ามาเป็นฆาตกรเพราะ
เงินบาทแปดสิบตั้งค์แล้ว

บางคนก็ว่า ไม่ใช่เรื่องเงินบาทแปดสิบตั้งค์
หรอก แต่เป็นเรื่องอัตตามานะศักดิ์ศรี ไม่มีใคร
ยอมใคร... อ้าวจะยอมได้ไง เด็กปั๊มผิวดำ บอกแล้ว
ว่า เติม ๖๐๐ ดันเติมมาเกินทำไม เด็กปั๊มก็คงนึก
ว่า เกินหน่อยเดียวแค้นนี้ก็จ่ายไม่ได้ กินลูกปืนชะ

กิเลสเกินพิกัด พาวิบัตินาคสันตะโรเกินคาด ๓

นักฟ้อนพยายามเอา รากะ โทสะ โมหะ เข้าไปยั่วยวน
ทำให้คนยิ่งมัวเมาในรากะ โทสะ โมหะเพิ่มยิ่งขึ้น
ครั้นนักฟ้อนตายไปแล้วก็จักไปเกิดในปหาสนรก

<http://images.thaiza.com/content/b/369281.jpg>

เต็นสู่นรคปหาสะ

ในช่วงวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ ของทุกปี มีงานประเพณีนมัสการองค์พระธาตุพนมที่เก่าแก่ คู่บ้านคู่เมือง ผู้คนจากทั่วสารทิศใกล้ไกลหลั่งไหล มาราบองค์พระธาตุด้วยความบูชายิ่ง

และจะขาดเสียมิได้ภายในวัดก็คือ การตั้งตู้รับบริจาคและจำหน่ายรูปเทียนดอกไม้ตลอดวัน ตลอดคืน

บริเวณนอกวัด จะมีร้านขายอาหาร ขาย เสื้อผ้าและข้าวของเครื่องใช้แทบทุกชนิด เลยไป หน้อยเป็นรถไต่ถัง ซึ่งซ้าสวรรคร์ ไกล่ ๆ กันเป็น บริเวณที่ล้อมผ้าไว้พร้อมป้ายเชิญชวนให้ชมลัตว์ หรือคนแปลก ๆ เช่น เมียงงู (เอาผู้หญิงขาวมานอน อยู่ใกล้ ๆ กับงูหลาม) คนหัวขาด (ใช้เทคนิคเห็น แค่หัวคนตั้งบนถาด) คนรู (ขูดรูแล้วมีคนลงไปนอน ขดอยู่) กากขาว (เอากาต้มน้ำสีขาวมาตั้งไว้) ทั้งพวก ลัตว์สองหัวแปดขา ฯลฯ

เมื่อห้าสิบกว่าปีก่อนโน้น ชาวบ้านไม่ค่อยรู้ เท้าทันพวกทำมาหากินแบบมีเลศเล่ห์ที่กัต้องตกเป็น

เหยื่อเสียตังค์ไป ใครที่ถูกหลอกไปแล้วมารู้ทีหลังก็ จะรู้สึกอับอายขายขี้หน้าและจำไว้เป็นบทเรียน แต่ คนโงงสมัยนี้หาเงินง่าย ๆ โปะยาสลบแล้วรูดทรัพย์ คนเคราะห์ร้ายเจอกันมานักต่อนัก

อีกมุมหนึ่งลึกเข้าไปก็มีการกันผ้าและประกาศ กับผู้เดินผ่านไปมาว่า “เชิญเข้ามาชมได้สี่อย่าง บาทเดียว”

บุญมีหญิงขาวนาวยักกลางคน มีฐานะออกจะ ยากจน มีที่นาเพียงสิบสองไร่ สวนอีกหนึ่งไร่ แต่ เธอกับสามีและลูกหญิงชายที่อยู่ในวัยเรียนอีก สองคน ก็มีความเป็นอยู่ไม่ขัดสนนัก เพราะมีข้าว เปลือกในยุ่งฉาง มีปลาร้าหลายไห ทั้งสระน้ำกลาง ทุ่งพอได้อาศัยจับปลากินกันไปได้ทั้งปี

การทำนาก็มีวิธีทำอย่างฉลาด เช่น แปลงนา ๔ ไร่จะปักดำข้าวพันธุ์เบา (ข้าวตอ) อายุยืนต้นสั้น จะเก็บเกี่ยวได้ก่อน อีก ๔ ไร่ปักดำข้าวพันธุ์กลาง ข้าวจะออกรวงสุกเหลืองต่อจากข้าวพันธุ์เบา และ อีก ๔ ไร่ก็จะปลูกข้าวพันธุ์หนัก ข้าวจะออกรวง

สูก่จากการเกี่ยวข้าวทั้ง ๒ สายพันธุ์เรียบร้อยแล้ว ข้าวสูก่ไม่พร้อมกันก็จะพอดีกับแรงงานของครอบครัว สามารถเก็บเกี่ยวทันก่อนต้นข้าวจะสุกงอมและล้มซึ่งจะเกี่ยวยาก

เพื่อนบ้าน ๔-๕ คนมาชวนบุญมีไปเที่ยวงานบุญเดือนสาม เพื่อจะได้ไปกราบพระธาตุพร้อมเที่ยวชมงานและหาซื้อเครื่องใช้จำเป็นกลับมาด้วย ถ้าไปกันมากคนจะได้เฉลี่ยค่าเหมารถสองแถวในหมู่บ้าน ไม่ต้องจ่ายค่าเดินทางกันแพง ๆ

บุญมีและเพื่อน ๆ พาเข้าไปกราบบูชาองค์พระธาตุ แล้วเดินเที่ยวชมงานก่อน ตอนจะกลับค่อยไปซื้อข้าวของจำเป็น ซื้อเสร็จจะได้กลับกันเลย ไม่ต้องหิ้วของให้หนัก

บุญมีกับเพื่อนไปดูรถไ้ถังที่ชวนหวาดเสียวจากนั้นผ่านมาทางล้อมผ้าซมส์ตัวแปลก ๆ บุญมีไม่ได้เข้าไปชม เพียงแต่อ่านป้ายเชิญชวน แล้วเดินต่อไปเรื่อย ๆ มีป้ายเมียงู คนหัวขาด คนรูฝึกระลือ ฯลฯ

บุญมีนึกถึงเรื่องที่พ่อเล่าให้ฟังว่า งานเดือนสามนี้แหละ สมัยพ่อยังหนุ่มอยู่ไปเที่ยวงานไปเจอเต็นท์หนึ่งมีป้าย “ล้วงห้าล้างสิบ” ก็ล้งเลแต่เห็นคนที่ออกมาทำท่าตื่นเต็นตอกตีใจเหมือนล้วงเจของมีค่า (คงเป็นหน้าม้า) ก็เลยอยากรู้บ้าง ยอมจ่ายค่าเข้าชม ๕ สตางค์ เข้าไปแล้วเห็นอุปกรณ์การสดงก็ไม่มีอะไรมาก แต่ตั้งโหลสีขาวไว้ ก็มีคนบอกให้ล้วง พอล้วงลงไปในโ...ปรากฏว่ากำก้อนซีไ้เต็มมือ คนเฝ้าโหลบอกให้ไปหลังร้านมีโอง่ใบใหญ่ใส่น้ำพร้อม ใครจะล้างมือต้องจ่ายสิบสตางค์ สรูปแล้วใครเข้าไปก็ต้องเสีย ๑๕ สตางค์กันทั้งนั้น เพราะไม่ยอมยกมือเหม็นเดินเที่ยวงาน คนที่ถูกหลอกออกมาแล้วก็ไม่บอกว่าข้างในเป็นอะไร ให้คนอื่นเข้าไปเสียค่าโง่ด้วย ถูกหลอกด้วยกัน จะได้ไม่เสียหน้า (เรื่องอะไรจะโง่ถูกหลอกคนเดียว)

บุญมีเดินผ่านมาถึงตรงเสียงตะโกนบอกว่าเชิญชมลืออย่างบาทเดียว บุญมีกับเพื่อนอยากรู้จึงจ่ายเงินเข้าไปดู ข้างในมีแต่พวกผู้ชายล้วน ๆ พอ

เสียงกลองในจังหวะร่างดั่งขึ้น หญิงสาวนุ่งน้อยห่มน้อย ๔ คนออกมาเต้น พอเสียงกลองจบเธอก็ถอดชุดทั้งท่อนบนและท่อนล่างออกหมด แล้ววิ่งเข้าไปหลังม่าน รอออกมาเต้นรอบใหม่

บุญมีเดินออกมาพร้อมกับน้ำตาไหลพรากสะอื้นให้ พวกเพื่อน ๆ ต่างสงสัยว่าเธอร้องไห้เพราะอะไร

บุญมีพูดขึ้นทั้งน้ำตาว่า ลืออย่างบาทที่แท้ก็คือผู้หญิง ๔ คนมาเต้นแก้ฝ้านั่นเอง

“ฉันสงสารพวกเขา อาชีพนี้มันต่ำสุดของความเป็นลูกผู้หญิง เป็นอาชีพจำป๊ะ ผู้หญิงหมดหนทางหาอาชีพอื่นที่ดีกว่านี้ ฉันสงสารชะตาชีวิตของพวกเธอที่ต้องตกอยู่ในสภาพเหมือนคนไร้อย่างอายนี้ ต้องมาแก้ฝ้าให้คนนับร้อยดู”

ตกมาถึงยุคปี ๒๕๖๐ นักร้องสาวสวยนำเอาอาชีพที่ลูกผู้หญิงหมดทางเลือกที่เคยจำต้องแสดงกันแต่ในวงแคบ ๆ มาเปิดการแสดงอย่างยิ่งใหญ่อลังการทั้งแสง สี เสียง นุ่งน้อยห่มน้อยวิบวับพริบปราว พร้อมท่าเต้นเชิญชวนผสมพันธุ์ กระเด็นหน้ากระเด็นหลังทั้งหงายทั้งคว่ำ ชนิดไม่รู้ความหมายของคำว่า “ไร้อย่างอาย” อีกต่อไป

พระพุทธรองค์เคยตรัสเอาไว้ว่า ธรรมดาสัตว์ทั้งหลายเป็นผู้มีราคา ถูกล่ามด้วยโซ่แห่งราคา เป็นผู้มีโทษะ ถูกล่ามด้วยโซ่แห่งโทษะ เป็นผู้มีโมหะ ถูกล่ามด้วยโมหะ อยู่ก่อนแล้ว นักฟอนยังพยายามเอาสิ่งที่เป็นที่ตั้งแห่ง ราคา โทษะ โมหะ เข้าไปยั่วชวนในท่ามกลางเวลาที่ละครอีก ทำให้คนทั้งหลายยิ่งมัวเมาในราคา โทษะ โมหะเพิ่มยิ่งขึ้นไปอีก ครั้นเมื่อตายไปแล้วก็จักไปเกิดใน **ปหาสนรก** ด้วยเพราะเขามีมีฉนาคิฏฐิ (ส. สพท. ๑๘/๓๗๗ ข้อ ๔๘๙)

นำเวทนาลูกผู้หญิงที่หลงไปทำอาชีพที่ต่ำสุด ๆ แต่กลับเชิดหน้าว่าเป็นอาชีพที่ดี เงินทองไหลมาเทมา เป็นที่รู้จักทั่วไปของคนหลายสิบล้านคน

เธอคนสวยจะต้องเกิดมาชดใช้กรรมอีกนานก็ร้อยพันชาติ จึงจะสิ้นบาปเวร... ๓

(ตอนที่ ๓๗)

* ม้ามหย่อน เนื่องจากอาบน้ำแล้วนอนเลย ทำให้ม้ามทำงานหนัก เพราะต้องปรับอุณหภูมิที่เกิดจากน้ำให้ได้ ๓๗ องศาตลอด หลังจากนอนแต่ร่างกายสามารถขับน้ำออกจากกรูมขนได้ในภายใน ๓ ชม. (จึงควรอาบน้ำก่อนนอน ๓ ชม.)

๕. ปกติธาตุพิการ (เดือน ๒, ๓ และ ๕) เป็นด้วยนอนผิดเวลา กลางคืนไม่นอน มานอนกลางวัน แทน หรือนอนดึก หรือนอนเช้าเลย

๕.๑ ผมพิการ ให้คันศีรษะ มักเป็นรังแค ให้เจ็บหนังศีรษะเนืองๆ ผมและหนังศีรษะ เป็นจุดสะท้อนให้เห็นถึงลำไส้เล็ก ลำไส้ใหญ่ กระเพาะอาหาร คือ ระบบทางเดินอาหารทั้งหมด แต่ ‘ลำไส้เล็ก’ คือ จุดสะท้อนของ ‘สมอง’ เมื่อมีมูกหนาขึ้นเรื่อยๆ ก็จะทำให้การดูดซึมอาหารไปเลี้ยงเส้นผมน้อยลง ทำให้เซลล์ตายมากกว่าเซลล์เกิดใหม่ ‘ผม’ จึงร่วงได้ง่ายๆ ยิ่งคนที่ชอบกินของทอดมันๆ ป่อยๆ หรือกินรสจัด หรือใช้ความคิดตลอด ก็จะมีมูกเกิดขึ้นที่ ‘ระบบทางเดินอาหาร’

๕.๒ นมพิการ มักให้เจ็บทรวงอกทุกขุมขน ให้ขนลุกพองทั้งตัว ก็หมายถึง อากาศเดียวกับ ‘เส้นผม’ ที่ ‘ระบบทางเดินอาหาร’ มีมูกพอกหนาจำนวนมาก

๕.๓ เล็บพิการ มักให้เจ็บต้นเล็บ ให้ต้นเล็บเขียว ต้นเล็บดำ ข้ำโลหิต ให้เจ็บๆเสียวๆนิ้วมือ นิ้วเท้า ‘เล็บ’ เป็นจุดสะท้อนให้เราเห็นว่า ที่ ‘ลำไส้ใหญ่’

มีความสกปรก เริ่มมีเชื้อรา เชื้อไวรัส ที่ไม่ตีเกิดขึ้นเรื่อยๆ ถ้าไม่เปลี่ยนพฤติกรรม ‘การขับถ่าย’ โดยพยายามให้ถ่ายก่อน ๗.๐๐ น. ปกติลำไส้ใหญ่ยาว ๑.๕ เมตร ฉะนั้น ควรจะถ่ายให้ได้ยาวประมาณนี้ สุขภาพของเล็บจะดีด้วย

๕.๔ ผมพิการ มักให้เจ็บไรฟัน บางทีให้เป็นฝี รำมะนาด บางทีให้เป็นโลหิตไหลออกทางไรฟัน ให้ฟันคลอน ฟันโยก ฟันถอนออก

– ถ้าปวดเหงือก หรือฟัน ด้านบน บอกถึง ‘กระเพาะอาหารและม้าม’ มีอาการอ่อนแอ
– แต่ถ้าเป็นที่เหงือก หรือฟัน ด้านล่าง บอกถึงความอ่อนแอของ ‘ลำไส้ใหญ่’

๕.๕ นมพิการ ให้ร้อนผิวหนัง ท้วสรรพางค์กาย บางทีให้เป็นผื่นจุด เป็นผด ให้แสบร้อนอยู่เนืองๆ บ่งบอกถึง ฤกษ์น้ำดี- ปอด- ลำไส้ มีความอ่อนแอ

๕.๖ เนื้อพิการ มักให้นอนสะดุ้ง ไม่หลับสนิท มักให้พกขวม บางทีให้เป็นวง ผุดขึ้นเป็นหัวดำ หัวแดง หัวเขียวทั้งตัว บางทีเป็นตุ่มพิษ สมมุติว่า เป็นประดงเลือด หัดต่างๆ เป็นที่เนื้อ หรือกล้ามเนื้อ เป็นหน้าที่ของ ‘ม้าม’

เพราะ ‘ม้าม’ปรับระบบหมุนเวียน ‘น้ำเหลือง’ ด้วยการหายใจเข้า-ออกให้ยาวๆ จะทำให้ ‘ระบบภูมิคุ้มกัน’ แข็งแรงขึ้น

๔.๗ เบื่อพิการ มักให้เจ็บสะบัดร้อน สะท้านหนาว ให้ปวดศีรษะ ท่านเรียกว่า ลม อัมพฤกษ์ กำเริบ

๔.๘ ประตูกพิการ ทำให้เมื่อยขบ ทุกข้อ ทุกกระดูก

๔.๙ สมอประตูกพิการ ทำให้ปวดศีรษะเนืองๆ

๔.๑๐ ม้ามพิการ มักให้ม้ามหย่อน เนื่องจากอาบน้ำแล้วนอนเลย ทำให้ม้ามทำงานหนัก เพราะต้องปรับอุณหภูมิที่เกิดจากน้ำให้ได้ ๓๗ องศา ตลอด หลังจากนอน แต่ร่างกายสามารถขับน้ำ ออกจากรุกรูมขนได้ภายใน ๓ ชม. (จึงควรอาบน้ำ ก่อนนอน ๓ ชม.)

การถูกยุงกัดบ่อยๆ ก็ทำให้ม้ามโตได้เหมือนกัน หรือมีแผลอักเสบ ก็ทำให้ม้ามโตได้

๔.๑๑ หกพิการ ทำให้คลุ้มคลั่งดุจเป็นบ้า ถ้ามีฉะนั้น ให้ทิวโหย หาแรงมิได้ ให้ทุรนทุราย ยิ่งนัก ถ้ามีอุจจาระดำซัน หรืออุจจาระดำปิด ‘ลำไส้เล็ก ตอนต้น’ หลังต่างน้อยไป ก็จะมีผลมีแก๊ส เต็มท้อง ทำให้ลำไส้บวม แน่นไปถึงหัวใจเลย

๔.๑๒ ทัพพิการ ให้ตับโต ตับทรุด เป็นฝีในตับ และตับพิการต่างๆ เนื่องจากพักผ่อนไม่พอ หรือทำงานดึกๆเกิน ๒๔.๐๐ น. ในปัจจุบันจะเป็นไวรัสตับ บี เพราะ ‘ตับ’ เก็บเลือดเสีย ไวที่ บั้วตับ กลางตับ ปลายตับ

๔.๑๓ พับผิดพิการ ให้เจ็บ ให้อาเจียน จุกเสียด กลับเข้ามาเป็นลม

๔.๑๔ ไตพิการ มักให้ปวดท้อง แดกขึ้นแดงลง ปวดขบอยู่เนืองๆ

๔.๑๕ ปอดพิการ มักให้ปวดศีรษะเป็นพิษ กระจายน้ำอยู่เนืองๆ

๔.๑๖ ไส้ไทยพิการ มักให้สะอึก ให้ทาว ให้เรอ

๔.๑๗ ไส้น้อยพิการ มักให้พะอืดพะอม ท้องขึ้นท้องพอง มักเป็นท้องมาร กระษัย บางทีให้ลงท้อง ตกมูกเลือด เป็นไปต่างๆ

๔.๑๘ อาหารใหม่พิการ มักให้ลงท้อง ลงแดง มักให้อาเจียน และมักให้เป็นป่วง ๗ จำพวก

๔.๑๙ อาหารเก่าพิการ มักให้กินอาหารไม่รู้รส เป็นต้น ที่จะให้เกิดโรคต่างๆ เพราะอาหารแปลก ส่ำแดง

๔.๒๐ มินสมอพิการ ให้ปวดศีรษะ ให้ตาแดง ให้คั่งงัก เรียกสันนิบาต เกิดเนื่องจาก ‘ลมที่ท้อง’

> ลักมณะเทโชธาตุแก

> เตโชธาตุ ชื่อ ปริณามัคคีแตก ให้ชัดในอก ในใจ ให้บวมมือ บวมเท้า ให้ไอ เป็นมวงคร้อ(ตัวงอ)

> เตโชธาตุ ชื่อ ปริทัยหคคีแตก มักให้มือเท้าเย็น ซิพจรไม่เดิน บางทีให้ตัวเย็นดูจน้ำ แต่ภายในร้อน ให้รดน้ำอยู่มิได้ขาด บางทีให้ตัวเย็น และ ให้เสโทตกดูจเมล็ดข้าวโพด

> เตโชธาตุ ชื่อ ชิรณคคีแตก คือ ความชรา นำพญามัจจุราช มาแล้วโลมลัตัวทั้งปวง จะให้ชีวิต ออกจากร่างกายนั้น ก็ให้คนไข้มีกายวิปริตต่างๆ คือ ให้หน้าผากตึง ตาไม่รู้จักหน้าคน แล้วกลับ รู้จักอีก กายนั้นล้มผลสิ่งใด ก็ไม่รู้สีกตัว แล้ว กลับรู้สีกอีก

> เตโชธาตุ ชื่อ สันตบปคคีแตก เมื่อใด แก้ไม่ได้ ตายแล

> ลักมณะวาโยธาตุแก

> ลมอุทถังคมาวาตาแตก มักให้ตื่นนอน มือเท้า ขวักไขว่ ให้พลิกตัวไปมา ทุรนทุราย ให้เรอบ่อยๆ

> ลมอโธมาวาตาแตก ให้ยกมือยกเท้าไม่ได้ ให้เมื่อยขบทุกข้อทุกกระดูก ให้เจ็บปวดยิ่งนัก

> ลมกุณิสยาวาตาแตก มักให้ท้องขึ้นท้องล้น ให้เจ็บในอก ให้สวิงสวาย ให้แตกขึ้นแดงลง

> ลมโกฏฐาสยาวาตาแตก ให้เหม็นคาวคอก ให้อาเจียน ให้จุกเสียด ให้แดงในอก

> ลมอังกมังกานุสารีวาตาแตก ให้หูตึง เจรจา ไม่ได้ยิน แล้วเป็นตุจทิ้งห้อยออกจากตา ให้เมื่อยต้นขาทั้งสองข้าง ดูจกระดูกจะแตก ให้ปวดในกระดูกสันหลัง ให้สะบัดร้อนสะบัดหนาว

อาเจียนลมเปล่า กินอาหารไม่ได้

>ลมอัสสาสะปัสสาสะวาตาแตก จะได้ขาดสูญ
หามิได้ ถ้าสิ้นลมหายใจแล้วเมื่อใด ก็‘ตาย’เมื่อนั้น

> ลักณะชาตุน้ำแตก

>ดีแตก ทำให้คนไข้คลังโคลีไหลหลง ละเมอ
เพ้อพก นอนสะดุ้งหวาดหวั่น บางทีให้ลงดู
กินยารุ ให้ลงเขียว ลงแดง ลงเหลืองออกมา
ทำให้ทาสติมิได้

>เสมหะแตก ให้จับสะบัดร้อนสะบัดหนาว
เป็นเวลา บางทีให้ลงท้องเป็นเสมหะ เป็นโลหิต
เน่า ให้ปวดมวน

>หนองแตก ทำให้ไหลออกมาเรื่อยๆ ให้กาย
ซุบผอม กินอาหารไม่รื้อรส มักเป็นฝีมายใน ๗
ประการ

>โลหิตพิการหรือแตก แพทย์สมมุติว่า
‘ไข้กำเดา’ เพราะโลหิตกำเดา

ถ้าแตกก็เป็นพิษต่างๆ ผุดขึ้นมาภายนอก
แพทย์สมมุติว่า เป็น ‘รากสาด’ ข้าวไหม้ใหญ่ ข้าวไหม้
น้อย เปลวไฟฟ้า ประกายเพลิง ลำลายเพลิง ที่เรียกชื่อ
ต่างๆ เพราะโลหิตกระจายแตกชานออกผิวเนื้อ

ส่วนข้างในก็กระทำพิษต่างๆ บางทีให้
อาเจียนเป็นโลหิต บางทีโลหิตแล่นเข้าจับหัวใจ
ให้คลังเพื่อทาสติมิได้ บ้างก็ว่า‘สันนิบาตโลหิต’
เป็นเพื่อโลหิตสมุฏฐาน บางทีให้ชัก เท้าหจิกมือกำ
บางทีให้หนาว ให้ร้อน บางทีให้ขัดปัสสาวะ ให้น้ำ
ปัสสาวะ เป็นสีดำ แดง ขาว เหลือง เป็นไปต่างๆ

‘ธาตุ’ ถ้าแตกตั้งแต่ ๒-๕ อย่าง จะแก้ไม่ได้
โดยเร็วพลัน ใน ๒-๓ วัน

ถ้าเป็นตั้งแต่ ๑ หรือ ๒ ให้แก้ดูก่อน ที่โลหิต
แตกชานออกมาถึงผิวเนื้อนั้น ท่านให้ประคบยา
ที่แก้ไข้เหนือ แก้ที่โลหิตทำภายใน ให้โลหิตมาก
ท่านให้ประคบยา ที่แก้ลักปิด มาแก้เถิด

>เหงื่อ ถ้าแตก ให้เหงื่อตกหนัก ให้ตัวเย็น
ขาวซีด ให้สวิงสวย หากำลังมิได้

>น้ำตา ถ้าแตก หรือพิการ ให้ตามัว ให้น้ำตา
ตกหนัก ตาแห้ง ตานั้นเป็นดุจเยื่อผลล้าไย

>มันเหลว ถ้าแตก กระจายออกทั่วสรรพางค์
กาย ทำให้ตัวเหลือง ตาเหลือง เว้นแต่อุจจาระ
ปัสสาวะไม่เหลือง บางทีให้ลงท้อง ให้อาเจียน
ดุจเป็นป่วงลง เพราะโทษ‘น้ำเหลือง’

>น้ำลาย ถ้าแตกหรือพิการ น้ำลายเหนียว
บางทีเป็นเม็ดยอดขึ้นในลิ้นในคอ

>น้ำมูก เมื่อพิการหรือแตก ให้ปวดในสมอง
ให้น้ำมูกตก ให้ตามัว ให้ปวดศีรษะ

>มันบั้น เมื่อพิการหรือแตก ดุจ‘โลหิตเสีย’
ก็เหมือนกัน ชิมซาบออกมาทางผิวหนังดูผด
ผุดออกมาเป็นดวง บางทีแตกเป็น‘น้ำเหลือง’
ให้ปวดแสบปวดร้อนยิ่งนัก

>ไอบ้อ เมื่อพิการหรือแตกก็ตี ไชข้อนี้มีอยู่
ใน‘กระดูก’ จะทำให้เมื่อยในข้อในกระดูก ทุกแห่ง
ดูครากจากกัน ให้ขัดให้ตึงทุกข้อ

>มูตร เมื่อพิการหรือแตกนั้น ให้ปัสสาวะ
วิปลาส คือ แดง เหลือง และเป็นนิ่วก็ตี บางที
เป็นดุจน้ำข้าวเช็ด ให้ขัดเบา ให้เจ็บหัวเหน่า
ให้หัวเหน่าพก เป็นนิ่ว เป็นมูกเกิด เป็นลัมทมมาต
กาพขึ้นในมูตร ให้มูตรพิการ แปรไปต่างๆ

๒ ต่อฉบับหน้า

“บุญ” เป็น“โลกุตระ” แท้ๆ ถ้ายเดียว
“บุญ” มี “อาการเดียว-เป็นพลังเดียว”
มี “หน้าเดียว-ทำหน้าที่เดียว-งานเดียว”
งานของ “บุญ” คือ ทำให้ “สูญ”
หน้าที่ของ “บุญ” ต้องทำ “ภาวะ” นั้นๆ
ให้ “สูญ” เป็น “ผล” แล้วก็บสิ้น “บุญ”
จบเสร็จ... “บุญ” ก็สลายหายไปเลย
“บุญ” เป็น“วิบัติ” ก็เลส-กุศล-อกุศล
หรือบาป เป็น “สมบัติ” ทั้งนั้น

๑) พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในการพิจารณาคดี

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๓

๑๔. การสั่งให้ทำคำคู่ความมาใหม่ ไม่ใช่คืนฉบับเดิม เพียงให้ทำมาใหม่ให้ถูกต้อง ฉบับเดิมยังเก็บไว้ในสำนวน

๑๕. หลังส่งสำเนาคำฟ้องทราบว่าจำเลยตายไปก่อนโจทก์ยื่นคำฟ้องแล้ว ให้เพิกถอนคำสั่งเดิมที่สั่งรับฟ้องแล้วสั่งใหม่เป็นไม่รับฟ้อง คืนค่าชั้นศาลทั้งหมดให้โจทก์

๑๖. จังหวัดที่มีศาลแขวงด้วย แต่นำคดีไปฟ้องยังศาลจังหวัดใช้ดุลพินิจไม่รับได้แต่ศาลแขวงรับไว้ไม่ได้ถ้าผลรองรับต้องเพิกถอนการรับ คืนค่าชั้นศาลทั้งหมด แจ้งคู่ความ ถ้าใกล้วันนัดรอลงวันนัด แต่ระวังเรื่องอายุความ

๑๗. คดีนอกเขตศาลแพ่งถ้าเห็นวันรับฟ้องและจะใช้ดุลพินิจรับไว้ บอกในคำสั่งรับฟ้องเสียเลยวาคดีอยู่นอกเขตอำนาจศาลแพ่งแต่เห็นสมควรรับไว้พิจารณา

๑๘. การโอนคดีจะโอนไปศาลทหารหรือศาลปกครองหรือศาลรัฐธรรมนูญไม่ได้ โอนได้เฉพาะศาลยุติธรรมด้วยกัน ถ้าเปลือยไปสั่งโอนต้องเพิกถอนคำสั่ง ถ้ามีการโต้แย้งเรื่องเขตอำนาจศาลระหว่างศาลยุติธรรมกับศาลอื่นให้จำหน่ายคดีชั่วคราวแล้วจัดทำความเห็นส่งไปที่ศาลนั้นโดยเร็ว ถ้าเห็นตรงกันให้ยกคดีขึ้นพิจารณาต่อไปแต่ให้แจ้งศาลดังกล่าวด้วย ถ้าสองศาลเห็นพ้องกันว่าคดีอยู่ในอำนาจศาลอื่นให้แจ้งให้ศาลอื่นนั้นทราบแล้วจำหน่ายคดีให้โจทก์ไปฟ้องใหม่ที่ศาลอื่นนั้น ถ้าความเห็นแตกต่างกันให้ส่งเรื่องไปยังคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดฯ ภายใน ๓๐ วัน คำวินิจฉัยของกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดฯ ถึงที่สุดแม้คู่ความไม่ได้แย้งแต่ศาลเห็นเองก็ต้องดำเนินการตามนี้

๑๙. การโอนคดีของศาลในศาลยุติธรรมด้วย

กัน ไม่ต้องถามศาลที่รับโอนว่าจะรับหรือไม่ ถ้าศาลที่จะโอนไปมีหลายศาลให้ถามโจทก์ว่าจะให้โอนไปศาลใด

๒๐. กรณีขอให้ตั้งผู้แทนเฉพาะคดีต้องยื่นพร้อมคำฟ้องหรือคำให้การและต้องสำเนาให้อีกฝ่ายว่าจะคัดค้านหรือไม่

๒๑. กรณีผู้เยาว์ถูกฟ้อง แล้วผู้แทนโดยชอบธรรมไม่ยอมเข้ามาและไม่ให้ความยินยอม จะต้องรอดคดีไว้ก่อนเพื่อแจ้งญาติผู้เยาว์หรือพนักงานอัยการเพื่อถอนอำนาจปกครอง เมื่อดำเนินการเสร็จแล้วให้ตั้งผู้แทนเฉพาะคดี ไม่จำเป็นต้องให้ศาลเยาวชนตั้ง (ฎีกาที่ ๗๑๙๕/๒๕๓๙)

๒๒. ผู้เยาว์ขออนุญาตดำเนินคดีเองให้ดูว่าผู้เยาว์โตพอที่จะดำเนินคดีเองได้หรือไม่ ถ้าไม่อนุญาตต้องนัดพร้อมเพื่อหาผู้ดำเนินคดีแทน

๒๓. ระวังคดีไม่มีทุนทรัพย์แต่เมื่อจำเลยให้การจะกลายเป็นคดีมีทุนทรัพย์ ทำให้เขตอำนาจศาลเปลี่ยน ถ้าใช้ดุลพินิจรับไว้ได้ให้เรียกค่าขึ้นศาลเพิ่ม ถ้ามีฟ้องแย้งให้เรียกค่าขึ้นศาลในส่วนของฟ้องแย้งด้วย

๒๔. คดีที่ฟ้องรวมกันมาได้ แต่มูลหนี้แยกกันชัดเจนให้เรียกค่าขึ้นศาลแยกกัน ถ้าไม่ชัดเจนให้เรียกค่าขึ้นศาลรวมกัน ถ้าต่อมาภายหลังมูลหนี้สามารถแยกจัดเจนให้เรียกเพิ่มหรือล่งคืนตามส่วนในแต่ละมูลหนี้

๒๕. แม้ฟ้องรวมกันมาแต่ทุนทรัพย์แยก เวลาอุทธรณ์ฎีกา ทุนทรัพย์บางคนต้องห้ามบางคนไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ฎีกาในข้อเท็จจริงต้องดูรายคน

๒๖. ฟ้องบังคับจำนองค่าขึ้นศาลร้อยละ ๑ แต่เมื่อจำเลยต่อสู้ในมูลหนี้เดิมต้องเรียกค่าขึ้นศาลเพิ่มเป็นร้อยละ ๒.๕ ฟ้องบังคับจำนองชำระค่าขึ้นศาลมาร้อยละ ๒.๕ จำเลยไม่สู้คดี ค่าขึ้นศาลต้องคืนเก็บเพียงร้อยละ ๑

๒๗. การชำระค่าขึ้นศาลไม่ครบ เมื่อตรวจพบก่อนล่งรับฟ้องควรรอไว้ล่งเมื่อชำระค่าขึ้นศาลครบ ถ้าล่งรับฟ้องไปแล้วควรให้เวลาโจทก์พอสมควรในการชำระค่าขึ้นศาลส่วนที่ขาด

๒๘. โจทก์ขอแก้ฟ้องลดทุนทรัพย์ ต้องล่งคืนค่าขึ้นศาลส่วนที่เกิน การที่คู่ความรับข้อเท็จจริงกันทำให้ทุนทรัพย์ที่ได้เสียกันลดลงแต่เมื่อโจทก์ไม่แก้ฟ้องคืนค่าขึ้นศาลส่วนที่ลดลงไม่ได้

๒๙. การถอนฟ้องหรือยอมความ ก่อนสืบพยาน คิน ๓ ใน ๔ แต่มีให้เหลือน้อยกว่า ๒๐๐ บาท เมื่อสืบพยานไปบ้างแล้ว คิน ไม่เกินกึ่งหนึ่ง แต่มีให้เหลือน้อยกว่า ๒๐๐ บาท การทิ้งฟ้องไม่คืนค่าขึ้นศาล

๓๐. การส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้ทนายความ ผู้รับมอบอำนาจ หรือเสมียนทนายความที่ทนายความมอบหมาย ถือว่าส่งโดยชอบ โจทก์หรือจำเลยระบุที่อยู่ต่อศาลหลายแห่ง ถือว่ามีภูมิลำเนาหลายแห่งส่งแห่งใดก็ได้ก็ถือว่าชอบแล้ว การขอแก้ที่อยู่จำเลยโดยไม่แนบทะเบียนบ้านไม่ควรล่งปิดหมาย การประกาศหนังสือพิมพ์ควรใช้วิธีสุดท้าย ถ้าจำเลยอยู่นอกเขตศาล ให้ล่งให้ศาลที่มีเขตอำนาจให้จัดการให้ อย่าให้เจ้าหน้าที่ไปส่งหมายข้ามเขตเอง แม้จะใกล้เพียงใดก็ตาม

๓๑. บางครั้งผู้รับหมายแล้วนำมาคืนอ้างว่ารับโดยไม่ตั้งใจบ้าง รับโดยไม่ชอบบ้าง รับโดยไม่รู้ไม่เข้าใจบ้าง เมื่อตรวจสอบว่าส่งโดยชอบแล้ว ต้องไม่รับคืน ล่งในคำร้องหรือคำแถลงว่าส่งหมายโดยชอบแล้วไม่รับคืน แต่ถ้าตรวจสอบแล้วส่งไม่ชอบจริง ต้องรับคืนแล้วนัดให้โจทก์มานำส่งใหม่

๓๒. กรณีจำเลยตายระหว่างพิจารณาคดีต้องไต่สวนให้ได้ความโดยต้องหยุดคดีหลักไว้ก่อน ถ้าคู่ความตายจริงต้องตั้งบุคคลภายนอกมารับมรดกความแทนที่ก่อน แม้แต่ตายในชั้นอุทธรณ์ฎีกาก็ต้องไต่สวนให้ได้ความแล้วแจ้งศาลสูง อย่าเพิ่งอ่านหรือแก้ของคำพิพากษาศาลสูงอย่างเด็ดขาด ตายระหว่างอยู่ในอำนาจของศาลชั้นใด ศาลชั้นนั้นล่งเข้ารับมรดกแทนที่

๓๓. การที่ทายาทฝ่ายที่มรณะไม่ยอมเข้ามา อีกฝ่ายขอให้เรียกเข้ามา และตามกฎหมายมีสิทธิเข้าเป็นคู่ความแทนที่ก็ต้องล่งให้เข้าแทนที่ เมื่อล่งแล้วจะมาไม่มาก็ดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปได้

๓๔. การแต่งตั้งหรือถอดถอนผู้จัดการมรดกหรือถอดถอนผู้พิทักษ์ เมื่อผู้จัดการมรดกหรือผู้พิทักษ์ถึงแก่กรรม ไม่ใช่กรณีที่จะรับมรดกความได้เรื่องผู้แทนนิติบุคคลตายก็ไม่ใช่เรื่องการรับมรดกแทนที่

๓๕. ระวังเข้ามาแล้วต้องไม่ต้องห้ามโดยกฎหมาย เช่น พ่อฟ้องแม่ พ่อตายลูกเข้ามาแทนที่ไม่ได้ (ฎีกาที่ ๑๕๕๑/๒๔๙๔)

๓๖. การทิ้งฟ้องในชั้นศาลใดศาลนั้นเป็นผู้สั่งทิ้งฟ้อง จะสั่งทิ้งอุทธรณ์ ทิ้งฎีกาแทนศาลสูงไม่ได้

๓๗. เมื่อคู่ความไม่ดำเนินกระบวนการพิจารณาตามเวลาที่ศาลกำหนด ศาลจะสั่งทิ้งฟ้องหรือให้เวลาอีกก็ได้ ไม่ใช่บังคับ แต่คำสั่งทิ้งฟ้องหรือสั่งจำหน่ายคดีแล้ว จะไปสั่งให้เวลาอีกไม่ได้

๓๘. คำสั่งทิ้งฟ้องได้ส่วนแล้วมีเหตุที่คู่ความฝ่ายนั้นไม่ดำเนินกระบวนการพิจารณาภายในเวลาที่กำหนดไว้ สามารถเพิกถอนคำสั่งทิ้งฟ้องได้

๓๙. การไม่มาศาลในวันซึ่งสองสถานสั่งทิ้งฟ้องไม่ได้

๔๐. การฟ้องแย้ง ฟ้องอุทธรณ์ ฟ้องฎีกา คำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สิน คำร้องสอดเป็นคู่ความฝ่ายที่ ๓ และคำร้องขอในคดีไม่มีข้อพิพาท มีการทิ้งฟ้องได้เช่นเดียวกัน

๔๑. การถอนฟ้องจำเลยบางคนถามแต่จำเลยคนที่ถูกถอนก็พอแล้ว

๔๒. การขอถอนอุทธรณ์ ฎีกา เมื่อศาลอุทธรณ์อุทธรณ์ภาคหรือศาลฎีกาส่งของคำพิพากษามาให้อ่าน ต้องสั่งงดการอ่านด้วย ถ้ามีการอ่านโดยมิได้สั่งคำร้องขอถอนอุทธรณ์หรือถอนฎีกา ถือว่าการอ่านคำพิพากษาศาลสูงนั้นไม่ชอบ

๔๓. จำเลยขอโอนคดีหรือยื่นคำร้องขอโอนคดีมาพร้อมคำให้การต้องนัดไต่สวนโดยส่งสำเนาให้โจทก์ ทั้งจำเลยที่ขาดนัดยื่นคำให้การก็ขอโอนคดีได้ คดีมีโน้ตสำเนาสามารถขอโอนได้ ระหว่างโอนคดีหากยังไม่พ้นเวลายื่นคำให้การ สามารถยื่นคำให้การต่อศาลที่รับโอนหรือศาลที่โอนก็ได้

๔๔. การสั่งโอนคดีเป็นอำนาจของประธานศาล

อุทธรณ์ ประธานศาลอุทธรณ์ภาคต่างๆไม่มีอำนาจระวังส่งคำร้องและสำนวนไปผิดที่

๔๕. จำเลยอาจฟ้องแย้งมาในคำให้การหรือในคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การก็ได้ แต่ต้องฟ้องแย้งต่อโจทก์เท่านั้น จะฟ้องแย้งเรียกร้องต่อจำเลยด้วยกันไม่ได้ ต้องสั่งไม่รับฟ้องแย้งคืนค่าขึ้นศาลในส่วนฟ้องแย้งทั้งหมด

๔๖. จำเลยนำเงินมาวางให้โจทก์เต็มตามฟ้องต้องสั่งรับไว้ และถ้าโจทก์มาขอรับโดยไม่ตั้งใจเรียกร้องใดๆอีกก็ให้สั่งคืนและพิพากษาให้เต็มตามฟ้องและค่าฤชาธรรมเนียมเป็นพับไป จะวางโดยเช็คของธนาคารหรือที่ธนาคารรับรองก็ได้

๔๗. การสั่งให้คู่ความมาศาลโดยตนเองในวันซึ่งสองสถานเป็นประโยชน์มากเพราะอาจใกล้เคียงเปรียบเทียบให้คู่ความตกลงกันได้ หรืออาจเรียกค่าขึ้นศาลที่ขาดได้ ทั้งสั่งให้คู่ความตรวจสอบเอกสารซึ่งกันและกันเพื่อให้รับกันในบางประเด็นได้ หรืออาจสั่งให้ทำแผนที่พิพาท หรือส่งเอกสารบางฉบับไปตรวจพิสูจน์

๔๘. การสอบถามข้อเท็จจริงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณา เพื่อให้การกำหนดประเด็นเป็นไปโดยรวบรัดขึ้น และเป็นการตัดประเด็นข้อพิพาทที่ฟุ่มเฟือยหรือไม่จำเป็นออกไป เมื่อศาลสอบถามคู่ความฝ่ายใด ฝ่ายนั้นมีหน้าที่ตอบ หากไม่ยอมตอบหรือปฏิเสธข้อเท็จจริงใดโดยไม่มีเหตุผลพอสมควร ถือว่ารับข้อเท็จจริงนั้น แต่ไม่ควรทำโดยรวบรัดเป็นการบีบบังคับ แต่การแถลงและตอบคำถามดังกล่าวจะไม่ก่อให้เกิดประเด็นใหม่นอกจากคำฟ้องคำให้การ ฟ้องแย้ง หรือคำให้การแก้ฟ้องแย้ง

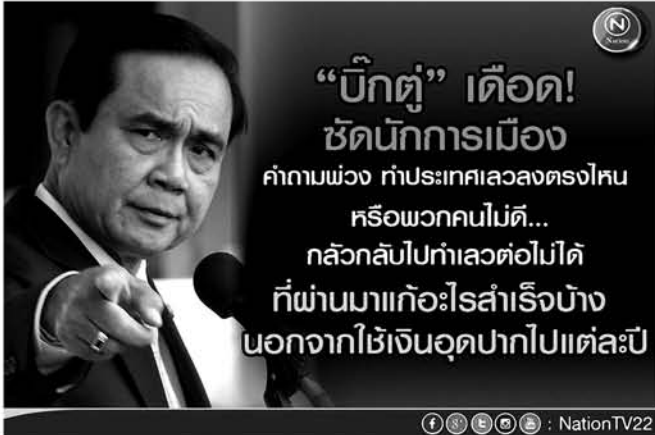
๔๙. การกำหนดจำนวนวันที่ใช้สืบพยานของแต่ละฝ่าย ต่างต้องการวันและเวลาสืบหลายๆหลายนัด และเสนอพยานไว้เกินความจำเป็น ศาลต้องตรวจสอบอย่างละเอียดในแต่ละปากเพราะมีฉะนั้นจะใช้วันนัดเปลืองโดยใช่เหตุ ทำให้คดีอื่นล่าช้าไปด้วย เพื่อตัดปัญหาควรจรรยาบรรณว่าถ้าคู่ความทั้งสองฝ่ายไม่สามารถสืบพยานเสร็จตามวันเวลานัดที่กำหนดให้ อนุญาตให้เพิ่มวันเวลานัดภายหลังได้

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

ปิดท้าย

พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

**“บิกตู” เตือด!
ชดนักการเมือง**

คำถามพ่วง ทำประเทศเลวลงตรงไหน
หรือพวกคนไม่ดี...
กลัวกลับไปทำเลวต่อไม่ได้
ที่ผ่านมามีอะไรสำเร็จบ้าง
นอกจากใช้เงินอุดปากไปแต่ละปี

f t v t : NationTV22

**แทนที่นักการเมืองจะทวิธิแก้ปัญหาบ้านเมือง
กลับทวิธิแก้รัฐธรรมนูญเสียมี - ทูเรศมาก !**

**รัฐบาล คสช.
ไม่ใช้รัฐบาลของนักการเมือง
จึงไม่ค้องโกหกประชาชน
เพื่อสร้างคะแนน !**

พรรค...นักการเมือง---เพื่อใคร?

พระภูมิินทร์ปกป้อง	ไผ่ไทย
พระเดชคุณภูวไนย	แผ่กว้าง
เมตตาสถิตกลางใจ	ปวงพสก
ละเสพสุสเสกสร้าง	สุขพ้องทวยราษฎร์
“ราช-การ” งานก่อเกื้อ	ราช-กิจ
สมชื่อ “ข้า-ราช” บพิตร	ช่วงใช้
สืบสานต่อประสิทธิ์	ประสาท
นำแผ่พระวัตรให้	โอบเอื้อประชา
“ธรรมา” จักหยั่งได้	เพียงใด
มวลนักการเมืองไทย	ย่อมรู้
อำนาจมีด-เงินไหล	พังเจือ
บางวัดสยบยอมคู้	เข้าค้อมเฉพาะกาล
“บริหาร” หาญกาจกล้า	ทรงธรรม
“นิติบัญญัติ” นำ	เทิดแจ้ง
“ตุลาการ” มั่นคงจำ	ตำรับ
ยืนหยัดกฎเกณฑ์แย้ง	ยุติได้ปัญหา.
ประดา “นักต่อสู้”	การเมือง
หมายมั่นจักประเทือง	กอบกู้
ชาติไทยเฟื่องโรจน์เรื่อง	อิสระ
อำนาจประชาสู	ต่อต้านเผด็จการ
กาลกำหนดเลือกตั้ง	ครรลอง
ชนชาติไทยหลากผอง	ตื่นตื่น
คืนวันมุ่งมาดปอง	หมายมั่น
ใครจักหาญทะเล้น	โผล่หน้าปราศรัย
ชัชชนะจากเลือกตั้ง	หลากพรรค
จึงก่อเกิดอุปสรรค	จัดตั้ง
รัฐบาลร่วมสมานสมัคร	ประโยชน์
ประโยชน์ผองชนทั้ง	ชาติพร้อมฤาไหน?

**แฉเลทกลั่นทอนสาบานนย สงข่มกึ่งพรรคและการจึกคังรัฐบาล
แสดวงทาผลประโยชนมไทยเองแสดพวกพ้อง !**

สุขภาพพึ่งตน สายดีท็อกซ์ ฟาร์อินขวัญ

สายเปล่า ไม่มีฝา วาล์ว
(เก็บฝา วาล์ว จากขวดเดิมไว้
เพื่อใช้กับสายเปล่า ประหยัดสุด ๆ)

สายดีท็อกซ์ (Medical Grade)
ฟาร์อินขวัญ
ยาว 135 ซม.
(สายสำรอง เปลี่ยนง่าย ประโยชน์ ประหยัด)
ผลิต : บ้านฟาร์อินขวัญ 08-1253-7677
จำหน่าย : บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด
02-733-6670, 02-733-4979

จำหน่าย
บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด
02-733-6670
02-733-4979

ฝา
วาล์ว

รับจัดส่ง
ทางไปรษณีย์
ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โภคาพันธ์** 09-0828-2728
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ 08-1253-7677

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

สายใหม่ใส่เองง่าย ๆ กับฝา วาล์ว เดิม

เพลงนี้แต่งเนื้อร้องและทำนองไปพร้อมกัน ตั้งแต่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๒ เสร็จเมื่อ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๒ ซึ่งความรู้สึกมันเกิดเพราะเหตุการณ์ที่ปรากฏในช่วงนั้น (กรณีล้นตลิ่งโคกปี ๒๕๓๒) เท่าที่เถรสมาคมก็ดี รัฐบาลขณะนั้นก็ดี ท่านใช้อำนาจของท่านกับนักบวชขอโทษ อาตมาก็รู้สึกอย่างที่เขาเขียนเป็นเพลงออกมาแหละ ว่า “คน” แม้จะเป็น “คนดี” จริงๆ ปุณฺชนทั่วไปก็สามารถเหยียดหยามดูถูก “คนดี” ได้เป็นธรรมดาของ “คน” ที่มีความรู้ระดับปุณฺชน ปุณฺชนเขาก็จริงใจ

แต่ “ฟ้า” ซึ่งหมายถึง ลัทธิธรรมแท้ หรือความจริงที่จริง ย่อมรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงว่า “ใครเป็นคนดี-ใครเป็นคนไม่ดี” อย่างเป็นทางการ เป็นลัทธิที่แท้ที่จริงแน่นอน “ฟ้า” ย่อมไม่เหยียดหยาม “คนดี” ไม่เคยประณาม “คนดี” ที่แท้ ว่า “ชั่ว” เป็นเด็ดขาด

และ “คนดู” หรือ..คนผู้แสดงอาการรุนแรงมุ่งมันเอาจริงเอาจัง เสียงดัง หน้าเคร่งขณะพูดลัทธิธรรมนั้น คน..ได้ยินได้ฟัง ถ้าคนใดที่ชั่วอยู่หรือไม่ค่อยเข้าใจในลัทธิจะดั่งว่านี้ ก็ย่อม “กลัว” ย่อม “ไม่รัก” แต่ฟ้า “ไม่กลัว” แต่ “รัก” คนดีที่จริงอย่างแท้จริงแน่นอน

“ฟ้า” จะยื่นหยัดความเป็น “ฟ้า” จริง

แตกต่างจากความเป็น “คน” หรือ “สังคม” ที่มีปราชญ์ผู้หลงวิปริตอยู่ ก็ต้องบิดเบือน ต้องรอนลิดลิตีर्थแท้ ทำลายความ “ถูกต้อง” ที่จริงแนบยิ่งกว่าแน่ เพราะปราชญ์ไม่ใช่ “ฟ้า”

คนจริง คนไม่รัก ..คนดู คนไม่รู้

แต่ “ฟ้า” นั้นรู้ และรักคนจริง ส่งเสริมคนดู

โดยเฉพาะ ปราชญ์ที่ยังจมดิ่งอยู่กับ “ความหลงตน”

“บาป” ก็ย่อมลึใจท่านไม่คลาย เพราะอวดตาท่านยังหมายมั่น ไม่ยอมพ่ายแพ้ เป็นแน่นอน

เพลงนี้ เริ่มแรกได้คุณธนิศ เชิญพิพัฒน์สกุล แยกเสียงประสานเป็นคนแรก

และปรีชญ์ สุวรรณ ชับร้องอัดเสียงลงแผ่นเสียงและอัลบั้ม “อภัย”

วางตลาดเมื่อ วันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๓๒

• “สมณะโพธิรักษ์”
(๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๐)

เพลง คนหยาม-ฟ้าไม่หยาม

คนดี คนหยาม

ฟ้าไม่หยาม ไม่เคยประณามว่าชั่ว

คนดู คนกลัว

ฟ้าไม่กลัว ยื่นหยัดความเป็นฟ้าจริง

สังคมมีปราชญ์ที่หลงวิปริต

บิดเบือน รอนลิด ลิตีर्थแท้ถูกชิง

เพี้ยนจนกลมกลิ้ง

กวาดความจริงทิ้งไม่อาย หยาบคายไหมช่วยดู

คนจริง คนไม่รัก

ฟ้าลิรัก สูดรักไม่มีใครสู้

คนดู คนไม่รู้

ฟ้าลิรู้ คนดู คือใคร แท้จริง

หรือใครว่าปราชญ์พลาดพลังไม่เป็น

น่าจะมองเห็น เล่ห์แฝงแอบอิง

หลงตน จมดิ่ง

(๑) บาป สาปใจลึใจไม่คลาย อวดตาหมายไม่แพ้

(๒) บาป สาปใจลึใจไม่คลาย อวดตาเขาไม่แพ้

